CALEA RENAȘTERII SPIRITUALE

CALEA RENAȘTERII SPIRITUALE

Jakob Lorber

Traducere: Cristian Hanu

Editura Vydia
Brașov, 2009

Traducere: Cristian Hanu
Culegere: Cristian Hanu
Copertă: Gabriela Boboc
Tehnoredactare: Lioara Mareș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LORBER, JAKOB
Calea renașterii spirituale / Jakob Lorber; trad.: Cristian Hanu - Brașov; Vydia, 2009
ISBN 978-973-88642-4-5

I. Hanu, Cristian (trad.)

Tipărit la: S.C. Print Multicolor SRL
Str. Bucium nr. 34, Iași

ISBN 978-973-88642-4-5

Cuprins

Prefață

Acest mic volum conține o selecție de texte din scrierile lui Jakob Lorber, alese pe criteriul care reprezintă tema acestei lucrări: renașterea spirituală.

Renașterea spirituală nu trebuie confundată cu reîncarnarea, despre care în *Marea Evanghelie a lui Ioan* (VI/61, 3-4) se spune: *„Oamenii din Orientul Îndepărtat mai cred încă în metempsihoză, dar această credință este profund viciată, întrucât lasă să se înțeleagă că sufletul uman poate intra în corpul unui animal. În realitate, nici un suflet, oricât de imperfect ar fi, nu mai poate involua (regresa)”.*

Învățătura renașterii spirituale se referă mai degrabă la perfecționarea continuă a omului, care reprezintă din punctul de vedere al spiritului scopul suprem al eforturilor sale. Această perfecționare vizează însăși existența omului, așa cum reiese nu doar din toate lucrările lui Jakob Lorber, care insistă necontenit asupra acestei teme, dar și din sute de alte texte care prezintă o învățătură directă, primită din lumile superioare.

Scopul acestui breviar referitor la renașterea spirituală este de a-i servi cititorului ca linie directoare pentru a înțelege mai bine noul plan al lui Dumnezeu, respectiv de a ne scoate din maniera noastră profund înrădăcinată de a gândi și de a ne conduce către centrul nostru spiritual. Altfel spus, de a transforma tenebrele vieții noastre terestre în acea Lumină a spiritului care strălucește feeric, revărsând asupra noastră grația

Înțelepciunii și Iubirii lui Dumnezeu, prin descoperirea acestora în propria noastră inimă.

Domnul nu ne lasă niciodată să ne îndoim că nici chiar cea mai scurtă cale care conduce către renașterea spirituală nu este o scurtătură. Dimpotrivă, ea poate fi lungă și penibilă, dar oricum ar fi, reprezintă cu siguranță cea mai bună alegere pe care o poate face omul.

Speranța mea este ca acest breviar al renașterii spirituale și al regăsirii lui Dumnezeu să îți fie un tovarăș de călătorie fidel, care să te ajute să ajungi la destinația finală și să te însoțească pe calea Împărăției Luminii.

H.E. Sponder

Meran, toamna anului 1979

Corpul omului nu va ști niciodată ce se ascunde în interiorul lui, căci el nu dispune de ochii capabili să vadă aceste lucruri. În schimb, spiritul din inima omului vede și știe tot ce se petrece cu acesta. De aceea, toți oamenii ar trebui să facă efortul de a obține adevărata renaștere a spiritului care sălășluiește în inima lor, întrucât fără această renaștere, nimeni nu va putea intra vreodată în Împărăția lui Dumnezeu.

(Marea Evanghelie a lui Ioan VI/158, 12)

I
Ultima și cea mai importantă mărturie a lui Ioan Botezătorul referitoare la Domnul

„Căci Acela pe care l-a trimis Dumnezeu rostește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-i dă duhul cu măsură.

Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”.

(Ioan 3:34-36)

Marea Evanghelie a lui Ioan I/24, 12-18

„La fel se petrec lucrurile cu Cel care a venit de la Dumnezeu, pentru a-l mărturisi pe Dumnezeu și pentru a rosti Cuvântul pur al lui Dumnezeu. El conține în sine infinitatea mării, fiind una cu Spiritul Divin. Atunci când Dumnezeu își transmite Spiritul (Duhul) Lui unei persoane, El nu i-l dăruiește după măsura infinitului, care nu poate exista decât numai în Dumnezeu, ci după măsura pe care o găsește în omul respectiv. Dacă omul dorește să conserve acest Spirit, măsura lui personală nu trebuie să devină un obstacol în calea deschiderii sale interioare. Dimpotrivă, această măsură (limitare) trebuie ținută sub control.

Cât despre Cel pe care L-ați vizitat și pe care L-ați întrebat dacă este Christos, aflați că El posedă în El, sub aparența exterioară a unui Fiu al omului, Spiritul lui Dumnezeu, dar nu îl posedă după măsura umană, ci după măsura infinită a lui Dumnezeu, pe care Acesta i-a dăruit-o pentru toată eternitatea. El întrupează în Sine oceanul infinit al Spiritului lui Dumnezeu. Iubirea Lui este Tatăl Lui, încă de la originea eternității, iar această iubire nu rezidă în aparența exterioară a Fiului omului, ci în El Însuși, care este Focul, Flacăra și Lumina întregii eternități, care au ieșit din Tatăl și sunt una cu El.

Acest Tată preaiubit își iubește Fiul etern, căruia i-a dat pe mână întreaga Sa putere. Tot ceea ce posedăm noi, după măsura noastră și la unison cu dreptatea divină, noi am obținut din plenitudinea Lui infinită. El Însuși a devenit acum un om întrupat printre noi, dar Cuvântul Lui este Dumnezeu, Spiritul și Trupul Divin, pe care noi îl numim Fiul. În consecință, Fiul este Viața oricărei vieți, acum și de-a pururi.

De aceea, cine îl acceptă pe Fiul și crede în El, va avea pentru totdeauna viața eternă. Căci așa cum Dumnezeu se manifestă în fiecare din Cuvintele Sale și în Viața Lui perfectă și eternă, El se manifestă deopotrivă în fiecare om care primește în sine Cuvântul Lui viu și îl conservă. Cât despre cel care refuză Cuvântul ieșit de pe buzele Fiului și care nu crede în El, acestuia nu îi va fi transmisă Viața eternă; el nu o va putea vedea și nu o va putea simți în el, iar mânia lui Dumnezeu (care reprezintă judecata lucrurilor naturale, ce nu cunosc altă viață decât aceea derivată din Legea imuabilă a Constrângerii) va rămâne asupra lui atâta vreme cât el va continua să refuze să creadă în Fiul.

Eu, Ioan, v-am vorbit astfel, depunând în fața voastră

o mărturie absolut autentică. Cu propriile mele mâini, eu v-am curățat de noroiul terestru. Acum duceți-vă și primiți în voi Cuvântul Lui, care echivalează cu Botezul Spiritual, fără de care toate eforturile mele vor rămâne zadarnice! Aș vrea să merg eu însumi să mă alătur Lui, dar El nu dorește acest lucru, fapt pe care mi l-a transmis printr-un mesager interior. El mi-a cerut să rămân aici, căci eu am primit deja în spiritul meu ceea ce vouă vă lipsește încă”.

Aprobarea Domnului

„Aceasta este ultima și cea mai importantă mărturie a lui Ioan referitoare la Mine. Ea nu mai necesită nici o explicație. Motivele pentru care nu a fost transcrisă în întregime în Evanghelie sunt aceleași: 1) în acele vremuri scribii nu notau decât aspectele esențiale, lăsând deoparte acele lucruri care puteau fi descoperite de spiritele trezite prin propria lor putere de pătrundere; 2) în acest fel, sfințenia Cuvântului era protejată de orice profanare. Astfel, fiecare verset din Evanghelie conține o sământă închisă într-o cochilie dură, care ascunde în sine germenul vieții eterne prin plenitudinea înțelepciunii sale incomensurabile”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan 1/24, 12-18)

II
Conversația nocturnă dintre Iisus și Nicodim pe tema renașterii spirituale

Iată mai întâi un extras din *Copilăria lui Iisus* (25-26):

Când Sfânta Familie a ieșit din templu după circumcizia lui Iisus, afară era deja noapte, căci era iarnă și seara se lăsa devreme. Fiind în ajunul Sabatului, aproape toate casele erau închise, așa că Iosif și familia lui nu au găsit găzduire în Ierusalim. În cele din urmă, un tânăr și distins israelit cu care s-au intersectat pe drum s-a interesat de soarta lor și le-a spus: „Veniți cu mine, iar eu vă voi închiria ieftin o cameră până mâine dimineață". Dimineața, când Iosif se pregătea de plecare, tânărul israelit s-a prezentat să își ceară banii pentru găzduire. Intrând în camera în care se afla Sfânta Familie, el a fost cuprins mai întâi de o mare teamă, fiind incapabil să mai rostească vreun cuvânt. Atunci, Iosif i-a spus: „Prietene, nu am bani, dar poți alege dintre lucrurile mele pe acela care consideri că echivalează cu banii pe care ți-i datorez". Israelitul i-a răspuns tremurând: „Om din Nazaret, abia acum te recunosc! Tu ești Iosif tâmplarul, cel căruia, acum nouă luni, Templul i-a încredințat-o pe Maria, tânăra fată consacrată lui Dumnezeu. Și iat-o aici pe această fată, în persoană. În ce fel ai vegheat tu asupra ei, de vreme ce a ajuns mamă la numai 15 ani!? Ce s-a întâmplat?" Iosif i-a răspuns: „Și eu te recunosc acum. Tu ești Nicodim,

unul din fiii lui Benjamin, din linia succesorală Levy! Cu ce drept îmi pui tu astfel de întrebări? Du-te la Templu și vei afla totul despre familia mea de la Consiliul Suprem!" Aceste cuvinte l-au impresionat puternic pe Nicodim, care a spus: „Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cum s-a întâmplat ca această tânără fată să devină mamă? S-a datorat acest lucru unui miracol, sau unor circumstanțe naturale?" În acest moment, înțeleapta femeie, care era și ea de față, s-a apropiat de Nicodim și i-a spus: „O, omule, iată-ți banii pentru găzduirea rezonabilă pe care ne-ai oferit-o și nu ne mai pune întrebări inutile! Mai bine fă efortul să-ți dai seama PE CINE ai găzduit în casa ta! În calitatea mea de femeie înțeleaptă, un obicei străvechi îmi dă dreptul să te las să atingi Micul Copil. Fă-o, astfel încât vălul să cadă de pe ochii tăi și pentru ca tu să înțelegi pe CINE ai găzduit sub acoperișul tău!" Atunci, Nicodim L-a atins pe Micul Copil și a avut pentru o clipă viziunea slavei lui Dumnezeu. El a căzut în genunchi în fața Copilului și i-a adresat această rugăminte: „Cât de mare trebuie să fie grația și mila ta, Doamne, dacă ai binevoit să îți vizitezi astfel poporul! Și ce se va întâmpla acum cu casa mea și cu mine însumi, după ce am ignorat în acest fel slava lui Dumnezeu?" După care Nicodim a luat banii și a ieșit plângând din cameră. Mai târziu, el a decorat această cameră cu aur și pietre prețioase.

Marea Evanghelie a lui Ioan (1, 18):

... În penultima noapte a sejurului Meu în apropiere de Ierusalim un anume Nicodim a venit să Mă viziteze. Acesta era un personaj distins din Ierusalim, un fariseu, un cetățean bogat al orașului și un reprezentant al iudeilor.

Ioan 3, 1-2: *Dar între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor. El a venit noaptea la Iisus și i-a zis: „Învățătorule, știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”.*

Așadar, acest Nicodim a venit să Mă viziteze personal în timpul nopții și Mi-a spus: „Învățătorule, iartă-mă că am venit la această oră târzie, deranjându-Ți astfel odihna! Dar de îndată ce am aflat că ai intenția să părăsești mâine această regiune, nu am putut face altceva decât să vin și să-Ți aduc omagiul meu. Căci eu și alte persoane de rangul meu știm acum, după ce Ți-am observat faptele, că Tu ai venit la noi ca Profet autentic, trimis de Dumnezeu. Căci nimeni nu ar putea face miracolele pe care le săvârșești Tu, dacă nu ar fi Iehova în persoană. Fiind un Profet, Tu îți poți da seama cât de rău merg lucrurile pe acest pământ. Cei care au venit înaintea Ta ne-au promis totuși Împărăția lui Dumnezeu. Îmi poți spune când va coborî aceasta și ce trebuie să facem pentru a intra în ea, atunci când evenimentul se va produce?”

Versetul 3: *Iisus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, numai cei care se vor naște a doua oară vor cunoaște Împărăția lui Dumnezeu”.*

I-am răspuns pe scurt, după cum spune și versetul biblic: „Adevărat, adevărat îți spun, dacă cineva nu se va naște a doua oară, el nu va vedea Împărăția lui Dumnezeu”, ceea ce înseamnă: „Dacă spiritul tău nu este trezit mergând pe calea pe care ți-o indic Eu prin învățătura și prin acțiunile Mele, tu nu vei fi capabil să recunoști esența vie și divină a Cuvântului Meu, și încă și mai puțin vei reuși tu să pătrunzi în profunzimile ultime ale vieții!”

Versetul care urmează arată limpede că Nicodim nu a înțeles cuvintele Mele, dovedind astfel o dată în plus că nimeni nu poate pătrunde doar cu intelectul exterior sensul divin și purtător de viață al Cuvântului Meu, dacă spiritul lui nu este trezit.

Versetul 4: *Nicodim i-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecul mamei sale și să se nască?”*

Uluit de cuvintele Mele, Nicodim îmi spune: „Bine, Învățătorule, dar cuvintele Tale sună foarte ciudat în urechile mele! Cum este posibil ca un om ajuns adult și rigid să poată intra din nou în pântecul mamei sale pentru a se naște a doua oară? Dragă Învățătorule, acest lucru este imposibil! Ori nu știi nimic despre Împărăția lui Dumnezeu, ori nu înțelegi adevărul spiritual legat de această Împărăție, ori nu dorești să îmi revelezi acest adevăr, din teama de a nu pune să fii arestat și aruncat în închisoare... Tu ești un mare binefăcător al acestei sărmane umanități și i-ai vindecat aproape pe toți bolnavii din Ierusalim prin puterea lui Dumnezeu care sălășluiește în Tine. Cum crezi că aș putea să Te amenințeu în vreun fel?

Crede-mă, dragă Învățătorule, pentru mine venirea Împărăției este un lucru cât se poate de serios. De aceea, Te rog să îmi lămurești acest subiect astfel încât să pot să îl înțeleg. Tradu adevărul celest în cuvinte spirituale și pe cel terestru în cuvinte obișnuite, dar în imagini clare și pe înțeles. În caz contrar, învățătura Ta nu îmi va fi cu nimic mai utilă decât hieroglifele egiptene pe care sunt incapabil să le descifrez și să le traduc! Conform calculelor mele, Împărăția lui Dumnezeu ar trebui să se afle deja pe pământ, dar nu

știu cum pot ajunge în ea și cum pot fi primit acolo. Te rog, așadar, să îmi răspunzi într-o manieră inteligibilă și limpede!”

Versetul 5: *Iisus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”.*

Auzind această rugăminte a lui Nicodim, i-am dat exact răspunsul indicat în versetul 5 din Evanghelia lui Ioan. Acesta nu diferă de primul Meu răspuns decât prin faptul că face o precizare în plus, care explică în ce constă noua naștere. Aceasta derivă din apă și din Spirit, ceea ce înseamnă că:

Sufletul trebuie să fie purificat prin apa smereniei și a renunțării la cele lumești (dat fiind că apa este un simbol străvechi al smereniei; ea este întotdeauna flexibilă și gata să servească; apa caută întotdeauna locurile cele mai joase de pe pământ și fuge de înălțimi). Pe de altă parte, nu te poți naște a doua oară decât cu ajutorul focului Spiritului Adevărului, pe care un suflet care se tăvălește în noroiul materiei nu îl poate înțelege, întrucât el seamănă cu noaptea, în timp ce Adevărul este ca un soare care răspândește în jurul lui o lumină orbitoare.

Astfel, cel care primește în sufletul lui purificat prin smerenie Adevărul, recunoscându-l ca atare, este eliberat de adevărul din spiritul său, iar această libertate a spiritului sau această ridicare a spiritului său către starea de libertate perfectă reprezintă adevărata intrare în Împărăția lui Dumnezeu.

Este evident faptul că nu i-aș fi putut da niciodată această explicație lui Nicodim, căci nivelul de conștiință al acestuia nu i-ar fi permis să înțeleagă mai mult decât scurta frază pe care i-am prezentat-o. De altfel, acesta

M-a întrebat din nou cum trebuie să înțeleagă aceste cuvinte.

Versetul 6: *Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh.*

I-am oferit drept răspuns cuvintele indicate în versetul 6 din Biblie: „Nu fii atât de uimit de cuvintele Mele. Căci iată, ce este născut din carne este carne, adică materie inertă, care nu reprezintă altceva decât un înveliș exterior al vieții, iar ce este născut din Duh este duh (spirit), adică Viață Eternă sau Adevăr în sine."

Nicodim nu a înțeles însă nici de această dată cuvintele Mele. El a ridicat din umeri, reflectând și întrebându-se cum este posibil ca el, cel mai erudit dintre farisei și mare specialist în Scriptură, să nu înțeleagă sensul acestor cuvinte. Căci el era foarte mândru de înțelepciunea lui, care i-a permis să se înalțe cel mai mult în rang printre iudei.

Un lucru care îl uimea și mai tare era faptul că a găsit – pe când se aștepta mai puțin – un învățător care îi oferea fructele ciudate ale înțelepciunii sale, pe care nu le putea decoji însă, întrucât aveau coaja prea dură. Negăsind nici o explicație pentru toate aceste mistere, el a continuat să îmi pună întrebări: „Cum trebuie să înțeleg ceea ce spui? Este oare posibil ca un spirit să dea naștere unui alt spirit?"

Versetul 7: *Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să fiți născuți din nou.*

I-am răspuns: Ți-am spus deja că nu trebuie să fii uimit de afirmația Mea anterioară, potrivit căreia: „Trebuie să vă nașteți cu toții a doua oară".

Versetul 8: *Vântul suflă încotro vrea și îi auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din nou.*

„Ascultă: vântul suflă încotro vrea. Tu îl auzi trecând, datorită vuietului său, dar nu știi de unde vine. La fel se petrec lucrurile cu cel care vine din Spirit și care îți vorbește. Tu îi auzi cuvintele, dar dacă îți vorbește despre spiritualitate, tu nu îi înțelegi limbajul și te întrebi ce vrea să spună și cum trebuie să îi înțelegi cuvintele. Oricum, dat fiind că ești un înțelept, la momentul potrivit ți se va permite să înțelegi aceste lucruri”.

Versetul 9: *Nicodim a răspuns și i-a zis: „Cum se poate așa ceva?”*

Atunci, Nicodim a dat gânditor din cap și a spus (după câteva momente): „Aș dori să îmi spui cum va fi posibil acest lucru, dat fiind că eu nu înțeleg lucrurile spirituale din cauza trupului meu. Atât timp cât acest trup nu îmi este luat, mi se pare imposibil să le înțeleg. Cum m-aș putea transforma eu dintr-un om trupesc într-unul spiritual, și cum ar putea spiritul meu să primească în sine un alt Spirit, care i-ar da viață? Cum s-ar putea petrece acest lucru?”

Versetul 10: *Iisus i-a răspuns și i-a zis: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu înțelegi aceste lucruri?”*

I-am răspuns: „Tu ești cel mai erudit dintre învățătorii lui Israel, și totuși nu înțelegi aceste lucruri? Dacă tu, care ești un expert în Sfânta Scriptură, nu reușești să le înțelegi, ce mai putem spune despre numeroșii oameni care nu cunosc aproape nimic din Scriptură, mai puțin faptul că au existat cândva trei oameni pe nume Avraam, Isac și Iacov?”

Versetul 11: *Adevărat, adevărat îți spun, că noi vorbim ce știm și voi nu primiți mărturia noastră.*

„Adevărat, adevărat îți spun, crede-Mă: Eu și ucenicii Mei, care venim din Spirit, îți vorbim simplu, fără a ne folosi de limbajul pur spiritual. Imaginile noastre sunt luate din natura terestră tocmai pentru a vă transmite vouă ceea ce știm și ceea ce am văzut în planul Spiritului, dar voi nu sunteți capabili să înțelegeți și să asimilați acest limbaj!"

Versetul 12: *Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre cele cerești?*

„Dacă nu înțelegi aceste lucruri simple, pe care ți le prezint în cuvinte pe înțeles, folosindu-Mă de maniera terestră obișnuită pentru a-ți descrie lucruri spirituale (pe care le cobor astfel), Mă întreb ce ai înțelege tu dacă aș folosi un limbaj strict spiritual? Adevăr îți spun: numai Spiritul născut din Spirit și care este el însuși Spirit poate înțelege ce este al Spiritului, dându-i astfel viață! În ceea ce privește trupul din carne, acesta nu reprezintă decât un înveliș exterior, care nu știe nimic despre Spirit, atât timp cât Spiritul însuși nu se manifestă pe sine acestui înveliș. Dar spiritul tău este încă prea supus cărnii și prea voalat de aceasta; de aceea, el nu cunoaște nimic despre sine. Va veni totuși un moment în care, așa cum ți-am spus mai devreme, spiritul tău se va elibera. Atunci, mărturia noastră îți va deveni accesibilă, iar tu o vei înțelege".

Nicodim Mi-a spus: „Dragă Învățătorule, înțelept mai presus de toți înțelepții! Te implor, spune-mi când va veni acest moment pe care mi-l doresc cu atâta ardoare!"

Eu i-am răspuns: „Prietene, tu nu ești încă suficient de matur pentru a-ți putea indica acest moment, ziua și ora exactă! Iată, atât timp cât vinul nou nu a fermentat îndeajuns, el rămâne tulbure, și chiar dacă îl torni într-un pahar de cristal și îl ridici la soare, lumina puternică a acestuia nu va putea trece prin el, întrucât este prea opac. La fel se petrec lucrurile și cu omul. Atât timp cât acesta nu a fermentat îndeajuns, astfel încât acest proces să limpezească în el toate impuritățile pe care le-a acumulat de-a lungul timpului, Lumina cerului nu îi poate ilumina ființa. Vreau să-ți mai spun însă un lucru. Dacă îl vei înțelege, vei ști la ce să te aștepți în legătură cu momentul pe care ți-l dorești cu atâta ardoare”.

Versetele 13-15: *Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care s-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*

„Iată, nimeni nu poate urca în cer decât numai Cel care a coborât din cer, care este Fiul omului, dar în același timp și al cerului. La fel ca Moise, care a ridicat șarpele în deșert, Fiul omului trebuie să fie suficient de elevat pentru ca toți cei care cred în El să nu fie pierduți, ci dimpotrivă, să aibă acces la viața eternă. Înțelegi ce îți spun?”

Nicodim a răspuns: „Dragă Învățătorule, cum aș putea înțelege? Înțelepciunea Ta este într-adevăr neobișnuită... Dacă miracolele Tale atât de incredibile nu m-ar face să am încredere în Tine, Te-aș considera un șarlatan sau un neghiob, căci nimeni nu s-a mai exprimat vreodată la fel ca Tine. Acțiunile Tale îmi dovedesc însă că Tu ai fost trimis de Dumnezeu pentru a ne instrui, că ești înzestrat cu o putere imensă și cu o

cunoaștere divină prodigioasă, de vreme ce poți face astfel de semne!

Acolo însă unde Unul este pur divin, Doi-ul ar trebui să fie și el. De vreme ce acțiunile Tale sunt divine, nu pot decât să trag concluzia că și învățătura Ta referitoare la Împărăția lui Dumnezeu trebuie să fie la fel de divină, chiar dacă eu nu o înțeleg. Dragă Învățătorule, de la Enoh și Ilie, nici un om de pe pământ nu a mai avut puterea de a le arăta oamenilor cerul. Cine știe? Poate că Tu ești al treilea! Dacă ești într-adevăr al treilea, nu ar fi posibil să le arăți cerul celor care, necoborând din el, nu pot deocamdată să urce în el?

În plus, spuneai mai devreme că Cel care a coborât din cer și care se arată pe pământ se află în același timp și în cer! Trebuie oare să înțeleg din aceste cuvinte că până acum numai Enoh și Ilie, la care Te adaugi fără îndoială și Tu, ați avut parte de Împărăția lui Dumnezeu care trebuie să vină? Cât despre milioanele de oameni care rămân, acestora nu le rămâne decât să doarmă în eternitate în mormintele lor întunecate, transformându-se, prin grația lui Dumnezeu, în țărână, și deci fiind reduși la zero!?

Dragă Învățătorule, sărmanii viermi ai pământului care suntem noi nu au nimic de-a face cu o astfel de Împărăție a lui Dumnezeu pe pământ… La urma urmelor, ce au făcut Enoh și Ilie pentru a fi ridicați de pe pământ la cer? Absolut nimic, decât ceea ce deriva din natura lor celestă. Altfel spus, ei nu au avut nici un merit personal. Conform explicației Tale, ei nu au fost ridicați la cer decât pentru că au coborât din acesta pe pământ!...

Cât despre comparația pe care ai făcut-o între ridicarea șarpelui în deșert și înălțarea Fiului omului, sau despre concepția Ta referitoare la motivul pentru care toți cei care cred în Fiul omului trebuie să ajungă

la viața divină, acestea mi se par un nonsens! De fapt, cine este acest Fiu al omului?"

I-am răspuns: „Ai vorbit foarte mult și te-ai exprimat ca o persoană care nu înțelege absolut nimic din lucrurile celeste. De altfel, nici nu ar putea fi altfel, căci tu te afli încă în noaptea acestei lumi și refuzi să percepi Lumina care vine din ceruri și care dorește să ilumineze tenebrele acestei lumi!"

Versetul 16: *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*

„Adevăr îți spun: Dumnezeu este Iubire, iar Fiul este Înțelepciunea Sa. Dumnezeu a iubit atât de mult lumea încât i-a dat pe Fiul Său unic, adică Înțelepciunea care derivă din El din toată eternitatea, pentru ca toți cei care cred în El să nu piară, ci să aibă parte de viața veșnică. Spune-Mi, nici asta nu înțelegi?"

Nicodim a răspuns: „Am impresia că sunt pe punctul de a înțelege, dar pe fond tot nu înțeleg. Cel puțin dacă aș ști cine este acest Fiu al omului! Tu vorbești de un Fiu unic al lui Dumnezeu pe care Iubirea Lui L-a dăruit lumii. Acest Fiu al omului și Fiul cel Unic sunt una și aceeași persoană?"

I-am spus: „Eu am un cap, un corp, mâini și picioare. Capul, corpul, mâinile și picioarele îi aparțin cărnii, iar această carne reprezintă un Fiu al omului, căci carnea nu se poate naște decât din carne. Dar în acest Fiu al omului alcătuit din carne sălășluiește Fiul unic al lui Dumnezeu. Nu Fiul unic al lui Dumnezeu, ci Fiul omului va fi înălțat însă precum șarpele lui Moise din deșert, fapt care îi va scandaliza mult pe oameni. Celor care nu vor fi scandalizați însă și care se vor apropia de Numele Lui, El le va acorda privilegiul de a

se numi «Copiii lui Dumnezeu», iar viața și Împărăția lor nu vor cunoaște sfârșit în veci”.

Versetul 17: *Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.*

„Tu nu trebuie să te aștepți la o judecată a acestei lumi, de genul războaielor, potopurilor sau al unui foc coborât din ceruri care să-i consume pe păgâni, căci Dumnezeu nu și-a trimis Fiul unic (Înțelepciunea divină) în lume (în trupul uman) pentru ca El să judece lumea (conducând-o astfel către pierzania sa), ci dimpotrivă, pentru ca prin El lumea să devină plenar fericită. Altfel spus, Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Lui pentru a ucide carnea, ci dimpotrivă, pentru a o ajuta să renască și să aibă acces la viața eternă. (Prin carne, în cazul de față nu trebuie înțeles corpul propriu-zis, ci mai degrabă tentațiile materiale ale sufletului, dorințele și poftele lumești și senzoriale ale acestuia). În acest scop, Credința ascunsă în trup trebuie să anihileze tendința acestuia de a se lăsa dominat de materie. Vorbesc acum de credința în Fiul omului, născut din Dumnezeu încă de la începuturile eternității și venit în această lume pentru ca toți cei care cred în Numele Lui și în El să aibă parte de viața veșnică”.

Versetul 18: *Cine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.*

„Cine crede în El, fie el evreu sau păgân, nu va mai fi judecat și condamnat, lucru valabil pentru întreaga eternitate. În schimb, cine îl va respinge pe Fiul omului și nu va crede în El este deja judecat, căci simplul fapt

că nu dorește și nu poate crede în El se datorează faptului că orgoliul său se opune Numelui și Ființei Fiului omului. Acest lucru reprezintă în sine o judecată. Înțelegi ce îți spun?"

Nicodim Mi-a răspuns: „Da, înțeleg pe jumătate sensul cuvintelor Tale profund mistice, dar atât timp cât acest Fiu al omului pe care Tu îl plasezi pe o poziție atât de înaltă și care sălășluiește în plenitudinea Înțelepciunii divine nu va fi aici, precum și atât timp cât nu dorești sau nu poți să îmi spui când va apărea El, din cuvintele Tale nu mai rămâne nimic, decât neantul!

În mod similar, conceptul de judecată, pe care Tu îl asociezi exclusiv cu absența credinței, mi se pare destul de enigmatic. În ce constă de fapt judecata de care vorbești și ce înțeles nou îi atribui Tu?"

„I-am spus: „Prietene, la fel de bine ți-aș putea spune și Eu: «Nu înțeleg ce nu înțelegi!» Căci Eu ți-am dezvăluit cât se poate de clar semnificația conceptului de judecată".

Versetul 19: *Și aceasta este judecata: că Lumina a venit pe lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.*

„Ascultă: judecata constă în faptul că Lumina lui Dumnezeu a coborât din cer pe pământ, dar oamenii au iubit mai mult întunericul în care trăiau, refuzând să accepte Lumina care a încercat să le deschidă ochii și să îi scoată din întunericul lor! Mărturia cea mai bună a acestui refuz sunt chiar faptele lor, care sunt fundamental rele...".

Versetul 20: *Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele așa cum sunt.*

„Căci cel care iubește astfel de fapte și are obiceiul să le comită este un dușman al Luminii, pe care o detestă. De acea, el va face tot ce îi va sta în puteri pentru ca faptele sale rele, despre care știe foarte bine că vor fi judecate și condamnate de Lumină, să nu fie recunoscute în toată grozăvia lor și pedepsite în ziua mare. Tocmai în acest lucru constă însă judecata, în timp ce ceea ce tu numești judecată nu este altceva decât pedeapsa care urmează judecății.

Dacă îți place să acționezi în timpul nopții, acest fapt reprezintă deja o judecată a sufletului tău, căci tu preferi noaptea zilei. În schimb, dacă în timp ce mergi prin întuneric te împiedici și cazi într-o groapă, lovindu-te, această rană sau această cădere nu reprezintă o judecată, ci doar consecința judecății care există deja în tine, respectiv a faptului că iubești noaptea și detești ziua!"

Versetul 21: *„Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca faptele să-i fie arătate, întrucât sunt făcute în Dumnezeu".*

„În timp ce, dacă ești un prieten al Luminii, adică al zilei sau al Adevărului divin, tu vei acționa ținând cont de acest Adevăr care emană din Dumnezeu și îți vei dori cu ardoare ca acțiunile tale să fie cunoscute, adică să fie aduse la lumină, în fața ochilor tuturor, astfel încât toți să devină conștienți de ele. Căci în acest caz tu ai convingerea că acțiunile tale, care sunt comise în Lumina Adevărului lui Dumnezeu, sunt bune și drepte, așa că merită o aprobare și o recompensă vizibile.

Cel care este prietenul Luminii nu va acționa niciodată noaptea, ci numai în timpul zilei. De aceea, el va ști să recunoască Lumina, pentru simplul motiv că face el însuși parte integrantă din Lumină. Această Lumină nu este altceva decât credința inimii. Așadar,

cel care are încredere în Fiul omului, considerând că Acesta este o Lumină venită de la Dumnezeu, are deja Viața în el. În schimb, cel care nu crede are deja judecata în el, iar această judecată nu este alta decât incapacitatea sa de a crede. Sper că acum M-ai înțeles!"

Nicodim: „Acum totul îmi este perfect clar, mai puțin partea care se referă la acest miraculos Fiu al omului. La ce îmi folosește mie să am credința, sau cel puțin voința fermă de a crede în Fiul omului, atâta vreme cât acesta nu se află aici? Nimeni nu poate crea un Fiu al omului din aer și dintr-o idee pură! Spune-mi așadar unde L-aș putea găsi pe acest Fiul etern al lui Dumnezeu și fii sigur că mă voi duce direct la el, cu toată credința".

Eu: „Dacă nu aș fi văzut că sufletul tău are predispoziția necesară, nu ți-aș fi dezvăluit această învățătură! Totuși, tu ai venit la Mine în timpul nopții și nu în timpul zilei, deși ai auzit vorbindu-se foarte mult de acțiunile Mele! Dat fiind că ai venit la Mine în timpul nopții naturale, și implicit al nopții sufletului tău, care îi corespunde acesteia, este posibil ca ideea pe care ți-ai făcut-o despre Fiul omului să nu îți fie chiar atât de clară precum pretinzi.

Adevăr îți spun: cine îl caută pe Fiul omului temându-se în același timp pentru reputația lui, dacă ar face acest lucru la vedere, nu va găsi niciodată ceea ce caută. Fiind un mare înțelept al iudeilor, tu știi desigur că noaptea – de orice fel ar fi ea – nu este momentul cel mai propice pentru a căuta și pentru a găsi. De aceea, cine îl caută pe Fiul omului trebuie să o facă la lumina zilei, și nu în timpul nopții. Numai în acest fel îl va putea găsi el.

Nu doresc să mai adaug decât un singur lucru: du-te la Ioan, cel care botează la Enon, în apropiere de Salim,

iar el îți va spune dacă Fiul cel unic al lui Dumnezeu a venit deja pe pământ sau nu. Numai acolo vei putea face cunoștință cu El!”

Nicodim: „Ah, dragă Învățătorule, acest lucru nu va fi deloc ușor! Afacerile mele mă acaparează cu totul și nu pot lipsi cu ușurință din mijlocul lor!... Dar de fiecare dată când vei mai veni la Ierusalim cu ucenicii Tăi, vino la mine, iar eu vă voi acorda găzduire! Tu și prietenii Tăi veți găsi întotdeauna în mine un prieten sincer și un protector... Tot ce depinde de puterea mea îți va sta întotdeauna la dispoziție.

Căci în mine s-a produs o mare transformare: simt că Te iubesc, dragă Învățătorule, mai mult decât tot ce am iubit până acum, iar această iubire îmi spune că Tu Însuți ești Cel pe care mă trimiți să îl găsesc la Enon, alături de Ioan! Este posibil să mă înșel, deși intuiția mea îmi spune clar că Tu ești Acela. Oricum ar fi, Te iubesc din toată inima și recunosc în Tine un foarte mare Învățător, înzestrat cu o autentică Înțelepciune divină. Iar dacă acțiunile Tale, pe care nimeni până la Tine nu le-a mai făcut vreodată, mă umplu de cea mai profundă admirație, inima mea s-a lăsat înlănțuită într-o măsură încă și mai mare de marea Ta înțelepciune. Dragă Învățătorule, Te iubesc! Spune-mi, este corectă această mărturie a inimii mele?”

Eu: „Mai ai încă puțină răbdare, și totul îți va deveni perfect clar! Mă voi întoarce în curând și voi fi oaspetele tău, iar atunci vei afla totul. Nu ezita însă să urmezi chemarea inimii tale, căci ea te va învăța mai multe într-o singură clipă decât toate cele cinci cărți ale lui Moise și toți profeții! Căci iubirea este singurul lucru autentic în om. Lasă-te călăuzit de ea și vei descoperi marea zi!”

III
Extrase din Școala Vieții Domnului

„Cine se lasă instruit de Mine, participând la Școala Vieții la care predau Eu prin credința sa într-un singur Dumnezeu și lăsându-se călăuzit de iubirea lui pentru Mine și de iubirea față de aproapele său, cine acționează și trăiește la unison cu învățătura Mea – acela este un discipol autentic al Școlii Mele. Această Școală este singura școală corectă a vieții și la ea se poate înscrie orice om care dorește să o facă și care aspiră să îi termine cursurile, unul câte unul, până la sfârșitul vieții sale terestre. Numai această Școală îi va permite omului să descopere viața eternă și spirituală a sufletului său, caz în care moartea și judecata materială vor dispărea din fața lui”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX, 155, 9)

a) Fundamentul învățăturii Domnului

(Marea Evanghelie a lui Ioan III, 53, 6-16)

Domnul îi spune lui Suetal:

„Așa cum tot ce este bun trebuie să fie iubit pentru simplul motiv că este bun, și deci adevărat, la fel, Dumnezeu vrea să fie iubit, căci El întruchipează gradul cel mai înalt de bunătate și de adevăr. Din același motiv, aproapele tău dorește și el să fie iubit, pentru că, la fel ca și tine, el poartă în sine scânteia spiritului divin.

Acesta este nucleul central al învățăturii Mele. Dacă omul respectă cu strictețe aceste două principii, spiritul

lui, care la început era prizonierul trupului lui, se eliberează încetul cu încetul, crește, ajunge să penetreze în totalitate omul, iar în final îl atrage pe acesta în sfera sa de influență, care reprezintă o viață divină capabilă să dureze de-a pururi și care este caracterizată de cea mai înaltă beatitudine.

Orice om care a cunoscut într-o măsură cât de mică renașterea în spiritul său nu va mai vedea moartea, nu o va simți și nu va gusta din ea, ci va cunoaște fericirea supremă, care va consta chiar în eliberarea de trupul său. Atunci, spiritul său, aflat într-o armonie deplină cu sufletul său, se va simți la fel ca acel om care se află într-o închisoare dură, de unde nu poate vedea frumoasele peisaje de afară decât prin intermediul unei găuri foarte mici. El vede prin aceasta activitățile libere ale oamenilor de afară, care desfășoară cu bucurie tot felul de ocupații utile, în timp ce el lâncezește în închisoare. Imaginează-ți acum cât de mare va fi fericirea lui atunci când temnicerul îi va deschide poarta, îl va elibera de simțurile sale și îi va spune: „Prietene, ești scutit de orice pedeapsă ulterioară! Du-te și bucură-te de întreaga ta libertate!”

Spiritul din om poate fi comparat cu embrionul din oul unei păsări: după ce se maturizează în căldura incubației în interiorul cojii sale, puiul sparge această coajă și se bucură de libertate.

Omul nu poate ajunge în acest stadiu al evoluției sale decât urmând cu strictețe și cu toată sinceritatea învățătura propovăduită în acest moment tuturor oamenilor de către Iisus din Nazaret. În acest fel, el renaște, și cu cât renașterea sa devine mai perfectă, cu atât mai mari sunt perfecțiunile pe care le primește el. Prin însăși natura sa, trupul său din carne nu-și poate imagina în nici un fel aceste perfecțiuni. Aflat în acest stadiu, sufletul perfect devine în sine o putere care seamănă cu cea a lui Dumnezeu. Tot ce dorește spiritul său se realizează instantaneu, căci în întreaga

imensitate a lui Dumnezeu nu poate exista o altă forță și o altă putere decât numai puterea vie a Spiritului. Numai Viața Adevărată poate fi simultan stăpână și creatoare, conservatoare, legiuitoare și călăuză a tuturor creaturilor, și totul trebuie să se conformeze voinței unicului Spirit etern și viu”.

b) Liberul arbitru și iubirea în acțiune

(Marea Evanghelie a lui Ioan III, 241, 2-10)

Rafael i-a spus lui Matael:

„Voi știți că după ce a recunoscut ordinea divină, orice om trebuie să se instruiască și să evolueze liber, din propria sa voință și independent de atotputernica Voință divină, pentru a putea deveni un copil liber al lui Dumnezeu. Instrumentul cel mai eficace în acest scop este iubirea față de Dumnezeu, și în aceeași măsură, iubirea față de aproapele său. La fel de importante sunt de asemenea smerenia sinceră, blândețea și răbdarea, căci iubirea veritabilă și pură nu poate rezista multă vreme dacă nu este susținută de aceste trei virtuți. Cum își poate da seama omul de unul singur dacă este într-adevăr credincios iubirii pure prin respectarea ordinii divine?

O ocazie perfectă îi este furnizată de întâlnirea cu un frate sărman care îi cere de pomană. El își poate da astfel seama în ce măsură este pregătită inima sa să dăruiască, făcându-l să uite complet de sine. Dacă este animat cu sinceritate de aceste sentimente, el se poate considera matur și a devenit un veritabil copil al lui Dumnezeu. Promisiunile care i-au fost făcute și pe care este îndrituit să le primească încep acum să se realizeze, fiind dovedite prin faptele și prin cuvintele sale. În acest caz, rolul lui de învățător este pe deplin justificat în fața discipolilor lui.

În ceea ce îi privește pe discipolii care nu au parte de aceste promisiuni, ei pot trage singuri concluzia care este nivelul lor actual de evoluție. În mod evident, ei nu și-au deschis încă pe deplin inimile față de semenii lor aflați în dificultate.

Iubirea față de Dumnezeu și împlinirea liberă a Voinței Acestuia reprezintă principalele elemente ale cerului care există în inima oricărui om. Inima în care se deschide acest cer devine sediul Spiritului divin, care este prezent în inima oricărui om. În ceea ce privește iubirea față de aproape, aceasta reprezintă poarta acestui sfânt sălaș. Ea trebuie deschisă larg, pentru ca viața divină în toată plenitudinea ei să poată fi luată în posesie. În sfârșit, smerenia, blândețea și răbdarea sunt cele trei ferestre ale casei divine, care îi permit luminii celeste să pătrundă și să ilumineze acest sfânt sălaș al lui Dumnezeu din inima omului.

Totul depinde așadar de iubirea liberă, împărtășită cu bucurie față de semeni, iar promisiunile se realizează explicit printr-o abnegație dusă la perfecțiune. Acesta este răspunsul la întrebarea cea mai importantă care poate fi pusă în legătură cu subiectul vieții. Reflectați la acest răspuns și acționați în consecință, căci numai astfel vă veți putea justifica în fața propriilor voștri ochi și numai astfel veți putea sta drepți în fața fraților voștri și a lui Dumnezeu. Căci oameni sunt obligați să facă exact ce face Dumnezeu, dacă doresc să îi semene și să devină copiii Lui”.

c) Poarta abnegației

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV, 4-6, 9-12)

Domnul către Matael:

„Adevăr îți spun: nimeni nu va veni la Mine dacă nu va fi condus de Tatăl însuși. Dacă doriți să veniți la

Mine, voi trebuie să vă lăsați instruiți de Tatăl (adică de Iubirea Eternă care rezidă în El)! Altfel spus, trebuie să fiți la fel de perfecți cum este Tatăl vostru din ceruri. Nu știința voastră sofisticată și nu numeroasele voastre experiențe vă vor putea conduce vreodată către Mine, ci numai iubirea voastră vie pentru Dumnezeu, și în aceeași măsură, iubirea voastră față de semenii voștri. Acesta este marele secret al renașterii spiritului ieșit din Dumnezeu și care se îndreaptă înapoi la El. Înainte însă, cu toții va trebui să deschideți, la fel ca și Mine, poarta îngustă a cele mai desăvârșite abnegații, până când veți deveni una cu Mine. Va trebui să renunțați astfel să trăiți numai pentru voi înșivă, pentru a deveni totul în Mine.

Iubirea lui Dumnezeu mai presus de orice înseamnă deschiderea în totalitate a inimii față de Dumnezeu și dizolvarea completă în Acesta. Iubirea aproapelui înseamnă dispariția totală a egoului personal în fața acestuia; în caz contrar, nimeni nu își poate iubi cu adevărat aproapele. Iubirea pe jumătate nu îi folosește nici celui iubit, nici celui care iubește.

Înțelepciunea supremă rezidă în iubirea care acționează. Întreaga știință din lume nu folosește la nimic dacă nu este susținută de iubire. De aceea, nu vă preocupați să deveniți niște erudiți, ci preocupați-vă mai degrabă de iubire, căci aceasta vă poate aduce ceea ce nici o cunoaștere din lume nu v-ar putea dărui vreodată.

La ce v-ar folosi vouă dacă v-ați topi de admirație în fața puterii, splendorii și măreției Mele insondabile, în timp ce sărmanii voștri frați ar plânge de foame, de sete și de frig în fața casei voastre? Strigătele de bucurie și laudele oamenilor în fața slavei lui Dumnezeu ar fi inutile și penibile dacă ei nu țin cont de suferințele fraților lor aflați în nevoie. La ce folosesc toate bogățiile și sacrificiile somptuoase din Templu dacă în fața porților acestuia sunt oameni care mor de foame? De

aceea, orientați-vă căutarea către alinarea suferințelor fraților voștri, și veți găsi în ei mai mult decât dacă ați vizita toate planetele sau dacă M-ați slăvi pe Mine în toate limbile serafimilor!

Adevăr vă spun: toți îngerii, toate cerurile și toate lumile, cu toată știința lor, nu vă vor oferi niciodată ceea ce puteți obține ajutând sincer un frate al vostru care este deznădăjduit, folosindu-vă în acest scop de toate puterile și de toate mijloacele care vă stau la dispoziție. Nimic nu poate fi mai elevat și mai aproape de Mine decât adevărata iubire care acționează".

d) Prima condiție: credința în cuvântul Învățătorului

(Marea Evanghelie a lui Ioan V/213, 8-9)

Domnul către Epifan:

„Atunci când asculți o învățătură nouă, trebuie să crezi în cuvintele Învățătorului, cel puțin la început. Ce-i drept, învățătura acestuia poate și trebuie să fie pusă la încercare, dar numai cu condiția să o fi acceptat mai întâi ca pe un adevăr de o înaltă valoare, bazat pe autoritatea și pe buna credință a celui care l-a predicat, chiar dacă tu nu l-ai înțeles încă pe deplin. Asimilarea completă a acestui adevăr va veni odată cu punerea lui în practică. Dacă nici atunci nu ajungi să înțelegi adevărul, ai tot dreptul din lume să îți spui: «Ori această învățătură este lipsită de o bază reală, ori eu sunt cel care nu a îndeplinit întru totul condițiile sale». În acest caz, este necesar să aprofundezi chestiunea discutând serios cu Maestrul tău și întrebându-l de ce nu a produs rezultatele scontate respectarea strictă a regulilor de conduită impuse de învățătura lui. Dacă învățătura Maestrului a produs rezultate pozitive în cazul unei alte persoane, este evident că greșeala îți revine ție. În acest caz, trebuie să îndrepți cât mai rapid cu putință ceea ce

ai greșit. Numai astfel vei putea obține și tu rezultatele pozitive ale vecinului tău”.

e) Cunoașterea de sine și cunoașterea lui Dumnezeu

(Marea Evanghelie a lui Ioan V, 215, 1-7)

Domnul către Epifan:

„Învățătura Mea constă în a-i arăta omului de unde provine, ce este, ce trebuie să realizeze și unde va ajunge dacă va pune în practică principiile recomandate de Mine. Chiar filozofii greci au afirmat că: «Știința cea mai înaltă rezidă în cunoașterea de sine cea mai completă și cea mai desăvârșită». Iată ce doresc să vă explic la rândul Meu. Căci fără această cunoaștere este imposibil să recunoști existența unui Dumnezeu transcendent ca bază a devenirii, a ființei și a permanenței. Se poate spune pe bună dreptate că cel care nu recunoaște acest scop – singurul care merită să fie urmărit – și nu își organizează viața, gândurile și eforturile în funcție de el, recunoscând ca origine a oricărei ființări și a oricărei deveniri existența unui Dumnezeu atotputernic – este pierdut.

Așa cum un lucru care nu are în sine o consistență stabilă, care să îi îmbrățișeze toate părțile ființei și care să le dea o coeziune care tinde către o stabilitate din ce în ce mai completă – se dezintegrează și începe să se degradeze, la fel, omul care nu a devenit în totalitate una cu Dumnezeu, în sine și împreună cu El – nu poate decât să piară. Omul nu poate atinge însă această unitate decât dacă se cunoaște perfect pe el însuși și dacă recunoaște faptul că Dumnezeu este baza primordială a devenirii sale, acționând apoi la unison cu această convingere în toate sferele vieții sale.

Atunci când omul devine suficient de puternic și de matur, el controlează toate forțele care emană din

Dumnezeu, și astfel, controlează toate creaturile din planurile materiale și spirituale. El obține astfel Viața Eternă, căci nici o putere nu îl mai poate distruge, nici în sine, nici în persoana lui. Iată, acesta este rezumatul complet al noii Mele învățături. În realitate, aceasta este foarte veche, datând încă de la apariția omului pe acest pământ! Din păcate, ea a fost pierdută, din cauza lenei oamenilor. Acum, ea vă este prezentată din nou de către Mine, ca pe un Eden (Eden = «se luminează de zi») adresat tuturor oamenilor de bună credință".

f) Conștiința și influența îngerilor

(Marea Evanghelie a lui Ioan III/232, 1-14)

Rafael îi spune lui Matael:

„Crezi tu că noi, nenumăratele spirite angelice, și în particular eu, îi slujim Domnului numai pe această colină? Ascultă: după cum vezi cu ochii tăi, noi suntem întotdeauna gata să facem servicii altora și ducem întotdeauna cu noi Voința Domnului, de la o infinitate la alta. Fii convins că te vom găsi întotdeauna, oriunde te-ai afla, și că te vom informa la momentul potrivit despre tot ce va trebui să știi și despre ceea ce urmează să se întâmple, conform ordinii lui Dumnezeu! Dacă voința ta va rămâne la fel cum este acum, tu vei afla tot ce îți va fi necesar, la momentul potrivit. Deocamdată nu trebuie să știi mai multe.

Pe de altă parte, dacă, în calitatea ta de rege, vei cădea în orgoliul specific monarhilor, respectiv dacă vei cădea pradă spiritul dominației, fapt care ar avea ca rezultat îndepărtarea ta de Domnul – și implicit de noi –, atunci nu vei mai afla nimic despre Împărăția lui Dumnezeu și despre compasiunea infinită a Acestuia! De aceea, nu te preocupa decât de păstrarea grației și a iubirii infinite a Domnului, și tot restul îți va fi dat cu asupra de măsură!

Dacă te-ai convins de succesiunea operelor săvârșite fără întrerupere de Domnul pe pământ, și pe care va continua să le săvârșească în continuare, dar te vei lăsa totuși corupt într-un fel sau altul de lumea exterioară, nimic din ceea ce ai văzut și din ceea ce ai auzit nu-ți va folosi la ceva. Va fi ca și cum nu ai fi văzut și nu ai fi auzit nimic! În schimb, dacă vei rămâne ferm ancorat în grația și în iubirea Domnului, fără a te lăsa captivat de lumea exterioară, iubindu-L pe Domnul mai presus de orice și iubindu-ți semenii la fel de mult ca pe tine însuți, chiar dacă te-ai trezi într-o țară îndepărtată și străină, tu vei fi inițiat în tot ceea ce realizează Domnul, fapt esențial pentru mântuirea sufletului tău. Ești satisfăcut de răspunsul meu?”

Matael: „Eminent prieten coborât din cerurile lui Dumnezeu! Sunt în totalitate satisfăcut de el și nu doresc să-ți mai cer decât o singură favoare: aceea de a fi prevenit chiar de tine dacă mă voi afla vreodată în pericolul de a mă rătăci, sub presiunea circumstanțelor exterioare, fie de Domnul, fie de ordinea stabilită de El. Într-adevăr, un asemenea avertisment la momentul potrivit este mai prețios decât o lume întreagă plină cu cele mai fabuloase comori!”

Rafael: „Oricum am face acest lucru, chiar și fără să ne-o ceri tu. Căci iată, fiecare om dispune de un organ spiritual în inima lui, care rămâne în permanență deschis influenței noastre, a îngerilor lui Dumnezeu, și care ne este cu ușurință accesibil. Acest organ îi permite omului să înțeleagă ce înseamnă binele și răul, adevărul și minciuna, dreptatea și nedreptatea. Dacă omul respectă binele, adevărul și dreptatea, noi atingem partea pozitivă și bună a acestui organ, fapt care îi produce omului satisfacția că a acționat bine și corect. În schimb, dacă el acționează sau spune ceva incorect, dintr-un motiv sau altul, noi îi atingem partea opusă a

acestui organ, fapt care generează în el o insatisfacție profundă și o stare de angoasă. În acest fel, el își poate da seama că a ieșit din ordinea divină. În limbajul moralei, acest organ poartă numele de CONȘTIINȚĂ.

Tu îi poți acorda acestei voci interioare toată încrederea ta și poți fi sigur că ea nu te va înșela niciodată. Ce-i drept, există și oameni care devin atât de materialiști încât acest organ își pierde complet sensibilitatea, iar ei nu mai pot percepe deloc contactul cu noi. În astfel de cazuri, acești oameni uită complet de spiritualitatea lor (practic, mor din punct de vedere spiritual). Nu va fi însă niciodată cazul tău, căci tu ai făcut deja un progres uriaș, stabilindu-te în grația și în iubirea Domnului, iar Acesta te-a transformat și te-a reorganizat, la fel ca și pe tovarășii tăi. De bună seamă, sufletul tău a rămas același, dar la ora actuală iubirea Domnului și a Spiritului Lui atotputernic a început deja să strălucească cu putere în sufletul tău. Chiar și trupul tău pervers a fost transformat de către Domnul, pentru ca el să nu mai apese asupra sufletului tău. În scurt timp, iubirea ta pentru Domnul se va transforma sub influența iubirii active față de semenii tăi, devenind și mai intensă, fapt care îi va permite să se unească în totalitate cu sufletul tău, devenind una cu el. În acel moment, tu vei trăi o renaștere în spirit și adevăr și vei cunoaște fuziunea cu iubirea primordială a lui Dumnezeu, și vei deveni astfel una cu El.

Prin acest proces, iubirea lui Dumnezeu față de tine va deveni tangibilă și va căpăta formă, iar tu îl vei putea vedea și vei putea vorbi oricând vei dori cu El (Domnul). Iar Domnul, așa cum îl vezi aici, în forma Lui vizibilă, va deveni perceptibil inclusiv pentru inima ta, rămânând de-a pururi Ghidul și Învățătorul tău. Atunci, nimeni și nimic nu te va mai putea îndepărta vreodată de El, căci tu vei deveni – prin libera ta decizie și putere

de discernământ – una cu El, și deci fiul veritabil și autentic al Tatălui etern".

g) Invitație la reconciliere

(Marea Evanghelie a lui Ioan V/250, 4)

Domnul către Petru:

„Se înțelege de la sine că în această lume de jos trebuie să existe o judecată severă a lumii față de marii criminali care încalcă drepturile oamenilor. În caz contrar, nimeni nu ar mai putea trăi în siguranță pe această planetă. În ceea ce privește însă rătăcirile mai puțin importante, acestea ar trebui judecate de tribunal ținând cont de premisele unei inimi caritabile și conciliante, astfel încât micile erori comise de oameni să nu îi conducă pe aceștia către marile crime. Căci adevăr îți spun: furtul, crima și asasinatul nu sunt altceva decât urmarea firească a micilor rătăciri ce au drept cauză diferende mărunte între oameni, născute din egoism și din orgoliul lumesc".

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/78, 1-5)

Domnul către Zorel:

„Cine își recunoaște infirmitățile, se căiește și face penitență în spiritul umilinței sincere a inimii sale, îmi este mai drag decât 99 de oameni drepți care nu au considerat niciodată necesar să se căiască pentru ceva. De aceea îți cer să vii cu Mine, prietene, căci în tine acționează acum cu adevărat spiritul autentic al umilinței, care îmi este mai drag decât cel care sălășluiește dintotdeauna în cei drepți, strigând în inimile lor: «Osana Ție, slăvite Doamne! Te lăudăm acum, Doamne, prin faptul că nu am profanat niciodată Numele Tău prin vreun păcat comis în mod conștient sau inconștient!» Ei susțin acest lucru și au tot dreptul să o

facă, dar tocmai din cauza dreptății lor ei cad în capcana orgoliului și ajung să îi privească pe cei care au păcătuit cu ochi de judecători severi, fugind de ei ca de ciumă!

De aceea, vino la Mine, iar Eu îți voi arăta singura cale adevărată a Vieții și a Iubirii, precum și a Înțelepciunii veritabile care emană din aceasta din urmă. Iată, prietene, calea care conduce către viața spiritului este îngustă și spinoasă, ceea ce înseamnă că tu va trebui să combați tot ceea ce te poate răni în comportamentul celorlalți oameni și tot ceea ce ți se pare dezagreabil din partea lor cu armele răbdării și blândeții. Nu răspunde cu aceeași monedă celui care îți face rău, ci dimpotrivă, fă-i un bine în schimb. În acest fel, vei aduna cărbuni fierbinți pe capul tău (n.n. altfel spus, te vei căi în mod corect). Nu răspunde cu aceeași monedă celui care te lovește, ci dimpotrivă, expune-te astfel încât să primești din partea lui încă o lovitură, pentru ca în cele din urmă între voi să domnească pacea și buna înțelegere. Căci numai pacea îi permite inimii să înflorească și spiritului să crească în interiorul inimii".

h) Liberul arbitru trebuie să fie întotdeauna respectat

Domnul:

„Lăsați-le tuturor liberul lor arbitru. Nimeni nu trebuie forțat, căci, așa cum știți deja în momentul de față, constrângerea este în întregime opusă ordinii Mele eterne. De vreme ce Eu Însumi nu exercit vreodată vreo constrângere, nu o exercitați nici voi!"

i) Iubirea față de aproape

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/94, 17)

„Iubirea față de aproape constă în a acționa față de acesta exact așa cum ne-am dori să acționeze el față de noi".

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/140, 1, 3, 11-12)

Domnul către Agrippa:

„În aceste vremuri sumbre, Împărăția lui Dumnezeu suferă din cauza violenței, iar cei care doresc să intre în posesia ei trebuie să o ia cu asalt, cu toată forța. Altfel spus, a devenit foarte dificil astăzi ca oamenii să se debaraseze de toate obiceiurile lor străvechi, profund înrădăcinate în ei din cauza seducției lumii exterioare. Nu este deloc ușor să renunți astăzi la omul vechi, așa cum ai renunța la o haină veche și destrămată, și să te îmbraci cu învățătura Mea, ca să devii astfel un om în întregime nou.

Învățătura Mea nu îi cere nimic altceva omului decât să creadă într-un singur Dumnezeu adevărat, să îl iubească mai presus de orice, considerându-L părintele său care l-a creat, și să își iubească aproapele la fel cum se iubește pe el însuși. Pe de altă parte, nu este suficient să Mă recunoască pe Mine și să creadă că Eu sunt Domnul. El trebuie să și pună în practică învățătura Mea, căci numai prin faptele sale poate obține omul plenar asemănarea sa cu Dumnezeu. Nu este mai puțin adevărat că cel care Mă recunoaște și care Mă iubește mai presus de orice pe lume consideră extrem de ușor să îmi pună învățătura în practică. Iar cel care Mă iubește în acest fel Mă poartă deja în inima lui, spiritual vorbind. Altfel spus, el poartă în sine perfecțiunea vieții, care echivalează cu asemănarea perfectă cu Dumnezeu, și dispune astfel de beatitudinea vieții veșnice”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/39, 1)

Domnul către Cirenius:

„Iată, în asta rezidă explicația practică a tuturor Legilor lui Moise și a tuturor profețiilor făcute de Profeți: iubiți-L pe Dumnezeu mai presus de orice și considerați-L Părintele vostru etern; de asemenea,

iubiți-vă frații sărmani și bolnavi, în toate circumstanțele, și tratați-i ca și cum v-ați trata pe voi înșivă. În acest fel, veți deveni Copii autentici ai lui Dumnezeu, înzestrați cu un suflet sănătos, și veți fi la fel de perfecți ca și Tatăl vostru din ceruri. Căci cine nu este la fel de perfect ca și Tatăl lui din ceruri nu va putea sta niciodată alături de El și nu va fi invitat la masa Lui".

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/79, 5-9)
Domnul către Zorel și către ceilalți:

„Pentru cel care va fi – din toată inima – un prieten al celor săraci, și Eu voi fi un Prieten și un Frate autentic în planul terestru, și asta pentru veșnicie. El nu va mai trebui să dobândească înțelepciunea alături de un înțelept terestru, căci Eu voi revărsa asupra lui întreaga Mea înțelepciune, în inima lui, din abundență. Eu voi veni în persoană și Mă voi revela tuturor celor care își vor iubi fără rezerve frații mai sărmani decât ei, la fel de mult cum se iubesc pe ei înșiși, și care nu îi vor respinge, indiferent ce vârstă și ce origine au. Eu voi comunica cu spiritul lor transformat în iubire, iar acesta le va transmite revelațiile Mele sufletelor lor, iar apoi gurii lor. Și astfel, tot ce vor spune și tot ce vor scrie ei vor fi propriile Mele cuvinte și propriile Mele scrieri, pentru toate timpurile.

Dăruiți din toată inima și din abundență, căci în funcție de cât veți dărui vi se va dărui la rândul vostru. O inimă împietrită nu va putea fi penetrată niciodată de razele luminoase ale grației Mele. De aceea, în ea vor sălășlui întunericul și moartea, cu toată teroarea pe care le suscită acestea. În schimb, o inimă plină de sensibilitate și de blândețe va fi cu ușurință iluminată de grația Mea, a cărei natură este extrem de delicată și de gingașă. Eu Însumi voi locui în această inimă, cu toată abundența Iubirii și Înțelepciunii Mele. Credeți acest lucru, căci aceste Cuvinte înseamnă Viață, Lumină,

Adevăr și Acțiune realizată, a căror realitate trebuie recunoscută de către toți cei care le primesc”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan V/126, 9)

Domnul către Matael:

„Iubirea față de aproape care este reală, rezonabilă și sinceră, reprezintă un instrument absolut sigur de a ne controla sufletul în această viață terestră, astfel încât să ne dăm seama în ce măsură este acesta pur și în ce măsură își manifestă el această calitate a purității. De aceea, aplicați cât mai frecvent acest test, care este mai sigur decât oricare altul. În acest fel, veți putea obține fructele cele mai bogate în binecuvântări din grădina vieții eterne și în lumina Spiritului Meu care se află în voi!”

(Marea Evanghelie a lui Ioan VIII/120, 7-8)

„Un străin sărman este de o sută de ori mai sărac decât unul localnic, care poate găsi cu ușurință ajutor la cunoscuții lui, în timp ce străinul poate fi comparat cu un copil mic care nu reușește să își comunice nevoile decât prin plâns. De aceea, fiți cu atât mai miloși față de străini, și astfel veți avea parte de milă și de compasiune în ceruri. Deocamdată, voi nu sunteți pentru ceruri decât niște străini accidentați de-a lungul călătoriei voastre pe pământ. Adevăr vă spun: cine sare în ajutorul unui străin din pură iubire față de aproapele său și fără nici cel mai mic interes personal (egoist) este un mare prieten al lui Dumnezeu și deține deja în inima lui abundența Împărăției lui Dumnezeu”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan XI/75)

„Iubirea față de aproape este calea care conduce către iubirea față de Dumnezeu. Omul Iisus a respectat în întregime și până la ultima consecință această

poruncă. De aceea, iubirea față de Dumnezeu a crescut în El până când a înflorit complet. El nu a căzut niciodată în capcanele păcatului, întrucât a mers pe calea iubirii față de aproape, pe care a manifestat-o prin operele sale vizibile, reușind astfel să ajungă la cărările interioare ale iubirii față de Dumnezeu”.

j) Despre rugăciune

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/87, 4-5)

„Oamenii trebuie să exerseze în permanență rugăciunea, fără să renunțe nici o clipă la ea, căci încrederea absolută și totală nu poate fi obținută decât printr-un antrenament continuu, care îl ajută pe discipol să ajungă la măiestrie. Omul care se bucură de toate bunurile acestei lumi uită cu ușurință de binefacerile rugăciunii susținute de credință. Atunci când este afectat de o nenorocire, el își amintește de Dumnezeu și începe să se roage Lui, dar lipsa lui de credință (datorată lipsei de antrenament) îl împiedică să ajungă la Acesta. Credința nu poate fi cultivată decât prin practică, și ce alt instrument s-ar putea dovedi mai bun decât rugăciunea și cererea continuă adresată lui Dumnezeu?”

k) Știința corespondențelor

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/93, 4-7)

Domnul către un erudit, bun cunoscător al Scripturilor:

„Facultățile care aparțin Spiritului, precum auzul, văzul, simțirea, gândirea și vorbirea, precum și scrierea spirituală, sunt extrem de diferite de cele pe care le cunoașteți voi, cei care trăiți în lumea simțurilor și a naturii, căci condițiile de viață ale sufletului și ale spiritului au o natură perfect opusă celor ale corpului. De aceea, un om fizic nu poate înțelege ce fac și ce

spun spiritele decât cu ajutorul străvechii științe a corespondențelor. Din păcate, oamenii au uitat complet de această știință, din propria lor greșeală. De aceea, ei au devenit incapabili să mai intre în contact cu spiritele din toate regiunile și din toate cerurile, și nu mai înțeleg sensul spiritual al Scrierilor sacre. Ei nu mai înțeleg decât litera moartă a acestora, incapabilă să transmită viața celui care le citește. Singurul principiu dătător de viață este sensul interior ascuns al Scripturilor.

Dacă ați înțeles acest lucru, faceți tot ce vă stă în puteri pentru a da viață în voi Împărăției lui Dumnezeu, pentru ca aceasta să acționeze plenar în voi. În acest fel, vă veți confrunta inevitabil cu problema corespondențelor dintre materie și spirit, fără de care ați fi incapabili să asimilați vreodată în profunzime adevărul viu pe care l-au transmis prin scrierile lor Moise și ceilalți profeți. Simpla lectură a textelor acestora riscă să trezească în voi lipsa de credință, îndoiala și păcatul! Acesta este un motiv în plus să faceți tot ce vă stă în puteri pentru a renaște rapid din punct de vedere spiritual, astfel încât să obțineți viziunea justă, fără de care nu veți putea scăpa niciodată de cele o mie și unul de pericole care vă pândesc și care vă pot rătăci de pe cale”.

l) Umilința și iubirea egoistă de sine

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/141, 4-12)

Domnul către Agrippa:

„De vreme ce toate ființele sunt opera lui Dumnezeu, lucru de care nimeni nu ar trebui să se îndoiască, rezultă că ele sunt implicit opera Iubirii Acestuia. În esență, voi nu sunteți altceva decât o iubire pură născută din Dumnezeu, iar existența voastră nu este altceva decât o iubire încarnată a lui Dumnezeu. Dumnezeu vă iubește atât de mult încât a venit El Însuși

la voi, sub înfățișarea unui om, și vă predică acum căile care conduc către o viață liberă și independentă, trăită după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este, din toată eternitatea, un Creator și un Părinte absolut perfect pentru toate creaturile Sale, mai mari sau mai mici. El nu a fost niciodată leneș sau mediocru, și nu are de ce să îi fie rușine de operele Sale. La rândul lui, omul este creatura cea mai perfectă din câte a creat Dumnezeu, punctul culminant al Iubirii și al Înțelepciunii divine. Destinul lui este să devină el însuși un zeu. De ce s-ar rușina în acest caz Dumnezeu de opera Sa cea mai perfectă, considerând nedemn să se apropie de ea? Ascultă, dragă prietene, ar trebui să renunți la acest gen de idei referitoare la un Dumnezeu îndepărtat de lumea pe care a creat-o, căci ele sunt greșite și nu îți folosesc la nimic pentru apropierea ta continuă de Dumnezeu. Dimpotrivă, astfel de gânduri te îndepărtează din ce în ce mai mult de El, astfel încât în cele din urmă nu vei mai îndrăzni nici măcar să îl iubești, dintr-un prea mare respect (înțeles greșit, de altfel).

Ascultă-mă cu atenție: Eu sunt singurul Dumnezeu care a existat vreodată. Cum se face că Eu Mă găsesc acum printre voi? Iată, Eu vă numesc pe voi copiii Mei, prietenii Mei, frații Mei. Fiecare om este chemat de însuși destinul lui să atingă acest stadiu în care vă aflați voi acum. Din acest punct de vedere, nu există favoritisme. Căci fiecare om este opera Mea și are datoria să recunoască acest lucru în sine. Altfel spus, el trebuie să se respecte pe sine, și nu să se disprețuiască, considerându-se inferior chiar și viermilor pământului. Căci cel care se disprețuiește pe sine, deși știe că este opera Mea perfectă, Mă disprețuiește implicit pe Mine, Creatorul lui.

Dragii Mei prieteni, umilința din inima omului este una din virtuțile cele mai importante, întrucât fără ea omul nu poate ajunge la lumina interioară a vieții. De

fapt, această virtute derivă din iubirea perfectă față de Dumnezeu și față de aproapele său. Ea reprezintă blânda răbdare a inimii care nu îl împiedică pe om să își recunoască propriile calități, dar care nici nu îl face să se ridice pe sine mai presus de frații săi mai slabi decât el. Dimpotrivă, omul smerit își revarsă asupra acestora iubirea sa și se străduiește să îi ajute, prin exemplul său personal, prin sfaturile și prin învățătura sa, să evolueze și să își atingă propria lor perfecțiune. Acesta este sensul adevăratei smerenii, și nicidecum disprețul față de sine. Cine nu se respectă pe sine și nu se consideră o operă perfectă a lui Dumnezeu nu își poate respecta în mod real nici aproapele, și cu atât mai puțin pe Dumnezeu, întrucât pornește de la o premisă greșită".

m) Desfrâul împiedică evoluția spirituală

(Marea Evanghelie a lui Ioan VIII/41, 8-13)

Domnul către Agricola:

„O căsnicie bună, bazată pe o uniune care are la bază rațiunea, înțelepciunea și abnegația, nu reprezintă un obstacol în calea renașterii spirituale. În schimb, desfrâul și voluptatea dezlănțuită a simțurilor împiedică această renaștere, făcând-o absolut imposibilă. De aceea, evitați aceste păcate la fel cum ați evita ciuma!

Chiar dacă fac un efort remarcabil și ajung să se controleze, ducând o viață perfect castă și pură, ajungând astfel, prin penitența lor, să fie iertați de păcatele lor anterioare, desfrânații de ambele sexe nu vor putea cunoaște decât cu mare dificultate renașterea spirituală în această lume, căci sufletul lor are prea multe de făcut pentru a se detașa suficient de mult de trupul său pentru a mai putea percepe avertismentele spiritului. Ei pot deveni foarte buni, înțelepți și pot face foarte mult bine, dar nu vor putea ajunge decât cu mare

dificultate să obțină energia necesară pentru a face miracole (în această lume). Altfel spus, ei nu vor putea obține această realizare decât în lumea de dincolo.

Un astfel de suflet poate fi comparat cu un om care a suferit de boală mulți ani la rând și care și-a regăsit în sfârșit sănătatea printr-un remediu adecvat. Oricât de mult și-ar exersa el mușchii interiori, nervii și fibrele sale, lipsa de dezvoltare a acestora îl va împiedica să atingă vreodată forța corporală a unui om care nu a fost niciodată bolnav. La fel se petrec lucrurile și cu sufletele care au fost foarte mult timp bolnave. Dacă lor le lipsește antrenamentul inițial al iubirii pure și autentice față de Dumnezeu, deci inclusiv credința și voința, ele nu își vor putea exercita niciodată într-o măsură suficient de mare aceste trei calități indispensabile ale sufletului. De aceea, un desfrânat care se căiește va rămâne mereu subdezvoltat din punct de vedere spiritual, chiar dacă cerul se bucură infinit mai mult de un păcătos care se căiește decât de 99 de suflete drepte care nu au simțit niciodată nevoia de a face penitență. Pe de altă parte, pentru ca iubirea, credința și voința omului să devină puternice și active, el trebuie să le exerseze încă din copilărie. De aceea, cei care au copii ar trebui să îi antreneze încă de mici în iubirea față de Dumnezeu, prin cultivarea credinței și a voinței lor. În acest fel, copiii nu vor avea nici o dificultate mai târziu să își cucerească lumea interioară".

n) Cunoaștere și înțelepciune – cunoaștere și credință

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/183, 13-14)

Domnul către Lazăr:

„V-am explicat deja foarte multe lucruri, iar cunoașterea voastră a progresat mult, dar singurul lucru care contează este efortul vostru de a obține

renașterea deplină a spiritului în interiorul sufletului, căci numai prin această renaștere poate omul să se înalțe către adevăr și înțelepciune, dobândind astfel o Lumină desăvârșită și coerentă, care să îmbrățișeze tot ce este terestru în el, dar și ceea ce este spiritual și celest. Odată cu lumina, lui îi este acordată și viața eternă, care este infinit mai importantă decât cunoașterea perfectă a tuturor aspectelor naturale. La ce i-ar servi omului cunoașterea deplină a elementelor naturii, de la cele mai mari la cele mai mici, dacă renașterea spiritului din sufletul său ar fi la fel de îndepărtată de el cum este cerul de pământ?"

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/132, 11-13)

Domnul către discipolii săi:

„Împărăția lui Dumnezeu, care a venit odată cu Mine în această lume, este adevărul cel mai pur și cel mai perfect, la fel cum Eu Însumi sunt Calea, Adevărul și Viața, lucru pe care vi l-am dovedit în suficiente rânduri. Este mult mai ușor să îi oferi omului informații despre cutare sau cutare subiect, care să îi fie accesibile într-un domeniu sau altul al cunoașterii sale, decât să îi insufli o credință fermă, care să excludă chiar și cea mai mică îndoială! De aceea, acordați o importanță mult mai mare nașterii credinței vii decât dobândirii cunoașterii pure, căci viața nu rezidă doar în cunoaștere, ci și în credința pură, animată de operele iubirii. Oricât de pură ar fi, știința nu reprezintă decât o reflectare a lucrurilor și a ordinii lor într-o lume efemeră, cu tot ce se găsește în ea, deasupra și dedesubtul ei. În schimb, lumina care aparține credinței este autentică și provine din ceruri, care îi aparțin inimii, sufletului și spiritului din interiorul lui, care sunt nepieritoare și nemuritoare în sine".

o) Diferența dintre beatitudine și damnare

(Pământul și luna 58, 10-12)

Există nenumărate arte impostoare care sunt special calculate astfel încât să apropie pe nesimțite sufletul de ființa extrem de particulară a lui Satan, până când acesta se pune perfect de acord cu el. Acest proces nu poate fi însă niciodată dus până la capăt, întrucât orice suflet conține în sine un spirit liber, de care nu se poate separa, iar acest spirit reprezintă exact contrariul lui Satan.

În cazul în care un suflet este înclinat să se apropie de Satan, spiritul din interiorul lui devine un judecător, un răzbunător și un călău, chinuind sufletul din interior, așa cum ar face-o un foc imposibil de stins. Această durere are rolul de a îndepărta sufletul – atât cât este posibil – de Satan, și de a-l stimula să se corecteze. Dacă sufletul este dispus să asculte de această tendință de a se corecta, el devine din ce în ce mai ușor și mai senin, pe măsură ce se apropie de puritatea spiritului care sălășluiește în el.

Dacă această ameliorare continuă, sufletul poate atinge chiar starea de beatitudine, prin realizarea asemănării sale perfecte cu spiritul din interiorul lui. Iată în ce constă diferența dintre beatitudine și damnare: în cazul beatitudinii, sufletul se dizolvă complet în spiritul său, care devine astfel o ființă reală. Dimpotrivă, în cazul damnării sufletul încercă să respingă spiritul său pentru a adopta în locul lui un alt spirit: cel al lui Satan. În acest caz, sufletul își schimbă în totalitate polaritatea și pierde unitatea cu spiritul său, care continuă să își exercite influența pentru a îndepărta sufletul de spiritul demoniac. Cu cât un suflet se apropie mai mult de ființa lui Satan, cu atât mai violentă devine reacția spiritului pur care sălășluiește în el. Această reacție dă naștere unei senzații extrem de

dureroase pentru suflet. Așa se naște întreaga suferință și toate torturile din iad, cu atât mai mult cu cât această reacție a spiritului se manifestă prin senzația unui foc imposibil de stins. Spiritul din interiorul sufletului nu poate muri niciodată, iar focul său nu se poate stinge. Din același foc se naște beatitudinea supremă a Îngerului și suferința arzătoare a Demonului.

(Soarele spiritual 11/106, 8)

Fiecare acțiune poartă în sine o consecință a cărei sancțiune a fost prevăzută în mod corect de către Dumnezeu. Această consecință reprezintă judecata imuabilă pe care fiecare acțiune o conține în sine. Domnul a decretat astfel că fiecare acțiune, fie ea bună sau rea, trebuie să devină în final propria sa judecătoare.

p) Ce este de fapt spiritul?

(Soarele spiritual II/79, 12-13)

În ce constă de fapt natura spiritului? La drept vorbind, spiritul este principiul vieții sufletului. Fără spirit, sufletul nu este decât un organ eteric, substanțial, care posedă facultatea de a primi viața. Dacă este golit de spiritul său, el rămâne un fel de polip spiritual care își întinde continuu tentaculele către viață și absoarbe tot ce corespunde naturii sale. Rezultă astfel că sufletul lipsit de spirit nu este decât o forță polarizată mută, care poartă în sine nevoia de a-și satisface nevoile, dar care este lipsită de judecata ce i-ar permite să vadă limpede cu ce se hrănește și cât de hrănitor este ceea ce consumă.

(Soarele spiritual II/71, 9-14, 8)

Pentru a obține renașterea întru spirit este absolut necesară respectarea tuturor principiilor acestei Școli a

Vieții, pe care marele Învățător le-a predicat cu propria Sa gură oamenilor de pe pământ și pe care le-a sigilat cu propriul Său sânge.

Cine nu dorește să urmeze această Școală a Vieții nu ar trebui să se plângă dacă se va trezi golit de viața spiritului său. Un lucru este sigur: orice proprietar al unui bun oarecare știe că acesta se află în posesiunea lui și îi cunoaște perfect valoarea. Atunci, spuneți-Mi: de vreme ce toți oamenii sunt proprietarii vieții eterne din spiritul lor, cum se mai pot ei întreba dacă sufletul și spiritul lor vor pieri odată cu moartea corpului lor fizic?

Toți cei care urmează și absolvă Școala Vieții Domnului disprețuiesc moartea corpului și așteaptă cu mare bucurie disoluția completă a lanțurilor grele care i-au unit cu lumea exterioară. Martirii din trecut care și-au vărsat sângele pentru idealul lor spiritual au dovedit perfect cât de profunde sunt principiile Școlii Vieții revelate de Domnul.

Cine nu va renaște în spiritul său, nu va putea intra în Împărăția lui Dumnezeu și nu va putea cunoaște viața veșnică.

IV
Extrase din învățătura Domnului referitoare la suflet

Orice materie, de la piatra cea mai dură și până la eterul care există mult deasupra norilor, este alcătuită din aceeași substanță ca și sufletul omului. Destinul sufletului este de a se transforma într-o esență pur spirituală.

(Marea Evanghelie a lui Ioan VI/133, 3)

a) Natura și rațiunea de a fi a materiei în procesul dezvoltării sufletului

(Marea Evanghelie a lui Ioan VI/133, 3-6)

Întreaga materie de pe acest pământ, de la piatra cea mai dură și până la eterul care există deasupra norilor, este alcătuită din aceeași substanță ca și sufletul omului. Această substanță este solidificată provizoriu, într-un scop care ține cont de o necesitate. Vocația ei este însă de a se întoarce la o existență pur spirituală și eliberată de orice constrângere, care echivalează cu viața veșnică. Pentru a ajunge la acest rezultat printr-o eliberare progresivă de materia care îl înlănțuie, sufletul este obligat să treacă prin toate stadiile posibile ale existenței, și în fiecare din aceste stadii trebuie să se transforme – la fel ca o crisalidă – într-un corp material care să-i permită să atragă către sine noi substanțe ale vieții și activității, pe care să le asimileze.

Atunci când un suflet și-a epuizat în totalitate posibilitățile corpului (lucru pe care spiritul său îl vede

perfect din lumea de dincolo, indiferent dacă este vorba de sufletul unei plante sau al unui animal), devenind astfel capabil să se înalțe pe un nivel al vieții superior, spiritul lui, care îl supraveghează îndeaproape din lumea de dincolo, are grijă ca trupul să îi fie luat, pentru ca el să se poată dezvolta într-un alt corp, superior, care corespunde noului său grad de inteligență. Acest nou corp îi va permite sufletului să își dezvolte în continuare cunoașterea vieții și inteligența activă. Procesul continuă astfel până când sufletul ajunge suficient de evoluat pentru a se întrupa într-un corp uman, din care să se poată elibera în sfârșit. În ultima sa încarnare, el atinge cunoașterea desăvârșită de sine și îl recunoaște pe deplin pe Dumnezeu și iubirea Lui. Această iubire îi permite să fuzioneze în totalitate cu spiritul său aflat în lumea de dincolo. Asta este ceea ce noi numim „a doua naștere” sau „renașterea întru spirit”.

După ce sufletul atinge acest stadiu de evoluție, el nu mai poate fi distrus sau devorat de ceea ce trăiește în universul lui Dumnezeu, nici din punct de vedere al ființei sale, nici din cel al existenței sale, devenită complet autonomă.

Semnul cel mai sigur al autonomiei unui suflet uman este recunoașterea lui Dumnezeu și a iubirii sale față de Acesta, care îi penetrează toate forțele. Atât timp cât un suflet nu L-a recunoscut pe Dumnezeu ca pe o ființă exterioară sieși, el rămâne orb, mut și dependent de omnipotența divină. El trebuie să lupte în continuare, din răsputeri, pentru a scăpa de constrângere. Pe de altă parte, de îndată ce sufletul începe să îl recunoască pe Dumnezeu ca fiind în afara sa, el se eliberează de Omnipotența Acestuia și tinde să își aparțină din ce în ce mai mult sieși, devenind astfel creatorul propriei sale ființe și al propriei sale vieți. În același timp, el devine un prieten independent al lui Dumnezeu, pentru întreaga eternitate.

b) Gradele dezvoltării sufletelor

(Marea Evanghelie a lui Ioan X/21)

Domnul:

„Tot ce conține pământul, de la nucleul său central și până la regiunile cele mai înalte din atmosfera sa, este alcătuit din substanța sufletului. Aceste învelișuri prezintă o consistență mai mult sau mai puțin dură, dar extrem de variabilă de la un individ la altul, care corespunde unei judecăți mai mult sau mai puțin severe. Așa se explică de ce ochii fizici ai omului și sentimentele acestuia percep aceste obiecte ca fiind alcătuite din materie inertă, care poate fi extrem de dură sau foarte fluidă, cu toate gradele intermediare între cele două extreme. În această categorie intră toate tipurile de pietre, mineralele, diferitele tipuri de soluri, apa, aerul și toate substanțele pe care le conține acesta și care nu sunt încă legate. Urmează apoi întregul regn acvatic și cel terestru, vegetal și animal, cu o sumedenie de nivele intermediare. În regnul animal, judecata este mai puțin restrictivă, iar substanța sufletului se găsește deja într-un stadiu de separație mai avansat decât înainte, când judecata la care era supusă era mai severă. Individualitatea devine acum mai pregnantă, la fel ca și inteligența sufletului. În sfârșit, acest regn este caracterizat printr-o mare diversitate a formelor.

Datorită disjuncției extrem de importante la care este supusă în cel de-al treilea regn animal, care este încă și mai variat, substanța sufletului trebuie adusă într-un stadiu de unitate mai completă, pentru a dobândi astfel o inteligență individuală mai bine delimitată și mai liberă. În acest scop, nenumărate particule ale substanțelor sufletești ale micilor animale din specii diferite se reunesc și dau naștere unui animal mai mare, cum ar fi, spre exemplu, un vierme sau o insectă. La

rândul lor, de îndată ce sunt eliberate de învelișul lor fizic, nenumărate suflete de insecte se reunesc într-un suflet al unui animal mai mare și cu o natură mai perfectă, și așa mai departe, până când se ajunge la marile mamifere. Prin unificarea sufletelor acestora din urmă se naște sufletul uman, care este înzestrat cu tot felul de facultăți ale inteligenței.

Atunci când un om se naște pe acest pământ și capătă un corp în scopul de a ajunge la eliberarea supremă, Dumnezeu are grijă – în marea Lui înțelepciune – ca el să nu-și mai amintească (și să nu dorească să-și amintească) de stadiile sale anterioare, necesare și tranzitorii, dar alcătuite din elemente separate, la fel cum ochiul fizic nu este capabil să vadă și să distingă toate picăturile individuale din care este alcătuită marea. Dacă sufletul nu ar dispune de această facultate a uitării, el nu ar suporta să vadă rezultatul unificării nenumăratelor particule aparținând unor suflete atât de diferite și ar avea tendința să se dizolve precipitat, la fel cum o picătură de apă se dizolvă atunci când intră în contact cu un metal incandescent.

De aceea, pentru a conserva sufletul omului, este necesar ca orice amintire a trecutului său să îi fie ștearsă din memorie. Acest lucru este posibil prin organizarea specifică a corpului său și continuă până la fuziunea sa completă cu spiritul din interiorul său, care este un crâmpei de iubire născut din Dumnezeu. Acest spirit poate fi comparat cu un ciment care unifică, dând naștere unei ființe complet indestructibile pentru veșnicie, alcătuită din nenumărate particule sufletești cu grade de inteligență variabile, care se întrepătrund, se recunosc, se înțeleg, și care, în măsura în care omul începe să își recunoască asemănarea cu Dumnezeu, slăvesc și glorifică Iubirea, Înțelepciunea și Atotputerea Acestuia”.

c) Procesul formării sufletului (metempsihozei)

Domnul către înaltul magistrat Titus:

„Tu Mă întrebi de ce permit Eu astfel de ostilități în sânul naturii terestre. Ei bine, permit acest lucru tocmai pentru ca oamenii de pe acest pământ să aibă posibilitatea să devină Copiii lui Dumnezeu și facultatea de a face ceea ce fac Eu, prin evoluția sufletului și spiritului lor. De altfel, acest lucru a fost deja anunțat de profeții din vechime, care au spus: „Voi sunteți Copiii Mei, și deci Dumnezei, la fel cum Eu, Tatăl vostru, sunt un Dumnezeu!"

Pentru ca un suflet să devină însă capabil de așa ceva, el trebuie să asambleze de-a lungul multor ani un mare număr de particule sufletești provenite din toate regnurile acestui pământ și care dau naștere personalității sale. La această fuziune coerentă a multitudinii de suflete ale unor creaturi extrem de variate se refereau cei din vechime atunci când vorbeau de METEMPSIHOZĂ.

Este adevărat că formele exterioare și materiale ale creaturilor se devorează între ele, dar în acest fel, sufletele care locuiesc în ele se eliberează, după care se reunesc cu alte suflete de aceeași natură și capătă un nou înveliș trupesc, mai dezvoltat. Acest proces continuă până când se ajunge la stadiul de om.

Ceea ce se întâmplă cu sufletele se întâmplă de asemenea și cu spiritele acestora din lumea de dincolo, care stau la baza evoluției acestora, fiind ghizii, învățătorii și protectorii lor, până când aceste suflete capătă o formă umană. Abia atunci devin ele libere și capabile să evolueze singure pe plan moral.

Atunci când, prin eforturile sale personale, sufletul atinge un anumit nivel de perfecțiune spirituală, spiritul său alcătuit din Iubire și din Lumină se unește cu el, iar începând din acel moment omul începe să semene din

ce în ce mai mult cu Dumnezeu. Când corpul îi este luat sufletului, acesta din urmă devine o ființă întru totul asemănătoare lui Dumnezeu, respectiv capabilă să dea viață și să mențină în viață.

Toate aceste procese nu se petrec însă decât pe acest pământ. Ele nu sunt valabile pe nici un alt corp ceresc, deși abundența formelor vieții este la fel de mare ca și pe planeta voastră. Cine este capabil, să înțeleagă motivul: acest pământ corespunde Inimii Mele, și cum Eu Însumi nu posed decât o singură inimă, și nu mai multe, acestei inimi nu îi poate corespunde decât un singur corp ceresc. Acesta corespunde întru totul Inimii Mele, și mai exact punctului vital cel mai intim al acesteia".

d) Un exemplu al unei reuniuni de suflete animale în vederea formării unui suflet uman natural

(Marea Evanghelie a lui Ioan X/185, 4-7)

Domnul către Titus (în continuare):

„Iar acum, îți voi arăta ce s-a întâmplat în planul sufletelor în urma vânătorii pe care ai observat-o astăzi. În urma acestei vânători, o gazelă, un șacal și un vultur uriaș au rămas la sol. Privește: acolo, în fața porții, se află deja o siluetă umană, a unui copil care așteaptă să fie primit de corpul unei mame ca urmare a unei concepții naturale. În spatele acestei siluete poți vedea o formă luminoasă: aceasta este spiritul din lumea de dincolo al acestui suflet abia ieșit din sânul naturii, care va veghea ca el să intre cât mai curând posibil în pântecul unei mame. Ai putut observa astfel cum cele trei animale ajunse la maturitate, care au trecut prin câteva mii de încarnări anterioare, în stadii diferite, au dat acum naștere unui suflet uman.

Din el se va naște un copil de sex masculin, care ar putea deveni, dacă va fi corect educat, un mare om.

Caracterul blând al gazelei îi va domina inima, cel viclean al șacalului îi va influența mintea, iar puterea vulturului îi va guverna comportamentul, curajul și voința. Caracterul său dominant va avea în centrul lui combativitatea, dar el își va putea modera acest caracter prin sensibilitatea și prin inteligența sa. Astfel, se reunesc condițiile pentru ca omul respectiv să poată fi util în orice domeniu de activitate și în orice situație. Dacă va deveni un războinic, curajul lui îi va aduce noroc, fapt care nu îl va împiedica însă să fie doborât de alte arme ucigașe. Pentru ca să poți observa mai bine comportamentul acestui copil, nu este exclus ca de la anul, tatăl său să devină vecinul tău pe pământ".

e) Cele două principii care acționează în om: materia și spiritul

(Marea Evanghelie a lui Ioan XI/75, 2-27)

Domnul:

„Am explicat deja de mai multe ori că Adam, în calitatea lui de prim om – în sensul de libertate completă de spirit – a fost creat pe acest pământ în scopul de a da naștere unei forme prin care materia să se poată întoarce din nou la viața spiritului liber. Acest proiect a avut drept scop triumful final al spiritului asupra materiei. Pentru ca el să poată avea succes, trebuiau create, printr-o decizie luată în toată libertatea, acele circumstanțe care să îi permită omului pe de o parte accesul la bucuriile inferioare, la poftele și la pasiunile terestre, iar pe de altă parte să îi permită ascensiunea liberă către o viață pur spirituală.

Am repetat de nenumărate ori că sufletul uman a cunoscut o naștere progresivă, care a început cu reunirea unor particule insignifiante și care a progresat către sfere de conștiință din ce în ce mai înalte, care au condus la actuala formă a omului, ce nu se mai poate

dezvolta din punct de vedere terestru, ci doar din punct de vedere spiritual. Practic, în om se intersectează două principii opuse: sfârșitul vieții materiale, cu o conștiință de sine extrem de dezvoltată, și începutul unei vieți a sufletului, care este inalterabilă, datorită nivelului foarte înalt de perfecțiune a formei care a fost atins. Omul se găsește astfel pe muchie de cuțit: îi este imposibil să nu își dea seama că este viu, întrucât este el însuși dovada existenței sale, dar nu realizează că se află pe pragul unei vieți spirituale care tinde să înceapă, întrucât forma sa umană nu mai poate fi schimbată. Altfel spus, după ce sufletul a trecut prin nenumărate schimbări de corp pentru a ajunge la forma umană, această formă rămâne invariabilă în aspectul ei general. În schimb, acum începe o transformare a sufletului, care are drept scop apropierea acestuia de Spiritul lui Dumnezeu și intrarea în comuniune cu Acesta.

Ce s-ar întâmpla dacă această evoluție nu s-ar produce? Materia și spiritul s-ar trezi față în față, având posibilitatea să se anihileze reciproc, dar fără a putea totuși să se atingă, întrucât polaritățile lor le-ar împiedica. De aceea, este indispensabil să fie găsită o cale comună, respectiv să fie creată o punte de legătură care să-i permită materiei să fuzioneze cu spiritul. Mai mult, această cale trebuie să constituie un exemplu pe care toate spiritele să îl poată urma. Dacă această cale nu ar fi găsită și dacă omul nu ar urma-o, lui i-ar fi imposibil să iasă vreodată din sânul materiei, pentru a duce o viață spirituală rafinată.

Voința Divinității este de a atrage către Sine creaturile pe care le-a obligat – din iubire față de ele și pentru a le salva – să pătrundă în materie, în momentul în care acestea au atins frontiera dincolo de care își puteau începe calea spirituală, pe care pot fi conduse către o relație de tip Tată-copil.

Cel care trebuia să construiască această punte de legătură a fost Adam. La drept vorbind, acest lucru ar fi trebuit să fie destul de ușor pentru el, căci fascinația materiei asupra omului era minimă în epoca lui prin comparație cu cea de astăzi. Tot ce trebuia să facă el era să se învingă pe sine și să asculte. În acest fel, el ar fi putut construi cu ușurință puntea de legătură care ar fi permis înflorirea vieții spirituale pe pământ, căci ascultarea voinței lui Dumnezeu de către omul eliberat de orice păcat reprezintă singurul mijloc prin care acesta poate fi testat. În schimb, neascultarea este urmată inevitabil de către toate celelalte rele.

Din păcate, Adam a căzut, fapt care a provocat o nouă întoarcere a sa în materie, adică într-o polaritate care l-ar fi putut conduce la o îndepărtare și mai mare de Dumnezeu, și nicidecum la o apropiere de Acesta, care i-ar fi permis să se bucure de preafericiri din ce în ce mai rafinate.

În mai multe rânduri, suflete extrem de puternice au încercat să străpungă acest acoperiș din frunze pentru a lăsa să treacă prin el razele luminoase ale soarelui. Unele dintre ele au reușit parțial, permițând astfel umanității accesul la trei religii antice. Aceste suflete puternice nu au reușit însă să ajungă la nucleul copacului, pentru a-l distruge definitiv. De altfel, nici nu ar fi putut reuși vreodată, întrucât nu au făcut dovada unor mari păcate, pe care apoi să le învingă și să ajungă la eliberare; dimpotrivă, ele s-au bucurat în prima parte a vieții lor de toate bucuriile lumii, și abia spre final au ajuns la setea de adevăr și la dorința arzătoare de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Singur Iisus a reușit să străpungă acoperișul din frunze și să distrugă Copacul Păcatului. El a atins astfel nivelul pe care Adam nu a reușit să-l atingă și a reconciliat în El

Divinitatea rănită în sfințenia Ei din cauza încălcării Poruncii. Deschizând calea care conduce direct către Dumnezeu și parcurgând-o El Însuși până la capăt, Fiul omului, Iisus, a devenit astfel Fiul lui Dumnezeu. În acest lucru constă MÂNTUIREA lumii.

Fără Mine, nimeni nu poate ajunge la Tatăl, iar fără credința în Iisus nici un înțelept nu a putut percepe vreodată atotputernica Divinitate ca pe o Sursă Primordială a Iubirii și nu și-a dat seama că această Iubire se poate manifesta sub forma unei persoane. Prin Iisus, invizibilul a devenit vizibil într-o formă umană, fapt care a făcut posibilă apropierea creaturii de Creatorul ei, deschiderea materiei către spirit, elanul către înălțimi, străpungerea zidului care separă materia de spirit și reunirea celor două extreme incapabile să opereze singure propria lor fuziune. În acest fel, Iisus a șters consecințele păcatului originar. ACEST PUNCT DE JONCȚIUNE ESTE ÎNSĂȘI VIAȚA LUI IISUS".

f) Progresul sufletului uman către perfecțiune

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/171, 4-10)

Domnul:

„Atunci când omul vine în această lume, el este complet separat la nivelul sufletului său de Atotputerea lui Dumnezeu, fiind nevoit să depindă în întregime de propria sa voință și de discernământul său. Doar după ce îl recunoaște pe Dumnezeu prin învățătura oferită de părinții săi și de alți maeștri plini de înțelepciune, respectiv după ce se întoarce către Acesta, implorându-L să îi acorde ajutorul și grația Sa – poate începe progresul sufletului către Lumina lui Dumnezeu, trecând prin cele trei ceruri. Sufletul omului se convertește astfel într-o recunoaștere din ce în ce mai plenară, iar apoi într-o iubire din ce în ce mai profundă față de Dumnezeu.

În final, el își abandonează în mod voluntar propria voință în fața voinței lui Dumnezeu și fuzionează cu Spiritul Acestuia. În acest fel, sufletul atinge treptat, cu ajutorul Spiritului lui Dumnezeu, perfecțiunea care corespunde Spiritului divin din inima lui, păstrându-și în același timp propria libertate și independență. Fiecare suflet realizat este penetrat de același adevăr și de aceeași lumină, care emană din iubirea lui față de Dumnezeu și din iubirea lui față de aproapele său.

Atât timp cât oamenii vor continua să se certe și să se războiască între ei, ei vor rămâne foarte departe de Împărăția lui Dumnezeu, în care nu vor putea intra decât atunci când se vor învăța să își cultive răbdarea, smerenia, blândețea și iubirea față de aproape. Când această transformare se va produce în ei, lăsând Adevărul lui Dumnezeu să pătrundă în sufletele lor, toate discordiile, certurile și războaiele vor înceta pe pământ, pentru totdeauna”.

g) Progresul către adevărata viață, în această lume și în lumea de dincolo

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/156, 7-12)

Domnul către farisieni:

„Omul trebuie să acționeze liber în această lume și să se opună prin propria sa voință tentațiilor seducătoare ale acestui pământ. Numai în acest fel se poate fortifica el, lăsându-se pătruns de Spiritul lui Dumnezeu. Omul nu va ajunge niciodată prin lenevie în Împărăția lui Dumnezeu și la viața eternă, care presupune o activitate continuă și susținută în toate sferele vieții.

Cei care se retrag complet din lume, precum anahoreții din Carmel și din Sion, nu comit mai multe păcate decât o piatră, dar ce merit are piatra? De altfel, când se vor desprinde de trupul lor, ce vor face aceste

suflete în lumea de dincolo, cu obișnuința inactivității și lenei lor? În lumea de dincolo ele vor fi supuse la tot felul de încercări, cu scopul de a le stimula să desfășoare o activitate a vieții. Aceste încercări nu diferă prea mult în lumea de dincolo față de cele din această lume, fiind direct proporționale cu capacitatea sufletelor în cauză. Pentru un suflet dezîntrupat însă, aceste încercări sunt inevitabil mai dure decât aici, pe pământ, căci în lumea de dincolo tot ce gândește și tot ce își dorește sufletul apare instantaneu în fața lui, ca o realitate aparentă. În această lume, gândurile și ideile sale rămân abstracte și invizibile, fiind implicit mult mai ușor de învins. Altfel spus, sufletul se poate sustrage mult mai ușor lor. Dar într-o lume în care ideile și gândurile tind să devină o realitate vizibilă, cum și-ar putea combate sufletul propria lume, pe care a creat-o personal?

De aceea, tentațiile sunt mult mai greu de depășit în lumea de dincolo decât în această lume, făcând aproape imposibilă eliberarea sufletelor din captivitatea dură a propriilor lor pasiuni rele. Sufletele ar trebui să devină mult mai independente decât pe pământ pentru a-și putea transcende gândurile, ideile și imaginația, căci acolo nu vor putea conta pe un ajutor imediat și pe compasiunea lui Dumnezeu sau a altor spirite, așa cum se întâmplă adeseori pe pământ.

Căci cine nu îl caută cu toată seriozitatea pe Dumnezeu, preferând să savureze plăcerile acestei lumi, îl pierde pe Dumnezeu, iar Acesta nu îi va mai da nici un semn care să-i permită să-și dea seama cât de mult s-a îndepărtat de El. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu-și va reaminti de el decât atunci când sufletul va reîncepe să îl caute din propria sa voință. Numai atunci îi va permite Dumnezeu să îl găsească, în măsura în care căutarea sa este sinceră".

h) Sufletul în lumea de dincolo

(Marea Evanghelie a lui Ioan VIII/17, 5-7)

Domnul:

„Sufletele primesc în lumea de dincolo tot ceea ce își doresc. Dacă dorințele lor sunt rele, ele sunt atenționate asupra consecințelor pe care vor trebui să le suporte în urma satisfacției de moment pe care o vor avea. Dacă sufletele ascultă de avertismentele primite, ele sunt ajutate cu ușurință și rapid. În caz contrar, ele nu sunt împiedicate însă să se bucure de ceea ce își doresc, așa cum le dictează iubirea lor.

Indiferent dacă natura acestei iubiri este inferioară sau superioară, ea reprezintă însăși viața omului, a Îngerului și a Demonului. Dacă i-am răpi sufletului iubirea lui, i-am răpi practic viața și existența. Totuși, conform ordinii lui Dumnezeu, această situație nu poate dura la infinit, căci dacă ar fi posibil să distrugi chiar și cel mai mic atom al Creației, Dumnezeu Însuși ar pierde un atom din Ființa Lui, fapt care este absolut imposibil.

Cu atât mai puțin își poate pierde un suflet uman propria viață. În schimb, el poate deveni extrem de nefericit prin propria sa voință, sau dimpotrivă, dacă își dorește cu adevărat acest lucru, el poate deveni perfect liber și preafericit".

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/142, 2 și 143, 8)

Extras dintr-o conversație purtată de Domnul cu pescarii de pe malul Lacului Alb.

Domnul:

„Adevărata beatitudine a vieții nu constă în vederea clară, în cunoaștere și discernământ, ci doar în iubirea care acționează într-o progresie constantă. De aceea, fiecare suflet trebuie să se focalizeze înainte de toate

asupra acestei iubiri active, făcând din ea elementul central al vieții sale, fără de care nu va putea obține niciodată lumina interioară vie. Căci iubirea activă este un foc interior care trebuie să se transforme sub acțiunea unei forțe din ce în ce mai intense într-o flacără luminoasă.

Dacă acest element vital al sufletului a fost complet trezit (ceea ce înseamnă că omul a experimentat o renaștere întru spirit), sufletul rămâne activ în cel mai înalt grad (cu toată iubirea sa interioară generată de iubirea sa dezvoltată la maxim), iar fericirea și lumina sa continuă să se amplifice direct proporțional cu iubirea sa activă, și nu cu lumina sa interioară. De altfel, lumina sa nu s-ar putea amplifica niciodată fără iubirea sa activă, întrucât Dumnezeu a decis încă de la originea eternității ca nici un suflet uman să nu poată avea acces la lumina sa interioară fără o activitate corespondentă a iubirii sale.

Cum pot produce oamenii lumină în această lume materială? Iată, dacă ei freacă două lemne sau dacă ciocnesc două pietre, din acestea sar scântei. Dacă aceste scântei cad pe o materie inflamabilă, cum este lemnul, paiele uscate, anumite rășini amestecate cu sulf și cu naftalină, din ele rezultă în scurt timp o flacără înaltă, iar lumina pătrunde în materie, pe care o înconjoară de asemenea din toate direcțiile.

Așa se petrec lucrurile în lumea neanimată a materiei: pentru a obține foc și lumină este necesară o anumită activitate prealabilă. În mod similar, trezirea luminii vieții în interiorul sufletului trebuie precedată de o anumită activitate a acestuia. Această activitate trezește iubirea dinlăuntrul lui, care reprezintă elementul lui vital, și abia când ea devine foarte intensă se poate naște lumina sufletului, respectiv înțelepciunea care poate discerne, judeca și ordona lucrurile prin ea însăși.

Astfel se petrec lucrurile cu viața sufletului și cu cunoașterea sa interioară. În această lume, și cu atât mai mult în lumea de dincolo, cunoașterea sufletului reprezintă consecința activității sale. Dacă această activitate s-ar opri (sau ar avea posibilitatea să se oprească), înțelepciunea și claritatea interioară a sufletului s-ar stinge de la sine. Înțelegeți ce vă spun?"

Unul dintre pescari răspunde: „Da, Doamne și Învățătorule. Aș dori să aflu însă în ce constă în esență activitatea unui suflet în imensa lume de dincolo. Pe acest pământ dur, omul trebuie să execute mii de activități pentru a supraviețui, dar ce poate face sufletul în imensa lume de dincolo? Trebuie el de asemenea să lucreze pământul, să semene și să recolteze roadele muncii sale pentru a-și putea întreține viața?"

Domnul: „Desigur, prietene. El trebuie să lucreze pământul, să semene și să recolteze, dar nu în maniera în care sunt executate aceste activități pe pământ. Ascultă: fără activitatea intensă a spiritelor cele mai perfecte, nimic nu s-ar putea realiza pe pământ! Nu numai că din sol nu ar crește nimic și nici o ființă vie nu s-ar putea deplasa pe suprafața pământului, dar nici soarele și nici pământul nu ar fi fost create vreodată, și încă și mai puțin ar putea continua ele să își ducă existența.

Oamenii lucrează pământul și își seamănă semințele, dar fără ajutorul spiritelor din lumea de dincolo acestea nu ar germina niciodată, nu ar crește și nu ar putea da rod. Spiritele perfecte au foarte multe activități de făcut, atât pe pământ cât și pe alte corpuri cerești, și încă și mai mult pentru evoluția sufletelor și pentru perfecționarea oamenilor care se află deja în lumea de dincolo. Dar cel mai intens acționează ele pentru călăuzirea oamenilor din această lume, căci în lumea de dincolo ajung de la o zi la alta tot mai multe suflete nerealizate, care provin îndeosebi de pe acest pământ. Aceste suflete nerealizate

și rele ar putea distruge rapid întregul pământ, cu ajutorul spiritelor naturale neevoluate, astfel încât nici o plantă să nu mai crească pe el și nici un animal și nici un om să nu mai poată supraviețui.

Dacă nu ar exista iubirea, înțelepciunea și puterea spiritelor perfecte, nimeni nu s-ar putea opune răutății spiritelor nerealizate din lumea de dincolo. Din fericire, spiritele evoluate se ocupă inclusiv de acestea din urmă, ajutându-le astfel să evolueze gradat, încetul cu încetul, către Împărăția lui Dumnezeu.

Este imposibil să îți traduc în cuvinte ce fel de activități realizează aceste spirite evoluate pentru a obține astfel de rezultate. După ce veți experimenta voi înșivă a doua naștere, veți înțelege mult mai limpede cum acționează și cum operează spiritele din lumea de dincolo. Acum M-ai înțeles?"

Pescarul: „Da, preaiubite Doamne și Învățătorule. Îți mulțumesc din inimă pentru grația și pentru răbdarea Ta față de noi, oameni slabi și încăpățânați! Cu siguranță va mai trece mult timp până când noi, cei care trăim în mijlocul atâtor miracole care nu încetează niciodată, vom putea înțelege tot ce ne-ai spus Tu! Noi vedem și putem gusta apa, dar nu știm ce este aceasta. La fel, noi vedem focul și lumina lui, și îi simțim căldura, dar nu înțelegem ce reprezintă toate acestea și care este adevărata lor origine. Chiar și așa, noi suntem mai fericiți decât am putea descrie vreodată în cuvinte și ne bucurăm din inimă pentru învățătura pe care ne-ai transmis-o, prin marea Ta grație și iubire, și care descrie secretul căii infailibile care conduce către adevărul cel viu. O, dragă Doamne și Învățătorule, susține-ne prin grația Ta, astfel încât să putem parcurge această cale până la destinația ei luminoasă, fără a obosi vreodată și fără a cădea pradă lenei!"

Domnul: „Cine are credință și cine a găsit adevărata cale, va ajunge cu siguranță la destinația către care aspiră!"

V
Trinitatea din om și Împărăția lui Dumnezeu din inima omului

„La nașterea corpului, germenul vieții eterne este depozitat sub forma unei minuscule scântei alcătuită din cel mai pur Spirit al lui Dumnezeu în inima sufletului”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan II/2-17, 5)

a) Viziunea lui Oalim

(Casa Domnului II/72, 9-27; 74; 2-3; 24-32)

Oalim:

„Mai întâi, ceea ce am auzit mi s-a părut foarte ciudat: se pare că trebuia să privesc în propria mea inimă. În timp ce reflectam la posibilitatea sau la imposibilitatea de a-mi orienta privirea către inima mea, mi-am pierdut subit lumina ochilor și totul a devenit limpede în interiorul meu. Am putut privi astfel în interiorul corpului meu, la fel cum privesc de regulă în lumea exterioară, în lumina soarelui.

Nu înțelegeam cum era posibil acest lucru, dar inima mea a devenit complet transparentă, și am putut vedea cu această ocazie că, de fapt, nu exista o singură inimă, ci trei, încastrate una în cealaltă, la fel ca trei castane învelite de aceeași coajă exterioară. În centrul învelișului exterior exista adevărata inimă din carne, în interiorul căreia se afla un mic nucleu ce purta în el germenul adevăratei vieți și care conținea în sine o varietate și o multiplicitate infinită.

Inima exterioară a explodat imediat, s-a desprins și a căzut în profunzimile insondabile; aceasta era inima fizică a corpului. Inima interioară substanțială a rămas pe loc, dar a început să se mărească progresiv, sub presiunea inimii centrale care conținea în sine germenul vieții. La rândul lui, acesta a continuat să se dilate, luminând feeric, la fel ca o sământă așezată în pământ, din care crește o plantă care se transformă într-un copac puternic.

Cam așa se petreceau lucrurile și cu inima mea interioară, care conține în sine germenul vieții. La început, ea avea aparența unei inimi, dar după ce a crescut, a luat progresiv forma unui om, iar în curând nu m-am mai putut recunoaște în acest om nou care rezulta din transformarea inimii mele centrale și luminoase, care conține în sine germenul vieții.

La vederea acestui om, m-am întrebat dacă această ființă nouă, ieșită din inima mea centrală, dispune la rândul ei de o inimă. Am constatat imediat că ea ascundea într-adevăr o inimă în interiorul ei, dar această inimă semăna cu un soare, iar lumina pe care o răspândea în jur era de o mie de ori mai intensă decât lumina zilei.

Contemplând această inimă-soare, am descoperit subit că în centrul ei există o imagine vie care îți semăna perfect, o, Tată preasfânt, și nu am înțeles cum era posibil acest lucru.

În timp ce reflectam, am fost invadat subit de o fericire fără seamăn, iar imaginea Ta vie a început să îmi vorbească din interiorul inimii-soare a noului om dinlăuntrul meu: «Privește în sus și vei înțelege imediat de unde vin și cum se face că locuiesc acum în tine!» Am privit în sus și am văzut imediat un soare de o mărime incomensurabilă, în centrul căruia Te-am văzut pe Tine, Tată preasfânt!

Din Tine emana o infinitate de raze strălucitoare de lumină, iar una dintre acestea a pătruns în inima-soare a omului nou din interiorul meu, dându-Ți viață Ție, în mine. La scurt timp, omul cel nou din inima mea și-a întins brațul și a dorit să înlănțuie omul exterior din mine.

Atunci mi s-a făcut frică, iar această frică m-a aruncat înapoi în corpul fizic. Inima din carne, care a dispărut inițial, a revenit din profunzimile sale și a înghițit din nou cele două inimi interioare, după care lumea exterioară mi-a devenit din nou vizibilă, iar viziunea interioară a dispărut. Iată tot ce am văzut, ce am simțit și ce am auzit în interiorul meu".

Abedam cel Înalt către Oalim și către Părinții Patriarhi:

„Ascultați și analizați în forul vostru interior ceea ce vă voi spune în continuare: ... Sunteți cu toții foarte slăbiți, deși părinții voștri sunt încă în viață! Ce se întâmplă cu cei care se implică în războiul cel orb din existența voastră? Vă repet încă o dată că nici o învățătură nu vă va fi de folos dacă principiile sale nu vor fi confirmate și imprimate în inimile voastre prin mărturia Mea vie!

În Oalim ați regăsit această mărturie în totalitatea ei. Nu este suficient însă să o primiți înlăuntrul vostru, ci trebuie să o transmiteți mai departe, discipolilor voștri. Fiți convinși că toți cei care vor primi cu toată seriozitatea această învățătură, punând-o în practică, vor putea verifica în ei înșiși marea mărturie sfântă a lui Oalim, depunând apoi la rândul lor mărturie pentru autenticitatea Cuvântului Meu care se adresează acum vouă, tuturor.

Iată, Oalim a găsit în interiorul celei de-a treia inimi (purtătoarea germenului viu), după transformarea acesteia într-un om, încă o inimă solară, iar în interiorul acesteia M-a găsit pe Mine, la fel cum imaginea soarelui

luminos poate fi regăsită în fiecare picătură de rouă. Această imagine interioară a Mea i-a vorbit la fel cum vă vorbesc Eu Însumi, revelându-i-se ca fiind Tatăl preasfânt și etern, în toată măreția și slava Lui infinită și sacră.

Acest om din interiorul lui Oalim avea deja dorința de a deveni una cu omul exterior substanțial, și parțial chiar cu omul material. Din păcate, Oalim nu a fost suficient de matur pentru a permite acestei transformări să se producă. La rândul vostru, veți experimenta această fuziune atunci când veți ajunge la maturitate, dar atunci ea va rămâne pentru totdeauna.

Nu uitați să transmiteți această învățătură tuturor celor care vor veni la voi, lăsându-le astfel o mărturie durabilă a Cuvintelor Mele. Cei care vor descoperi această mărturie în interiorul lor vor primi automat de la Mine viața veșnică, care nu le va mai fi apoi luată niciodată, în toată eternitatea. Această promisiune este confirmată de viziunea lui Oalim".

b) Corp – suflet – spirit

(Marea Evanghelie a lui Ioan II/217, 5)

Domnul:

„În timpul separării corpului noului-născut de corpul mamei sale, germenul vieții eterne este introdus în inima sufletului copilului sub forma unei mici scântei, la fel cum, atunci când cade floarea unei plante, fructul acesteia începe să crească și să se dezvolte, înarmându-se astfel pentru apărarea sa. De îndată ce corpul se dezvoltă, începe formarea spiritului din interiorul inimii sufletului. Sufletul trebuie să reunească însă condițiile necesare pentru dezvoltarea acestuia, pentru ca spiritul să poată germina. Mai mult, el trebuie să îi întindă mâna sa, pentru a-l ajuta să crească".

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/174, 9-12)

Rafael către un medic:

„În această existență, lumina lămpii vieții umplută până la refuz cu ulei semnifică o credință plenară și vie, care iluminează calea către Împărăția lui Dumnezeu. Cine perseverează pe această cale și în această lumină, fără să se ocupe de afacerile acestei lumi mai mult decât este necesar, dobândește la momentul potrivit lumina vieții eterne și intră în Împărăția lui Dumnezeu chiar în timp ce se află în această lume. În acest fel, Împărăția lui Dumnezeu îi devine vizibilă, în toată splendoarea ei. Căci cel care este una cu voința Domnului devine una inclusiv cu înțelepciunea Lui perfectă și eternă, cu libertatea și independența Sa, cu forța și cu puterea Lui, devenind astfel, pentru totdeauna, un veritabil Copil al lui Dumnezeu.

Iată, eu însumi sunt un astfel de Copil al lui Dumnezeu, și nu am ajuns în acest stadiu ducând o existență pur spirituală, ci în urma încarnărilor mele terestre. Când Împărăția lui Dumnezeu mi-a devenit întru totul accesibilă, mă aflam încă pe pământ, și am putut face atunci tot ceea ce îmi stă în puteri astăzi, prin puterea aceluiași Spirit divin din mine. Eu nu am murit așa cum mor de obicei oamenii, ci puterea Spiritului divin mi-a transmutat instantaneu corpul fizic, astfel încât nimic din el nu a mai rămas pe pământ, nici măcar un atom de materie. Toate particulele corpului meu au devenit veșmântul meu indestructibil pentru veșnicie, iar tu mă vezi în momentul de față cu tot cu corpul și cu sufletul meu, nu doar în spiritul meu. Dacă nu îți vine să crezi, nu ai decât să mă atingi. Vei simți astfel un om alcătuit din carne și oase, atât timp cât eu voi dori acest lucru. Dacă voi dori să transform din nou acest corp în spirit pur, tu vei continua să mă vezi, dar nu cu ochii tăi fizici, ci cu cei ai sufletului tău, pe care eu îi pot deschide

să vadă atât timp cât doresc. Apropie-te așadar și atinge-mă, căci această experiență face parte integrantă din educația pe care trebuie să o primești referitoare la realitatea Împărăției lui Dumnezeu".

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/176, 2-4, 7, 9)

Rafael către medic (în continuare):

„Nu există decât o singură ființă, iar neființa nu există nicăieri în imensul spațiu infinit al creației. Existența materială limitată în timp nu este la drept vorbind decât o încercare la care este supus sufletul, în urma căreia acesta trebuie să ajungă la adevărata existență indestructibilă, care este de ordin pur spiritual. De altfel, în întreaga sferă a infinității nu se poate vorbi de un alt tip de existență.

Privește, prietene, cu tot cu filozofia ta grecească: tu îl poți vedea acolo, așezat printre noi, pe Domnul! El este singura Esență autentică și reală a tot ceea ce există. În ceea ce ne privește pe noi, noi nu suntem decât ideile și gândurile Sale de lumină, de la cele mai mici la cele mai mari, concretizate de voința Sa. Și întrucât ideile și gândurile Lui luminoase sunt rezultatul Iubirii Sale eterne și infinite, care reprezintă însăși Ființa și Esența Lui, ele sunt practic indestructibile și eterne, la fel ca și El. Altfel spus, esența noastră este și va rămâne de-a pururi indestructibilă în existența ei reală, care este de ordin pur spiritual. Este absolut imposibil ca o particulă cât de mică din ceea ce există să poată fi vreodată distrusă, căci tot ceea ce este conținut în plenitudinea infinită a ideilor și gândurilor Domnului și Stăpânului etern reprezintă însăși realitatea de nezdruncinat a Acestuia, și chiar dacă Domnul ar putea distruge dacă ar dori o parte din gândurile sau din ideile Sale creatoare, El ar pierde în mod evident o parte din perfecțiunea Sa infinită, ceea ce ar fi absolut imposibil!"

(Pământul și luna 51, 5-7)

Domnul:

„Atunci când fructul crește timp de trei luni în corpul mamei, sufletul a cărui inimă spirituală a atins o anumită soliditate primește prin intermediul unui înger un spirit etern înconjurat de șapte învelișuri. Acest spirit divin se instalează direct în inima sufletului. De bună seamă, nu vorbim aici de învelișuri materiale, ci spirituale, care sunt însă mult mai solide și mai durabile decât orice înveliș material. De altfel, acest lucru poate fi văzut cu ușurință chiar aici, pe pământ, unde o închisoare materială se dovedește adeseori mult mai ușor de distrus decât una spirituală. După introducerea spiritului în inima sufletului, fapt care se întâmplă mai devreme în cazul anumitor copii și mai târziu în cazul altora, iar în cazul unora dintre ei cu trei zile înainte de naștere, corpul acestora începe să se dezvolte mai rapid, iar nașterea poate avea loc".

c) Trinitatea divină și cea a omului

(Marea Evanghelie a lui Ioan VIII/24, 4-14, și 25, 1-15)

Domnul către discipolii Săi:

„Botezul prin plasarea mâinilor pe cei care au acceptat în totalitate învățătura Mea referitoare la viață echivalează cu întărirea lor în Numele Tatălui care este Iubire, în Numele Logosului Divin care este Fiul sau Înțelepciunea Tatălui și în Numele Sfântului Duh care este Voința atotputernică a Tatălui și a Fiului.

Aceste trei concepte explică în totalitate Ființa lui Dumnezeu. Ce-i drept, oamenilor cu un nivel mai redus de înțelegere această trinitate le apare ca un fel de Triplă Personalitate, dar nu avem de ales, căci aceasta este cea mai justă reprezentare asupra Divinității pe care și-o poate face omul.

Omul a fost creat într-o armonie deplină cu Dumnezeu, iar cel care dorește să se cunoască în totalitate pe sine trebuie să știe și să recunoască în el însuși trei personalități, care alcătuiesc împreună ființa sa unică. Tu dispui de un corp înzestrat cu toate simțurile și membrele necesare unei existențe libere și independente, precum și cu diferite organe, mai mari sau mai mici. Acest corp este înzestrat cu o viață naturală care servește nevoilor de formare ale sufletului din interiorul lui, dar care se deosebește în totalitate de viața spirituală a acestuia. Corpul se hrănește cu alimente materiale, care dau naștere apoi sângelui și celorlalte sucuri hrănitoare destinate diferitelor organe fizice. Inima conține un mecanism care o obligă să se dilate și să se contracte continuu, pentru ca sângele și sucurile hrănitoare care dau viață corpului să poată ajunge la toate părțile sale componente, iar apoi să se întoarcă la inimă, pentru a fi purificate și încărcate cu noi substanțe hrănitoare ce vor fi apoi transmise organelor. Fără această activitate neîncetată și specifică a inimii, omul nu ar putea supraviețui nici măcar o oră în planul vieții fizice.

Sufletul nu are nimic de-a face cu această activitate vitală a inimii, nici cu cea a plămânilor, a ficatului, a splinei, a stomacului, a intestinelor, a rinichilor și a celorlalte elemente ale corpului. Corpul reprezintă o personalitate în sine, perfect definită și închisă. El reprezintă un om care acționează ca și cum ființa sa fizică și sufletul său ar fi una și aceeași personalitate.

Dacă vom observa un suflet în sine, vom constata că și acesta reprezintă o ființă completă, substanțială și spirituală, care conține – analogic vorbind – aceleași organe ca și corpul fizic, și care se servește de ele la fel cum corpul se folosește de organele sale materiale, dar pe un plan mult mai elevat.

Deși corpul și sufletul reprezintă în sine doi oameni sau două personalități complet diferite, fiecare cu activitatea sa proprie, ele alcătuiesc totuși împreună un singur om, pentru simplul motiv că scopul vieții lor este comun. De aceea, nimeni nu poate pretinde că trupul și sufletul său nu alcătuiesc împreună una și aceeași persoană. Căci corpul îi servește sufletului, iar sufletul ajută corpul prin inteligența și prin voința lui, de unde rezultă că sufletul este la fel de responsabil pentru actele corpului cum este pentru propriile sale fapte, respectiv pentru gândurile, dorințele, speranțele și pasiunile sale.

Dacă vom observa viața și ființa sufletului încă și mai îndeaproape, vom descoperi că în calitatea sa de ființă substanțială umană înzestrată cu un corp, el nu se situează cu nimic mai presus de sufletul unei maimuțe, să zicem. În mod evident, el dispune de o rațiune instinctivă mai dezvoltată, dar nu și de o inteligență reală și de o putere de discernământ iluminată și capabilă să evalueze corect lucrurile și raporturile dintre ele.

Cel care îi permite sufletului să distingă răul de bine și adevărul de minciună, să gândească liber, să reflecteze la tot felul de subiecte, dintre cele mai variate, și să își exercite liber voința – este un al treilea om, cel esențialmente spiritual. Facultățile acestuia sunt mult mai înalte prin comparație cu cele ale omului material și ale celui sufletesc, fiind de fapt cele care îi conferă omului asemănarea sa cu Dumnezeu. Aceste facultăți îi permit sufletului să se apropie de adevăr și de bine – dacă dorește acest lucru și cu ajutorul omului spiritual –, devenind astfel din ce în ce mai identic cu spiritul divin care locuiește în el, respectiv din ce în ce mai înțelept, mai puternic și mai plin de vitalitate, iar în final îi permit să renască întrutotul în el.

Dacă sufletul optează pentru această cale și se identifică plenar cu spiritul său, el devine practic o ființă identică cu acesta, la fel cum sunt părțile corporale cele mai nobile ale unui suflet realizat. Aceste părți corporale sunt în realitate spirite ale naturii extrem de variate, care se transformă și trec în întregime în corpul substanțial spiritual, pe care l-am putea numi „corpul sufletului”, stadiu în care se identifică la rândul lor cu partea esențială a spiritului. Este ca și cum am vorbi de o autentică înviere a corpului, adică de o ultimă zi – cea mai adevărată din viața sa – care apare atunci când omul cunoaște renașterea întru spiritul său. Acest fenomen se poate petrece fie în această viață, fie în lumea de dincolo, unde are însă nevoie de o perioadă ceva mai lungă și unde trebuie să treacă printr-un proces ceva mai laborios.

Deși un om născut a doua oară se prezintă ca un om unitar perfect, ființa sa este alcătuită așadar dintr-o trinitate perfect decelabilă.

De altfel, puteți remarca cu ușurință această trinitate în tot ce există în natură: primul lucru pe care îl observați în fața ochilor este forma sa exterioară, fără de care nu ar putea exista și nimeni nu s-ar putea gândi la obiectul respectiv.

Al doilea lucru este în mod evident conținutul acestei forme, fără de care forma nu ar putea exista și nu ar avea un contur precis. În sfârșit, al treilea lucru, la fel de indispensabil pentru existența oricărui obiect, este forța sa interioară inerentă, care ține laolaltă toate elementele sale interne și care reprezintă adevărata sa ființă (esență). Tocmai pentru că această energie reprezintă conținutul oricărui lucru, căruia îi condiționează forma exterioară, ea reprezintă esența fundamentală a oricărei existențe, indiferent de natura ei. Altfel spus, fără această esență nimeni nu și-ar putea

imagina o ființă sau un obiect lipsit de un conținut și de o formă exterioară. După cum vedeți, aceste trei părți componente sunt ușor de decelat în sine, căci forma exterioară nu poate fi confundată cu conținutul, iar acesta cu forța care îl susține în viață, și totuși cele trei elemente alcătuiesc împreună o singură unitate.

Să ne întoarcem acum la sufletul nostru. Pentru a se simți în siguranță și pentru a putea duce o viață determinată, el trebuie neapărat să aibă o formă exterioară, respectiv cea a unei ființe umane (în cazul de față). Forma exterioară a sufletului este ceea ce noi numim «corp». Nu contează dacă acest corp este încă material, sau doar substanțial și spiritualizat. Dacă sufletul există într-o formă umană, el trebuie să aibă în mod obligatoriu un conținut care să corespundă formei sale exterioare. Acest corp interior al sufletului, adică acest conținut, reprezintă existența acestuia, adică sufletul propriu-zis. Dacă aceste două condiții sunt îndeplinite, rezultă inevitabil că la baza lor există o energie care condiționează sufletul. Această forță nu este alta decât spiritul, care reprezintă totul în toate, căci fără el nu ar putea exista nici o substanță fermă, iar fără aceasta nu ar putea exista nici un corp și nici o formă exterioară. Deși aceste trei personalități ușor de decelat alcătuiesc împreună o singură unitate, ele sunt totuși diferite. De aceea, ele trebuie recunoscute și numite separat.

Esenței spirituale eterne îi corespunde înainte de toate iubirea, această energie care stă la baza întregii creații, dar și inteligența cea mai înaltă și voința fermă. Împreună, aceste trei calități pur spirituale dau naștere substanței sufletului, căreia îi dau apoi o formă sau un caracter corporal. Dacă sufletul omului se supune voinței și inteligenței spiritului, acesta se retrage în sine și îi conferă sufletului o voință liberă, separată de a lui, precum și o inteligență independentă (până la un

punct). Sufletul își însușește aceste facultăți, parțial prin simțurile sale exterioare și parțial prin percepția sa interioară. Pe măsură ce și le rafinează, el evoluează către perfecțiune, ca și cum inteligența sa eliberată, care se amplifică necontenit, ar fi propria sa operă.

În urma acestor circumstanțe create de necesitate, sufletul se simte separat de spiritul său, dar devine capabil să primească revelații provenite din exteriorul și din interiorul său. Dacă le receptează, le acceptă și acționează în consecință, el tinde să se unească din nou cu spiritul său, savurând din ce în ce mai plenar libertatea nelimitată care îl caracterizează pe acesta, atât din punct de vedere al inteligenței și al voinței sale libere, cât și din punct de vedere al forței și al facultății de a crea realitatea pe care și-o dorește.

După cum puteți constata, în calitatea sa de gând transformat în substanță vie de către spirit, gând care, la urma urmelor, este totuna cu spiritul, sufletul poate fi considerat o a doua emanație a spiritului, fără a fi propriu-zis separat de acesta.

În sfârșit, experiența de zi cu zi prezintă sufletul ca pe o individualitate ce dispune de un corp exterior, ce reprezintă cea de-a treia personalitate a omului. Corpul servește sufletului în sensul că îi prezintă în exterior propriul său spirit interior, iar scopul lui este de a orienta inteligența și voința sufletului către lumea exterioară, limitându-le astfel, fapt care obligă sufletul să caute în interiorul său caracterul nelimitat al acestor facultăți și adevărata putere a voinței sale. Atunci când descoperă ceea ce caută, el își realizează inclusiv comuniunea perfectă cu spiritul său interior, care va rămâne de-a pururi principala ființă (esență) a omului, formând împreună cu acesta o ființă complet individualizată și independentă.

Pentru a înțelege mai bine această învățătură extrem de importantă, vom trece acum la explicarea Trinității

Divine. În acest fel, veți înțelege de ce v-am poruncit, în acord cu adevărul lăuntric și superior, să îi botezați pe oamenii care cred în Mine și care au acceptat să transpună în practică învățătura Mea, în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, cu scopul de a le insufla astfel o forță nouă. Scripturile profeților afirmă explicit că Eu, Iisus Christos, numit și Fiul omului, sunt singurul și adevăratul Dumnezeu, fiind cunoscut de asemenea sub nume precum Tatăl ceresc, Fiul și Sfântul Duh. În pofida acestei trinități, Dumnezeu reprezintă o singură Persoană, care domnește plină de măreție în forma absolut perfectă a unui Om. Așa cum sufletul, corpul exterior și spiritul interior sunt unite și nu alcătuiesc împreună decât o singură ființă sau substanță individuală, la fel, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt uniți într-o singură Persoană divină, fapt pe care îl afirmă explicit scripturile patriarhilor și profeților de odinioară”.

(Darurile cerului L/1, 55, 12-13)

Domnul:

„Forma spațio-temporală a unui obiect nu contează prea mult. Infinit mai important este să cunoașteți unde se situează viața voastră în afara timpului și spațiului, respectiv la nivelul existenței sale eterne. Ochii voștri fizici vă arată ce se află în exteriorul vostru. Ochii sufletului vă arată ce se află în interiorul vostru, iar ochii spiritului vă permit să vedeți întreaga realitate din centrul ei lăuntric, inclusiv propria voastră ființă. Această imagine nu devine însă vie decât dacă este privită din perspectiva Spiritului Meu. Iată, Eu, Tatăl vostru preasfânt, vă arăt foarte multe lucruri! De aceea, Mă aștept ca voi să iubiți din ce în ce mai mult, pentru ca grația Mea să nu se irosească zadarnic! Amin”.

d) Învierea trupului

(vezi și Marea Evanghelie a lui Ioan VIII/24, 13)
(Marea Evanghelie a lui Ioan V/238, 1, 3, 6)

Domnul către discipolii Săi:

„Prin învierea trupului voi trebuie să înțelegeți inclusiv operele iubirii față de aproape, căci acestea reprezintă trupul sufletului și vor învia împreună cu acesta în ultima sa zi spirituală, transformându-se într-un corp spiritual pur, atunci când va fi auzită trompeta învățăturii Mele referitoare la viața veșnică. Chiar dacă v-ați întrupat deja de o sută de ori pe pământ, singurul corp cu care veți rămâne în final va fi acesta, marcat de un semn din lumea de dincolo. «Îl vei vedea pe Dumnezeu în trup» înseamnă că îl vei putea privi pe Dumnezeu în faptele tale bune, comise la unison cu voința recunoscută a lui Dumnezeu, căci numai faptele realizate de suflet prin intermediul corpului său reprezintă singura dovadă de noblețe în fața lui Dumnezeu (sau dimpotrivă, de lipsă de noblețe sufletească, dacă sunt rele). Faptele pure îi conferă sufletului puritate, iar cele impure îl impurifică. Simpla reflectare asupra cunoașterii pure, asupra castității și asupra purității comportamentului, care nu este dublată de fapte de iubire față de semeni (sau care este dublată de prea puține astfel de fapte) nu atrage către sine privirea lui Dumnezeu și nu îi conferă sufletului un corp spiritual. Da, prieteni, oricât de pure ar fi, cunoașterea și credința nu constituie ziduri solide, capabile să vă protejeze în momentele grele, în timp ce faptele sincere de iubire față de semeni reprezintă astfel de ziduri de protecție. Ele alcătuiesc adevăratul veșmânt spiritual al sufletului, sălașul acestuia, patria lui și adevăratul lui univers. Notați ce vă spun și transmiteți această învățătură mai departe, celor cărora le predicați

Evanghelia Mea! De îndată ce aceștia vor cunoaște și vor crede în Cuvântul Mântuirii, reamintiți-le constant de necesitatea realizării faptelor de iubire față de semenii lor, pe care Eu v-o recomand cu atâta insistență”.

e) Împărăția lui Dumnezeu din inima omului

(vezi și Marea Evanghelie a lui Ioan III/241, 8-10)
(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/72, 11-15)
Domnul:

„De îndată ce omul începe să creadă, să nu mai aibă îndoieli și să dea sens credinței sale acționând în conformitate cu învățătura primită, în inima lui începe să înflorească Împărăția lui Dumnezeu, la fel cum viața unei plante începe să se dezvolte vizibil primăvara, atunci când primește lumina soarelui, care o încălzește și îi stimulează activitatea interioară. Orice formă de viață este trezită mai întâi din exterior, după care urmează procesele de naștere, de formare și de dezvoltare, care sunt susținute întotdeauna din interior. De pildă, animalele și oamenii trebuie să absoarbă mai întâi o anumită hrană din exterior, chit că ea nu reprezintă adevărata hrană a corpului. Aceste alimente pătrund mai întâi în stomac, unde sunt descompuse în substanțe nutritive care sunt trimise apoi către toate părțile corpului. Așa cum stomacul reprezintă într-o oarecare măsură inima care hrănește corpul, inima omului reprezintă stomacul care hrănește sufletul și spiritul introdus în acesta de către Dumnezeu. Adevărata hrană a vieții și adevărata băutură care hrănește stomacul sufletului rămâne însă învățătura Mea.

Așa se face că, prin învățătura pe care le-am dăruit-o oamenilor, Eu reprezint o veritabilă pâine care susține viața venită din ceruri. În mod analogic, punerea în practică a acestei învățături reprezintă un vin nobil și tare care întărește spiritul omului, iluminându-l prin

flacăra ce se înalță din focul Iubirii. Cine mănâncă această pâine și cine bea acest vin nu va vedea moartea, nu o va simți și nu o va gusta niciodată, în veșnicie. Acționați în consecință, iar Cuvintele Mele se vor transforma în voi în adevăruri vii”.

(Soarele spiritual II/10, 14)

„Voi știți deja că spiritul din inima omului reprezintă imaginea perfectă și vie a Domnului, conținând în sine scânteia Esenței divine. În mod implicit, el conține inevitabil și tot ce a creat Dumnezeu. Altfel spus, el conține în sine întreaga infinitate, de la cea macro la cea micro, într-o manieră perfect divină. Prin iubirea sa arzătoare față de Dumnezeu, spiritul din inima omului acționează ca o punte de legătură cu tot ce a creat Dumnezeu”.

(Pământul și luna 70, 2-4, 13, 15, 21, 24-25)

„Împărăția lui Dumnezeu se găsește în interiorul omului. Piatra sa unghiulară este Christos, unicul Dumnezeu și Domn al cerului și al pământului, temporal și etern în spațiu și în infinitate. Inima omului trebuie să creadă în El, să îl iubească mai presus de orice și să își iubească aproapele la fel de mult ca pe sine. Atunci când omul dă curs în inima sa acestei exigențe foarte simple, el găsește automat Împărăția lui Dumnezeu și nu mai trebuie să se preocupe de nimic altceva, întrucât totul îi va fi dat cu asupra de măsură dacă are chiar și cea mai mică nevoie.

Căci cel care a cunoscut renașterea spirituală trăiește deja în permanență în spiritul său, iar separarea de corp i se pare la fel de puțin traumatizantă ca și dezbrăcarea de haine seara, la culcare, sau ca și renunțarea la o povară grea pe care omul a purtat-o mult timp pe umeri și pe care, odată ajuns la destinație, o poate da în sfârșit jos, cu un sentiment de mare ușurare.

Celelalte semne ale renașterii spirituale se găsesc în interiorul omului și nu pot fi văzute din exterior decât în caz de necesitate. Aceasta este una dintre caracteristicile renașterii. De aceea, nu ar trebui să vă așteptați la miracole efemere, ci doar la fructele naturale ale unui spirit matur și ale unui suflet devenit sănătos datorită spiritului său.

Adevăratele semne ale renașterii spirituale sunt: iubirea față de Mine, o mare bunătate a inimii și iubirea față de toți oamenii. Atunci când aceste elemente lipsesc, iar umilința nu este suficient de puternică pentru a rezista tuturor șocurilor exterioare, nici o aureolă de sfânt, nici o robă de călugăr și nici o viziune nu servesc la nimic, iar oamenii care par extrem de favorizați se dovedesc în realitate (adeseori) cei mai îndepărtați de Împărăția lui Dumnezeu, în timp ce alții, care par șterși, sunt mult mai apropiați de aceasta, căci Împărăția lui Dumnezeu nu vine niciodată în inima omului însoțită de surle și trâmbițe, ci într-o tăcere interioară deplină și fără a se face remarcată. Notați aceste cuvinte în sufletele voastre și veți găsi astfel mult mai ușor decât credeți Împărăția lui Dumnezeu".

f) Dumnezeu, Tatăl etern

(Marea Evanghelie a lui Ioan III/225, 6-9)

„La nivelul Spiritului Meu etern, Eu sunt Tatăl vostru dintotdeauna. Prin acest trup care îmi aparține, Eu sunt ca un logodnic, iar voi semănați cu toții cu logodnica Mea preaiubită, cu care puteți deveni una dacă veți adopta Cuvântul și învățătura Mea, și dacă veți crede în inimile voastre că Eu sunt Cel care a fost promis și care trebuie să vină pentru a-i elibera pe toți oamenii de păcatul străvechi, care este un produs al infernului, deschizându-le astfel calea către viața veșnică, pentru ca ei să poată deveni Copiii lui Dumnezeu.

Adevăr vă spun: cine crede în Mine și acționează în conformitate cu Cuvântul Meu îmi este la fel de apropiat ca și o logodnică celestă, iar Eu sunt pentru el un veritabil Logodnic al vieții veșnice! Cine devine una cu Mine, fiind în Mine, la fel cum Eu sunt în el, nu va cunoaște, nu va simți și nu va gusta moartea.

Cine crede în Mine și Mă iubește, respectând porunca Mea ușoară (a iubirii pure), Mă recunoaște cu ușurință în inima sa trezită ca Părinte divin, iar Eu voi veni oricând dorește la el pentru a Mă revela lui, pentru a-l instrui și pentru a-l călăuzi către Mine. De asemenea, în caz de pericol, îi voi transmite întreaga Mea forță, pentru ca elementele să-l asculte!

În lumea exterioară, oamenii nu îl vor primi cu surle și trâmbițe, căci oamenii acestui pământ nu sunt doar copiii Mei, ci și copiii Prințului Minciunii, al Nopții și al Tenebrelor. Aceștia nu iubesc Lumina Mea și nici pe cei care o poartă ca pe o făclie. Acest lucru nu trebuie să îi dezamăgească însă pe copiii Mei, căci adevăratul lor triumf le va fi rezervat în împărăția Mea”.

VI
Mântuirea
(text revelat de Domnul pe data de 14 iunie 1840)

Ce este mântuirea?

„Le pun această întrebare copiilor Mei, care trebuie să răspundă la ea în pacea inimilor lor, obținută printr-o interiorizare profundă, până când în fața lor se deschide o poartă micuță ce dă către camerele secrete ale iubirii lor. Aici, ei trebuie să se recunoască pe ei înșiși și să recunoască Iubirea Mea, și să ardă de iubire pentru Mine. Căci Eu sunt singurul care pot elibera sufletul, și implicit creatura, prin renașterea spiritului ei.

Iată însă întrebarea cea mai importantă pe care trebuie să v-o puneți: în ce fel condiționează Legea mozaică libertatea voinței manifestată de iubire, renașterea generată de iubire și implicit renașterea la viața eternă?

De ce a fost necesară Mântuirea, care reprezintă prima condiție în Legea mozaică, în condițiile în care renașterea spirituală nu presupune altceva decât respectarea Legii din iubire pură față de Mine?

Ce este de fapt Mântuirea? În ce măsură trebuie să fie preocupat omul de ea și cum se poate implica el în acest proces?

Răspunsul la această întrebare nu este deloc ușor de găsit de către cei care nu își folosesc decât facultatea intelectuală. În schimb, cel care arde de iubire față de Mine și care are o inimă plină de smerenie va găsi cu

ușurință răspunsul în partea cea mai intimă a inimii sale. Eu îi voi da în continuare acest răspuns sărmanului și slabului Meu servitor Jakob (Lorber), pentru a-l putea compara astfel cu răspunsul vostru, testându-vă astfel inima și sondând profunzimea iubirii sale. Răspunsul care urmează îmi aparține așadar Mie, Stăpânul absolut al tuturor lucrurilor. Amin.

Iată așadar acest răspuns complet la întrebarea extrem de importantă pe care v-am pus-o, a cărei amploare și anvergură nu vă pot apărea în lumina lor deplină decât prin intermediul răspunsului pe care urmează să vi-l dau.

Pentru ca voi să înțelegeți în totalitate acest răspuns, este indispensabil să începem cu anumite explicații referitoare la viața omului în sfera sa naturală și la viața lui în sfera sa spirituală. Fără aceste noțiuni preliminare aș vorbi în zadar, căci înțelegerea răspunsului depinde în întregime de înțelegerea conceptului de spirit, a cărui mamă este iubirea. Tocmai pentru a da un prim elan sufletului vostru v-am pus mai devreme întrebarea: pe ce se bazează viața spiritului, renașterea sa și mai ales viața eternă de care se poate bucura el, într-o libertate deplină?

Ascultați: omul este alcătuit dintr-un corp natural. În interiorul acestuia se dezvoltă, cu concursul diferitelor organe, un suflet viu, căci concepția fizică nu dă naștere decât corpului fizic. Abia în cursul celei de-a șaptea luni de sarcină, când corpul fătului este pe deplin structurat, în sensul că se află în posesia tuturor părților sale componente, care s-au dezvoltat în timpul vieții sale vegetative în interiorul pântecului matern, în adâncitura stomacului său se deschide o mică bulă imperceptibilă cu ochii fizici. Aceasta provine de la tată și conține în sine substanța sufletului copilului. Aceasta stabilește prin intermediul sistemului nervos o comunicare cu organismul fizic, transformând fluidul magnetic din

interiorul nervilor într-un fluid propriu, pe care îl transmite apoi pe cale electrică tuturor organelor, iar la sfârșit mușchiului inimii, lucru care se întâmplă de regulă în cea de-a șaptea zi, iar uneori chiar ceva mai târziu.

Atunci când primește acest fluid de la suflet, inima începe să se dilate lent, umplându-se cu această substanță a sufletului, iar atunci când ajunge la saturație, ea se descarcă, la fel cum se întâmplă în cazul unei sticle cu apă gazoasă căreia i se scoate dopul. În acest fel, ea propulsează substanța sufletului către artere, cu ajutorul ventriculului său. Astfel eliberat, fluidul sufletului se transmite tuturor sucurilor din organism, pe care le face să pătrundă în vase și le trimite înapoi la inimă prin vene. Între timp, aceasta din urmă s-a umplut din nou cu fluid vital, iar ciclul reîncepe.

Așa se naște pulsul cardiac, circulația sucurilor, iar mai târziu cea a sângelui. Circulația și schimburile constante de sucuri și de sânge permit formarea masei corporale, iar substanța conținută în sucurile cele mai subtile întărește soliditatea sufletului prin acțiunea ei electromagnetică. Când stomacul fătului este în întregime format, putând să primească sucurile mai grosiere care provin din corpul mamei, pentru a susține sucurile interioare și sângele fătului, acesta se separă de mama sa și se naște în lumea exterioară, înzestrat cu cinci simțuri care îi permit să se adapteze la nevoile naturii. El începe astfel să absoarbă în sine lumea pe care o percepe cu ajutorul simțurilor sale. Mai bine zis, el începe să absoarbă diferite elemente ale acesteia, precum lumina, sunetele, gusturile, mirosurile și sensibilitatea generală, care au rolul de a contribui la dezvoltarea sufletului, dar și la creșterea corpului fizic, în funcție de nevoile acestuia. Toate aceste procese se petrec în anii care urmează. Astfel, în interiorul copilului cresc de fapt doi oameni: unul material și unul substanțial (care conține în sine ființa esențială a omului).

Ascultați-Mă cu atenție! Cu circa trei zile înainte de naștere, în regiunea inimii copilului se formează o altă bulă micuță, alcătuită din substanțele cele mai subtile și mai rezistente. În această bulă este introdus un spirit căzut (devenit rău), dar care reprezintă totuși o scânteie din Iubirea divină. Această scânteie este depusă în corp, indiferent dacă acesta este de sex masculin sau feminin, căci spiritul nu cunoaște diferențierea între sexe. Abia odată cu trecerea timpului își va asuma el o identitate sexuală sau alta, pe care o va manifesta prin pasiunea sa amoroasă.

Deocamdată, acest spirit este inert, așa cum a fost de altfel de foarte mult timp, de când a fost izgonit în materie. În ceea ce privește sufletul, acesta are o natură substanțială imponderabilă, simplă și indestructibilă. Simțurile sale se dezvoltă gradat și corespund celor corporale, cu diferența că sunt mai subtile. Astfel, urechilor fizice le corespunde rațiunea, ochilor le corespunde inteligența, gustului îi corespunde delectarea în fața impresiilor primite de la sunet și de la lumină, mirosului îi corespunde facultatea de a distinge între bine și rău, iar simțirii (facultății generale) îi corespunde conștiința vieții naturale, generată de evoluția constantă a substanțelor cele mai subtile în organele sufletului, care corespund organelor mai grosiere ale corpului. Așa cum înainte sucurile corpului au dat naștere prin circulația lor ființei sufletului prin substanțele aduse din lumea exterioară, la fel, spiritul închis în mica sa bulă începe să primească acum, grație circulației substanțelor mai subtile din organele sufletului, o hrană adecvată, care îi permite să crească și să se maturizeze, până când devine suficient de puternic pentru a-și sparge bula și pentru a penetra progresiv toate organele sufletului. Spiritul începe să se hrănească astfel cu gândurile sufletului, dând naștere

unui al treilea om, al cărui sediu este sufletul. Procesul se petrece astfel: spiritul dispune și el de organele sale, care corespund celor ale corpului și celor ale sufletului, cu diferența că ele au o natură pur spirituală. Astfel, auzului și rațiunii le corespund la nivel spiritual percepția sau sensibilitatea; văzului și inteligenței le corespunde voința; gustului și delectării cu efectele sunetelor și luminii le corespunde facultatea de a distinge toate lucrurile din lume în funcție de formele lor caracteristice; mirosului și percepției binelui și răului le corespunde percepția adevărului și a minciunii; în sfârșit, conștiinței vieții naturale îi corespunde sentimentul iubirii.

Așa cum hrana corpului este condiționată de toate simțurile acestuia, la fel se petrec lucrurile și în cazul sufletului, dar și în cel al spiritului. Dacă hrana primită nu este bună în ansamblul ei, ea intoxică totul, care devine astfel condamnabil. În schimb, dacă hrana este bună în ansamblul ei, totul devine bun și acceptabil. Acestea sunt raporturile naturale dintre corp, suflet și spirit. Totul depinde de hrană, respectiv dacă aceasta este bună sau rea.

Tot ce aparține acestei lumi este rău pentru spirit, întrucât îl atrage pe acesta către lumea materială, or Eu am smuls acest spirit din închisoarea sa și din noaptea (care echivalează cu moartea) în care a zăcut până acum în sânul materiei și l-am depus în inima sufletului tocmai pentru ca el să revină la viață și să se purifice de tot ceea ce este senzorial și natural, respectiv material și corporal, devenind astfel în sfârșit capabil să primească în sine viața Mea.

Dacă hrana pe care o primește spiritul este rea, el redevine temporal, atașat de bunurile lumești, senzual și în cele din urmă material, deci la fel de inert cum era înainte de nașterea omului. În mod natural, sufletul și corpul său urmează tendința spiritului, devenind la fel

de inerte ca și acesta. Dimpotrivă, dacă hrana primită de spirit este bună, constând în revelarea voinței Mele și în intervenția Mântuirii sau Iubirii Mele transformată într-o credință vie, în inima spiritului se formează o nouă bulă micuță, în care este introdusă o scânteie pură din Iubirea Mea. Această nouă naștere a sfințeniei omului urmează apoi aceeași cale ca și cea urmată de suflet, iar mai târziu de spirit. Când această scânteie ajunge la realizare (maturitate), această iubire sfântă sfărâmă învelișul său exterior și se scurge – precum sângele fizic sau precum substanțele mai subtile ale sufletului – către toate organele spiritului. Această stare este numită RENAȘTERE, iar mica bulă este numită NAȘTEREA UNITĂȚII.

Ascultați-Mă în continuare: în momentul concepției fizice (mai ales dacă aceasta este rezultatul unei satisfacții animalice și păcătoase), o multitudine de mici bule ale iubirii venite din infern sunt introduse în regiunea vintrei și a părților sexuale. Aceste mici bule vor germina mai târziu odată cu Iubirea Mea. La fel ca florile care apar primăvara sub influența căldurii soarelui natural, aceste mici bule venite din infern germinează sub influența căldurii Soarelui Meu Spiritual. Aceasta este originea tuturor tentațiilor, căci fiecare din aceste ființe născute din infern va încerca apoi în permanență să intervină în viața sufletului. Dacă omul nu se opune cu vigoare și cu toată voința – ajutat de Iubirea divină care tocmai s-a născut în el – acestor mici bestii feroce, acestea se vor aciui ca niște polipi exact în locurile în care seva spiritului se scurge către suflet, împiedicându-l astfel pe acesta din urmă să se bucure de viața spiritului său, și implicit de Iubirea divină. Când spiritul își dă seama că nu se mai poate dilata pentru a primi plenitudinea noii vieți de la Dumnezeu, el se retrage din nou în mica sa bulă tăcută,

iar Iubirea Mea – care reprezintă Divinitatea din om – se retrage încă și mai mult. Dacă omul lasă să se deruleze în el acest proces, el devine tributar naturii exterioare și se pierde singur, căzând pradă senzualității sale. De altfel, el nici nu-și dă seama de acest lucru, căci micile bestii feroce, care inițial s-au manifestat într-o manieră amăgitoare, aparent pozitivă, corup în mod progresiv simțurile omului, până când le devin prizoniere, astfel încât omul nu-și mai dă seama de nimic spiritual, nu mai aude nimic spiritual, nu mai vede, nu mai gustă și nu mai înțelege nimic din domeniul spiritului.

Suferința sufletului devine atroce, așa cum acesta nu a mai experimentat vreodată, dar ea poate înceta dacă omul se întoarce la Dumnezeu prin rugăciune (îndeosebi rugăciunea Tatăl nostru), prin post și prin citirea Scripturilor, care vor avea ca efect generarea unei stări de nostalgie și a dorinței de a scăpa de această suferință.

Dacă omul ia în serios această dorință, văzându-se asaltat de îndoieli serioase, Eu, în calitatea Mea de Învingător al morții și al iadului, încep să acționez din exterior asupra lui prin opera Mântuirii, iar în marea Mea compasiune, îi trimit diferite cruci și suferințe (în acord cu înțelepciunea Mea). Lumea exterioară și bucuriile ei ajung astfel să i se pară extrem de amare omului, care devine dezgustat și începe să se detașeze de ele. Nemaigăsind hrana sufletească provenită din lumea păcatului exterior, micilor bestii feroce începe să le slăbească puterea, iar ele încep să se stingă în interiorul organelor sufletului, căzând într-o stare de inconștiență.

Pe măsură ce iubirea și compasiunea lui Iisus Christos, care își exercită din exterior influența asupra organelor bolnave, atât fizice cât și ale sufletului, încep să se facă simțite, iluminând aceste organe și manifestându-se în interiorul sufletului prin conștiința care se trezește și îl avertizează pe om de multitudinea

de bestii ale păcatului care există în el, sufletul lui începe să se teamă. Această teamă se manifestă printr-o oprimare a inimii și printr-o presiune la nivelul pieptului, în regiunea stomacului. Simțind această durere care îl smerește și îl face să simtă remușcări puternice, omul începe să se roage. El îl imploră pe Dumnezeul Crucificat al Iubirii să îi acorde grația Lui. Conștient de acest lucru, spiritul omului începe să se agite din nou în mica bulă în care s-a retras.

Și astfel, Iubirea plină de compasiune a lui Dumnezeu îi reamintește omului de Poruncile lui Moise, de la prima la ultima, și îi recomandă cu severitate să le respecte, pentru a se smeri prin negarea de sine. Mecanismul poate fi comparat cu mișcările efectuate de o spălătoreasă, care freacă, bate, clătește, stoarce și își întinde rufele pentru ca micile particule de murdărie să iasă odată cu apa din ele, repetând această operație până când apa cu care a clătit rufele devine complet curată. Atunci, ea întinde rufele la soare, pentru ca razele acestuia să evapore chiar și ultimele urme de impurități, iar acestea să fie spulberate de vânturile purificatoare.

Poruncile pe care i le-a dictat Dumnezeu lui Moise sunt în număr de zece, care este un număr al lui Dumnezeu. Rolul lor este să ajute omul căzut în suferință și în orbire să înceapă să creadă că Eu exist și să capete o mare venerație pentru Mine. Omul trebuie să se simtă chiar vinovat și trebuie să își consacre ziua de Sabat odihnei și contemplării lui Dumnezeu, pentru a învăța astfel să se nege pe sine și să arunce priviri din ce în ce mai pătrunzătoare în interiorul conștiinței sale, pentru a-și cunoaște astfel oaspeții. În continuare, el trebuie să se întoarcă cu fața către Mine, pentru ca Eu să distrug aceste ființe malefice și să le scot din organele sufletului său.

Atunci când omul se smerește complet și se abandonează în totalitate voinței Mele, măreției, forței și puterii Mele, intră în joc dezgolirea purificatoare, adică respectarea scrupuloasă a celor șapte porunci rămase, care îi solicită să se umilească în fața aproapelui său și să își controleze toate poftele pasionale, să își încalce voința personală și să își supună chiar și cele mai mici dorințe ale inimii sale. Când omul ajunge în acest stadiu, Eu vin la el sub forma Iubirii și încălzesc bula în care sălășluiește spiritul său, la fel ca o cloșcă ce își încălzește ouăle pentru ca acestea să clocească. Spiritul omului, deja trezit, se naște astfel din nou sub impactul căldurii Iubirii divine. El iluminează astfel toate părțile sufletului purificat al omului și absoarbe cu aviditate Iubirea și compasiunea care acționează din exterior asupra organelor purificate ale sufletului. În acest fel, el devine din ce în ce mai puternic. După ce Iubirea și compasiunea Mea pătrunde până în profunzimile ultime ale inimii sale, acolo unde se află micuța bulă a Iubirii primordiale (care este de sorginte pur divină și care reprezintă sanctuarul Tatălui preasfânt în interiorul omului), aceasta se deschide din nou. Și astfel, Iubirea Tatălui, stimulată de Iubirea Fiului, inundă spiritul omului cu o mare lumină, la fel ca un soare care răsare, antrenând în lumina ei sufletul, și prin intermediul acestuia, trupul omului.

Omul simte astfel că renaște la viață, iar această nouă viață reprezintă Învierea trupului său.

Și cum întreaga ființă a omului este penetrată de lumina Tatălui, Fiul este primit de Tată în ceruri, adică în inima Tatălui. Fiul ia cu sine spiritul omului, care ia cu sine sufletul acestuia, iar sufletul ia cu sine corpul energetic al omului (sau spiritul nervilor), restul nefiind altceva decât un excrement al corpului.

De îndată ce Tatăl, adică Iubirea divină, începe să domnească în om, în interiorul acestuia se face lumină,

căci înțelepciunea Tatălui nu se separă niciodată de Iubirea Sa. Astfel, omul se simte plin de iubire, de înțelepciune și de forță, născându-se astfel din nou (din perspectiva iubirii și înțelepciunii).

Cred că ați înțeles acum cât de mari sunt durerea, indulgența și răbdarea Mea pentru a putea răscumpăra chiar și un singur suflet. De câte ori nu se întâmplă însă ca eforturile Mele să rămână necunoscute, disprețuite, blestemate și călcate în picioare? Cu toate acestea, Eu nu încetez nici o clipă să vă chem pe toți: „Veniți la Mine, voi, cei care suferiți și care sunteți împovărați, iar Eu vă voi alina!”

Din păcate, nu este deloc ușor să le predici surzilor și orbilor care s-au abandonat în totalitate plăcerilor acestei lumi, murdărindu-și astfel templul sfânt, care este trupul lor, cu blestemul iadului, care reprezintă o veritabilă ciumă a sufletului! De aceea, Mă văd nevoit să le permit cerurilor să reverse în permanență asupra pământului potopurile lor, adică operele amare ale Mântuirii. Abia când solul sufletesc murdărit de blestem este spălat din nou, iar mlaștinile rămase sunt uscate de vânturile grației Mele – voi putea predica Eu din nou căile care conduc la Viața ce emană din Mine.

A trecut mult timp de când vă predic toate aceste lucruri. De aceea, începeți în sfârșit să le ascultați și întoarceți-vă în staulul oilor Mele multiubite, pentru ca să vă pot conduce Eu Însumi, Păstorul cel Bun, către pajiștile Vieții, astfel încât să obțin de la voi lâna strălucitoare și albă pe care să o folosesc pentru a vă pregăti un veșmânt care să vă îmbrace de-a pururi!

Dacă un agricultor are o mică livadă, dar constată că pomii săi nu dau decât fructe acre și sălbatice, cum procedează el? El se gândește în sinea lui: „Ce să fac? Dacă voi smulge pomii din rădăcină, livada mea va rămâne goală. Dacă îi voi înlocui cu alții, aceștia vor

rămâne la fel de sălbatici și s-ar putea să fie chiar mai slabi ca primii. Cel mai bine este să îi curăț de paraziți, iar apoi să îi altoiesc, la momentul potrivit, cu un altoi nobil, care provine de la un pom ce dă roade bune. În acest fel, pomii sălbatici, care altminteri sunt sănătoși și viguroși, se vor îmbunătăți cu ajutorul cerului și la un moment dat vor începe să dea cu siguranță roade bune și dulci". Și astfel, acest agricultor inteligent va obține în numai câțiva ani o recoltă bogată, care îl va umple de bucurie.

Voi sunteți precum acest agricultor. Pe solul corpului vostru nu au crescut până acum decât pomi sălbatici veniți din iad, datorită pasiunilor voastre desfrânate și impurităților Sodomei și Babel-ului. De aceea, voi trebuie să vă dublați ardoarea și să vă curățați pomii de insectele dăunătoare și de ouăle lor, adică de dorințele și de pasiunile voastre desfrânate, care își au originea în iad. Distrugeți pentru totdeauna acești viermi și aceste insecte, în maniera pe care v-am indicat-o cu claritate, și tăiați fără milă lăstarii care se dovedesc inutili, părând că sunt plini de viață, dar care nu fac de fapt altceva decât să consume seva cu care se hrănește trunchiul voinței voastre. În acest fel, veți obține în scurt timp un trunchi sănătos și viguros. La momentul potrivit, altoiți acest trunchi cu Legea dăruită lui Moise de Iubirea Mea atotputernică. În acest fel, vă puteți aștepta ca pomii voștri curățați și altoiți să înceapă să accepte cu toată convingerea Voința Mea, după ce au renunțat la a lor. În final, ei vor începe să dea cele mai sublime roade, mai ales dacă îi veți stropi din abundență cu apa Vieții, care va face ca lăstarii lor să se înalțe tot mai sus, către cer. Acest lucru va sfinți orizontul lor spiritual, iar ei vor deveni din ce în ce mai capabili să absoarbă lumina grației care emană din Soarele Grației creat de opera Mântuirii, a cărui lumină și căldură permit renașterea oricărei creaturi la viața eternă.

Iată așadar în ce constă Mântuirea: în recunoașterea Tatălui preasfânt și a Iubirii Sale, care a ispășit păcatele întregii lumi, redându-i acesteia sfințenia sa. Ea a sângerat pe cruce, iar odată cu primirea lăncii în inima Iubirii Eterne, a permis deschiderea unei porți care le permite chiar și celor mai mari răufăcători să pătrundă în Lumina și în Viața eternă. Dacă un singur om a putut deveni clarvăzător, renăscând în iubire și credință, toți ceilalți pot face același lucru. Acesta este rolul Mântuirii, prin care micuța bulă a Iubirii eterne este fecundată din nou de razele Soarelui Grației, iar Iubirea primordială a Tatălui se trezește din nou în om prin operele Fiului, susținută cu toată vigoarea de puterea Sfântului Duh care emană deopotrivă din Tatăl și din Fiul.

Vă voi spune în continuare ce înseamnă opera Mântuirii Mele. Mai întâi de toate, ea reprezintă opera cea mai imensă a Iubirii eterne, prin care Eu, Cel Preaînalt, M-am întrupat într-un om cu toată plenitudinea Iubirii Mele și a Divinității Mele. Am devenit astfel fratele vostru și am preluat pe umerii Mei întreaga masă a păcatelor lumii, spălând pământul de străvechiul blestem al sfințeniei intangibile a lui Dumnezeu. În al doilea rând, a urmat aservirea iadului de către puterea Iubirii Mele. Anterior, acest iad nu a putut fi aservit decât de către mânia Divinității, nefiind în nici un fel influențat de Iubirea Mea, deși aceasta reprezintă arma cea mai teribilă împotriva infernului, întrucât reprezintă contrariul absolut al acestuia, cu singura diferență că este infinit mai puternică decât el. Simpla pronunțare cu multă iubire și pietate a Numelui Meu este suficientă pentru alunga foarte departe iadul, aruncându-l în abisurile infinității. În sfârșit, în al treilea rând, Mântuirea reprezintă deschiderea porții cerului și a vieții eterne, dar și un ghid plin de înțelepciune pentru voi, căci Iubirea vă reconciliază cu sfințenia lui

Dumnezeu și vă învață cum să vă aplecați în fața lumii, dacă doriți să fiți ridicați chiar de Dumnezeu. În plus, ea vă ajută să suportați batjocurile, suferințele și Crucea, din iubire pentru Mine și pentru frații voștri, cu o mare răbdare, cu blândețe și într-o stare de abandon. Da, Iubirea vă învață să vă binecuvântați chiar și dușmanii, cu aceeași iubire divină din inimile voastre.

Lumea exterioară nu este altceva decât o formă exterioară și strălucitoare a iadului, iar pământul, binecuvântat din nou de opera Mântuirii, se află sub influența ei, care îl sufocă prin egoism, corupție, impostură, iubire de sine, plăceri deșănțate, confort, bogății, avariție și nevoia generalizată de dominație. Pentru ca pământul să nu cadă murdărit din nou sub influența blestemului, el a fost sfințit de Sângele Iubirii eterne. Ori de câte ori Șarpele încearcă să se debaraseze de ororile sale, prin războaie, furt, prostituție, lux, ateism, adulter (natural sau spiritual) – potopul eliberator al Iubirii crucificate acționează de îndată pentru trezirea oamenilor și a clarvăzătorilor, care curăță imediat pământul de gunoaiele aruncate de Șarpe, aruncându-le în curtea din spate a mai-marilor acestei lumi. În astfel de perioade, inima lumii se bucură de comoara ei, în timp ce copiii Mei trebuie să suporte pentru o vreme o perioadă scurtă de restriște, timp în care pământul devine steril. Dacă ei se refugiază însă sub crucea Mea și îmi ascultă vocea vorbindu-le de noua viață care îi așteaptă prin intermediul clarvăzătorilor treziți de Mine, stropind pământul cu apa vieții din Fântâna lui Iacov, pământul va fi binecuvântat din nou și va sfârși prin a da cele mai nobile fructe. Aceste fructe fac și ele parte integrantă din marea operă a Mântuirii realizată de Cruce”.

VII
Calea renașterii spirituale

Hrana Renașterii Spirituale este alcătuită din ascultare și umilință.

a) Reguli de comportament indispensabile
(revelate de Domnul pe data de 15 august 1840)

„Vă voi indica acum pe scurt regulile de comportament care trebuie respectate literal și cât mai deplin dacă doriți să fiți în siguranță în fața solicitărilor lumii exterioare, dar și pentru a intra pe calea cea mai scurtă în posesia Grației Mele, ajungând astfel la o Renaștere completă. Aceste reguli sunt clasificate astfel:

1. Fiecare om trebuie să respecte cu strictețe legile țării referitoare la persoana sa exterioară, indiferent care sunt acestea, fără să se opună în nici un fel presiunilor din afară care îl pun la încercare, căci nu există altă putere decât cea care emană din Mine și din voința Mea expresă. Totul Mi se supune Mie, fie conștient (lucru care se întâmplă rareori), fie inconștient (lucru care se întâmplă frecvent), iar în lumea voastră prinții trebuie să domnească, iar voi să vă supuneți lor. Căci totul depinde de Mine. Dat fiind că păcatul domnește încă pe deplin în lumea voastră, cum ați dori voi ca Eu să vă trimit prinți și conducători înțelepți și iluminați?

Oricum, vai conducătorilor care își oprimă popoarele, căci ei vor fi pedepsiți nu doar prin moartea

temporară, ci și prin cea eternă. Ei se consideră prea sus plasați pentru a se compara vreodată cu cei peste care domnesc și nici unul dintre ei nu respectă voința Mea justă. Conducătorii echitabili și buni sunt o consolare pentru suflet, dar cei răi și vicleni nu sunt decât un bici în mâna Mea. Cei care li se opun, se opun practic biciului Meu și vor cădea sub loviturile Mele. În schimb, cei care trăiesc în iubirea și în grația Mea nu vor sângera niciodată sub loviturile biciului Meu, ci dimpotrivă, vor fi întăriți de acestea, la fel ca un lanț expus furtunii. Fericiți sunt cei puri, care vor cunoaște renașterea spirituală, căci asupra lor se va revărsa o mare fericire și întreaga Mea iubire.

Împărăția Mea nu are nimic de-a face cu această lume. De aceea, va trebui să îi dați Cezarului ce este al Cezarului și Mie ce este al Meu, respectiv inima voastră în care ați cultivat cea mai pură ascultare și smerenie. Dacă veți face acest lucru, nu va mai trebui să vă preocupați de restul, căci Eu, Tatăl vostru, Mă voi afla în mijlocul vostru! De aceea, ascultați-vă prinții (n.n. conducătorii). Duceți fără să murmurați crucea voastră ușoară și urmați-Mă cu iubire pe Mine. În acest fel, nu numai că veți supraviețui în această lume, dar veți beneficia inclusiv de grația Mea, care va da viață tuturor lucrurilor pe care le veți păstra în numele Meu!”

2. În ceea ce privește biserica exterioară care vă guvernează, fiecare om îi este subordonat din punct de vedere corporal (în măsura în care face parte din organizația ei), aflându-se față de ea într-un raport analogic celui față de conducătorii săi politici, cu singura diferență că oamenii care îi încalcă regulile nu trebuie să fie pedepsiți, așa cum se întâmplă în cazul legilor statului. Totuși, doresc să vă spun că Eu nu îi privesc cu ochi favorabili pe cei care își părăsesc Mama

întru credință, iar soarta lor nu va fi cu nimic mai bună decât cea a celor care comit păcatul odios al sinuciderii. Voi ați primit un corp prin intermediul căruia sufletul vostru își primește primele sale impresii, cu care se hrănește. De aceea, aveți nevoie de un ghid exterior, iar acesta este biserica, prin intermediul căreia corpul vostru plin de păcate trebuie supus și lucrat până când devine la fel de pur ca și cel al unui copil în pântecul mamei sale! Ce se poate alege de un copil care își părăsește prea curând pântecul matern?

Hrana renașterii spirituale este alcătuită din ascultare și umilință, iar dacă biserica romană vă predică aceste calități, este foarte bine. Ce vă determină să vă abandonați Mama întru credință a corpului vostru? Fiecare om trebuie să rămână așadar credincios bisericii sale. Un romano-catolic va fi binecuvântat de 99 de ori dacă va asculta de biserica sa și numai o dată dacă devine propriul său legiuitor egoist, lipsit de umilință și de iubire! Nici chiar ceremoniile exterioare nu trebuie respinse, căci acestea sunt vii pentru cei vii, sunt pure pentru cei puri și sunt utile pentru cei ascultători și pentru cei smeriți. Cum își imaginează cei care cred că se află în lumina Mea că pot judeca biserica și statul? Oare cred ei că Eu nu am suficient discernământ pentru a schimba circumstanțele lor exterioare dacă acestea nu ar corespunde întru totul cu voința Mea? Judecătorii de acest fel se situează cu mult sub credincioșii slabi, dacă își imaginează că Eu am nevoie de asistența lor juridică! Adevăr vă spun: această atitudine Mă umple de oroare, căci tot ce se petrece în lumea voastră corespunde voinței Mele, iar Eu sunt singurul Judecător al fiecărei situații în care vă aflați voi, întrucât numai Eu sunt sfânt și drept în Iubirea Mea. De aceea, vă cer tuturor să urmați aspirațiile bisericii voastre, lăsându-vă inimile atrase către Mine. În acest fel, veți obține foarte rapid

grația Mea, și prin intermediul ei veți obține renașterea spirituală, întărind astfel biserica voastră exterioară în corpul vostru! Amin”.

3. Să revenim puțin la ceremonii. În viziunea Mea, acestea nu pot nici să înalțe, nici să coboare. De vreme ce toate aspectele lumești importante sunt marcate de ceremonii, nimic nu poate împiedica o biserică să își construiască propriile sale ceremonii. Pe de altă parte, nimeni nu trebuie să creadă că obține vreun merit spiritual dacă participă la aceste ceremonii exterioare! Căci din punctul de vedere al spiritului, numai o inimă plină de smerenie, de umilință și de iubire poate fi utilă. Ea reprezintă biserica interioară a omului, iar biserica exterioară nu capătă viață și nu își descoperă sensul profund decât prin intermediul celei interioare, fie renăscând din moarte, fie dimpotrivă, trecând de la viață la moarte. Altfel spus, prin ascultarea voastră față de biserică, voi fie puteți învăța ce înseamnă umilința, având astfel acces la grația Mea, și implicit la renașterea spirituală, fie vă puteți îngropa în ceremoniile moarte ale bisericii exterioare, pierind ca niște păgâni, sufocați de strălucirea ei exterioară, incapabilă să vă ajute cu ceva din punct de vedere spiritual.

La fel ca un copac care crește, dezvoltându-și mai întâi ramurile mari, apoi crengile mai mici, apoi lăstarii, frunzele și florile care conțin staminele celor două sexe, dar care vor cădea de îndată ce își vor îndeplini misiunea, devenind inutile, pentru a face apoi loc fructelor, procese care îi permit copacului să se dezvolte liber și să prospere în toată forța ființei sale, potrivit ordinii speciei sale, - la fel se petrec lucrurile și cu biserica și cu ceremoniile sale. Dacă omul ar mânca tot ce crește într-un copac, el ar muri din cauza fructelor necoapte ale acestuia. Singurele produse ale copacului

care pot fi consumate sunt fructele sale ajunse la maturitate. La rândul lor, florile sale conțin anumite principii curative care se dovedesc extrem de utile în timpul bolilor. Toate aceste procese din regnul vegetal pot fi comparate cu ceremoniile moarte, dar care se dovedesc totuși necesare pentru menținerea ordinii, căci dacă un copac ar fi despuiat de frunzele și de florile sale, fructele bune de consum nu ar putea apărea.

Biserica evreiască era o biserică pregătitoare și pur ceremonială, comparabilă cu frunzele și cu florile copacului, prefigurând fructul viu al Cuvântului Iubirii eterne. Iar Eu vă întreb: oare nu era ea valabilă, dată fiind starea de lucruri de atunci? De altfel, dacă aveți copii, ce altă modalitate mai bună aveți la dispoziție pentru a le prezenta voința Mea decât punându-i să asiste la aceste ceremonii exterioare?

Și voi ați început prin a fi evrei și copii, iar atât timp cât nu ați depășit acest stadiu, ați avut nevoie de ceremoniile bisericii. Nu trebuie să vă cramponați însă de acestea, căci elevul care iese din clasa elementară trebuie să treacă într-o clasă superioară, unde va învăța să citească, să scrie, iar mai târziu să socotească în Iubirea mea, precum și să acționeze în grația înțelepciunii Mele. Cei ai căror inimi pline de iubire au fost deja purificate pot veni la Școala Mea, unde vor învăța cum să ajungă la viața veșnică prin renașterea spirituală. În schimb, cei care au fost neatenți la procesele care se petrec în interiorul lor și care continuă să participe la ceremoniile exterioare ale bisericii, care sunt moarte în sine, vor muri la rândul lor, întrucât s-au dovedit suficient de proști pentru a căuta scopul suprem cu ajutorul simțurilor lor exterioare. Cine aruncă copilul împreună cu apa din baie este nebun de legat. Cine aruncă copilul din cauză că nu este atent la el, și păstrează apa din baie, este deja mort, datorită

prostiei sale superstițioase. Cel înțelept păstrează deopotrivă copilul și baia: copilul pentru că reprezintă un fruct viu, iar baia pentru a putea spăla copilul în ea. El nu aruncă decât apa din baie.

Așadar, dacă doriți să deveniți copiii autentici ai Iubirii și Grației Mele, nu vă lăsați iritați de aspectul florii, căci acesta nu are nici o importanță. Gândiți-vă mai degrabă la fruct, iar floarea vi se va părea sfântă, atât timp cât nu veți rămâne la stadiul de floare sau de frunze. Cei care ajung în stadiul de fruct se întorc uneori pentru a examina cu atenție evoluția vieții lor spirituale. În schimb, cei care își privesc cu dispreț încălțările pe care le-au purtat pe vremea când erau copii nu îmi sunt pe plac, precum nici cei care se înalță ca niște vulturi către înălțimile cele mai înalte, de unde privesc cu dispreț în jos, către sărmanii porumbei.

Cel mai bine este să vă spuneți că fără permisiunea Mea nu se poate petrece nimic. Dacă veți proceda astfel, lucrurile vă vor apărea într-o perspectivă diferită. Este adevărat că toți oamenii dispun (la nivel individual) de o libertate totală a voinței, dar comportamentul popoarelor este opera Mea. Vă spun acest lucru pentru ca să fiți împăcați în inima voastră, căci fără această stare de pace nu veți putea realiza nimic măreț. Bucurați-vă de odihna Sabatului, căci adevărata iubire este precum o femeie însărcinată care are nevoie de odihnă pentru a se pregăti în vederea nașterii. Vă spun toate acestea pentru ca și voi să vă odihniți în Mine, Tatăl vostru, care sunt de-a pururi sfânt, sfânt, sfânt, în toată veșnicia! Amin”.

4. „O altă întrebare se referă la citirea cărților păstrate în secret de către cenzură. Eu nu spun că nu puteți citi aceste cărți, la fel cum nu interzic nimănui să rostească numele Prințului Minciunii în caz de urgență și pentru a

avertiza pe altcineva. Dar este bine să vă întrebați la ce vă servesc toate aceste cărți. Ce lucru atât de valoros ați descoperit vreodată în cărțile scrise de inteligența umană? Eu unul vă spun: ați găsit în ele numai prostii și cuvinte goale, lipsite de orice utilitate, care v-au încărcat mintea și inima cu tot felul de idei greșite, care nu au făcut decât să întunece și mai tare spiritul vostru. Mai bine v-ați pune întrebarea: oare nu au dreptate cei care răspund apelului: «Veniți la Mine, voi, cei îndurerați și împovărați, și Eu vă voi alina și voi ridica povara de pe umerii voștri! Cere și ți se va da! Caută și vei găsi! Bate și ți se va deschide!»”? Mai mult, Eu vă spun: „Tot ce veți cere Tatălui în Numele Meu vă va fi acordat fără întârziere. Căutați Împărăția Mea înainte de orice altceva, și tot restul vi se va da cu asupra de măsură!”

Cum se face atunci că, știind toate acestea, voi nu veniți la Mine pentru a afla din gura Mea care sunt marile căi ale grației Mele și cum puteți primi viața veșnică din mâna Mea? Chiar Mă considerați un mincinos, așa cum sunteți voi? Sau poate credeți că sunt surd și am inima împietrită, astfel încât nu doresc să vă comunic Cuvântul Meu viu? Preferați să ascultați balivernele lumii și să muriți de foame, în loc să veniți la Mine cu toată încrederea și iubirea, pentru a primi adevărul și viața de la izvorul primordial? De ce căutați viața în mijlocul morții? O, nebunilor! Eu vă dau Pâinea vieții, iar voi continuați să mușcați din pietrele dure și moarte! Eu vă chem cu voce tare și vă cer să veniți la Mine, iar voi fugiți după câinii turbați și vă comportați la fel ca ei! Eu strig mai puternic decât un gardian de noapte, asurzindu-vă urechile, iar voi vă astupați urechile cu cărțile voastre pline de murdării numai pentru a nu-Mi mai auzi vocea, și căutați viața clătinându-vă ca niște bețivi deasupra hârtiei înnegrite! Oare cum să definesc această aiureală fără seamăn? O, ascultați-Mă: veți

plânge în eternitate din cauza nebuniei care v-a făcut să disprețuiți aurul, preferând în locul lui plumbul, deși Eu v-am propus atât de multe lucruri nobile!

Pe scurt, citiți cât mai puțin și rugați-vă cât mai mult, iar Eu voi veni la voi și vă voi dărui într-un singur minut mai mult decât ați putea învăța citind toate bibliotecile din lume. Nu vă mai preocupați de cenzură și de ascunderea anumitor cărți, căci cel în fața căruia am deschis marea Carte a Grației Mele se poate foarte bine lipsi de lectura cărților interzise. Cartea Mea nu ascultă de cenzura lumii, fiind tot timpul deschisă în inimile celor credincioși, în care nici o cenzură din lume nu poate pătrunde. Amin”.

5. „În ceea ce privește Sfânta Scriptură, aceasta trebuie citită de cei cu inima simplă și sufletul smerit, ascultător și docil. Ei nu trebuie să o citească însă dintr-o simplă curiozitate intelectuală, căci atunci nu vor găsi între literele ei decât moartea. Cititorul Scripturii trebuie să considere Cuvântul Meu un ghid, acționând apoi în consecință. El nu trebuie să își bată capul și să facă cercetări pentru a înțelege cele scrise în ea, ci trebuie doar să pună imediat în aplicare cele citite, trăind în iubirea lui pentru Mine și amplificând-o în permanență. În acest fel, lui îi va fi revelat la momentul potrivit secretul întregii cunoașteri, iar inima lui va afla sensul celest al spiritului și al vieții veșnice, exact așa cum se întâmplă în cazul tău, servitorul Meu (n.n. Jakob Lorber), care nu ai citit încă Sfânta Scriptură de la un cap la altul, dar ai devenit totuși, prin grația Mea, unul dintre cei mai mari experți în Scriptură. Orice om poate afla ceea ce știi și înțelegi tu, cu condiția să nu tindă către o cunoaștere deșartă, ci doar către recunoașterea Iubirii Mele și a Grației care decurge din ea în naivitatea smerită a inimii sale.

Același lucru este valabil și în ceea ce privește scrierile mistice, a căror lectură este la fel de puțin fructuoasă ca și cea a unui roman dacă nu conduce la stabilirea unei convingeri interioare. Ele nu fac decât să vă încarce și mai tare memoria, care reprezintă gura inteligenței voastre superioare. În loc să o hrăniți cu setea de iubire și de înțelepciune, voi o alimentați cu tot felul de cunoștințe frivole și îi potoliți astfel apetitul pentru adevărata hrană a vieții. O, nebuni ce sunteți!

Fiind singurul care dispune de viață și care o poate dărui, Eu sunt cel mai bun comentator al acesteia, și în același timp, cel mai mare Mistic! De aceea, citiți cât mai puțin și cât mai de calitate, iar apoi acționați în conformitate cu cele citite. În acest fel, veți reuși să ajungeți acolo unde doriți. Vă reamintesc că sămânța de muștar este minusculă, dar din ea crește un copac foarte mare, pe crengile căruia își pot face cuib păsările cerului. Amin".

6. În legătură cu preoții, Eu vă spun: există mai multe feluri de preoți. Unii s-au făcut preoți numai pentru a deține putere și pentru respectul pe care îl conferă această funcție. Ei disprețuiesc marea Mea sărăcie și totala Mea neputință în domeniul lumesc, căci Eu nu am dorit să fiu niciodată un prinț, ci doar un Mântuitor. Alții se fac preoți pentru a aparține castei spirituale. Ei au pretenția că sunt singurii reprezentanți ai bisericii și condamnă după bunul lor plac toate informațiile pe care le-am transmis prin intermediul unui biet păcătos, predicând – împotriva voinței Mele – că Eu nu Mă manifest prin cei care nu sunt afiliați bisericii lor, pe care își imaginează că o reprezintă exclusiv ei. În acest fel, ei închid cu zăvoare grele ușa care duce către Cuvântul Meu viu pentru mii și mii de oameni.

Dar la momentul potrivit le voi spune și Eu: „Plecați de lângă Mine, căci Eu nu v-am cunoscut niciodată! Voi

ați disprețuit întotdeauna Cuvântul Meu viu și ați făcut din Mine un mincinos! Stă scris: ‚Cine respectă poruncile Mele Mă iubește, iar cine Mă iubește pe Mine îl iubește inclusiv pe Cel care M-a trimis, adică pe Tatăl preasfânt, iar Noi vom veni și ne vom face sălaș în inima lui și vom locui în ea»”.

Există totuși și preoți care merită pe deplin acest nume binecuvântat. Ei sunt amabili și plini de iubire față de toți oamenii. Dăruiesc tot ce posedă celor sărmani, nu condamnă pe nimeni și încearcă din răsputeri să salveze oile care s-au pierdut. Îi consolează pe cei suferinzi, îi găzduiesc pe străini și le pun sub cap o pernă moale, în timp ce lor își rezervă o piatră dură. Nu își numără sacrificiile făcute, ci le spun celor care doresc să o facă: „Dragă frate, sacrificiul este sfânt și are o valoare inestimabilă, întrucât reprezintă marea operă a Mântuirii reîncepută într-o manieră vie, din iubire și din credință față de Dumnezeu. De aceea, el nu poate fi remunerat și nu poate servi numai pentru bunăstarea unei singure persoane. Dimpotrivă, prin puterea marii opere a Mântuirii, toată lumea poate și trebuie să cunoască renașterea spirituală, pentru a accede astfel la viața eternă. La fel se petrec lucrurile și cu puterea sacrificiului consfințit de Christos însuși. De aceea, oferă mai întâi darul tău unui frate, iar dacă îți mai rămâne ceva, pune-l cu credință pe altarul Domnului și roagă-te pentru dușmanii tăi. În acest fel, Domnul Preaînalt va privi cu bunăvoință sacrificiul tău și îl va adăuga la Sacrificiul preasfânt pe care l-a realizat El Însuși, după care îți va oferi tot ce ai nevoie”.

Astfel de preoți îmi sunt cu adevărat pe plac. De aceea vă și spun: mergeți și ascultați slujbele lor, căci nici unul din cuvintele lor nu le vor aparține, ci vor fi chiar Cuvintele Mele vii! O, vă asigur că acești preoți vor afla cât de curând cât de mare este recompensa

care îi așteaptă! Într-adevăr, ei vor locui de-a pururi alături de Mine, Părintele lor preasfânt! Nu mai trebuie să adaug nimic, căci îi veți recunoaște cu ușurință pe acești preoți după operele lor, la fel cum puteți recunoaște un pom după fructele sale.

Acesta este motivul pentru care v-am sfătuit mai devreme să nu renunțați la biserică: din cauza preoților ei. Cu atât mai mult vă spun să nu îi respingeți pe episcopi, căci dacă aceștia au ajuns pe o poziție atât de înaltă, având o turmă mare de enoriași, vă puteți imagina că ei nu își păstoresc turma de unii singuri și că fiecare pas al lor este supervizat îndeaproape de Mine, astfel încât ordinea cea bună să fie păstrată sub conducerea Mea.

În ceea ce privește viața voastră interioară, voi știți de mult timp că totul depinde de voi, dar și de grația Mea pe care nu v-o pot transmite nici îngerii din cer și nici episcopii de pe pământ, ci pe care trebuie să o meritați voi înșivă prin iubirea voastră sinceră față de Mine și față de semenii voștri, prin respectarea strictă a poruncilor Mele, iar dacă ați păcătuit, printr-o căință sinceră și o penitență severă.

Căci tot ceea ce faceți voi se reflectă în iubirea voastră față de Mine și față de semenii voștri. Cultivați împreună o comunitate fraternă cu tot ceea ce este bun, și astfel voi veni Eu Însumi printre voi și vă voi da viață în persoană! Iubiți-i pe cei care vă urăsc și care vă persecută. Binecuvântați-i prin rugăciunile voastre pe cei care vă blestemă și vă condamnă, și veți începe astfel să simțiți în scurt timp efectele sublime ale Luminii Mele în întunericul inimilor voastre. Amin".

7. „În sfârșit, în ceea ce privește confesiunea orală și cele șapte sacramente, Eu vă învăț să le folosiți într-un mod echitabil, dându-le adevărata semnificație vie, iar

ele vă vor ajuta să trăiți. Căci pentru cel care critică nimic nu este bun, în timp ce pentru cel drept totul este sfânt. Acesta din urmă va simți nevoia să înalțe un imn de slavă chiar și la vederea cuibului unei păsări, deși acesta nu este decât un biet cuib inert! Cu atât mai mult vă puteți gândi că aceste lucruri nu au fost inventate întâmplător. Ca de obicei, totul depinde de maniera în care știți să vă folosiți de ele.

Cine se spovedește și își recunoaște păcatele în fața unui preot își recunoaște astfel oficial păcatele în fața lumii. De aceea, el se va simți urmărit de ochii celorlalți și (la modul ideal) nu va mai simți nevoia să păcătuiască. Cât despre cei care păcătuiesc la fel de ușor inclusiv după ce se spovedesc, aceștia transformă spovedania într-un simplu cont al păcatelor lor, pentru care își vor primi dividendele în iad. Cel care se spovedește și se căiește sincer pentru păcatele sale, refuzând să mai păcătuiască ulterior, procedează corect. În schimb, cel care consideră că această ceremonie este o prostie se înșeală amarnic, căci mai devreme sau mai târziu va întâlni în cale o prăpastie pe care nu o va putea trece ușor.

Iar acum, după ce v-am dat acest sistem de reguli, vă sfătuiesc să vă folosiți de el în mod corect și să respectați aceste reguli, căci așa cum am mai spus, forma exterioară nu contează niciodată prea mult, ci totul depinde de voi și de maniera în care o înțelegeți. Dacă sunt aplicate incorect, chiar și cele mai folositoare reguli se pot dovedi greșite și false. Dacă sub cerul liber cresc deopotrivă plante bune și plante otrăvitoare, nu este vina soarelui că le încălzește pe toate. Aceasta este constituția lor interioară, bună sau rea, care le face să producă otravă sau sucuri binecuvântate! Numai de voi depinde așadar să produceți astfel de sucuri! Închei aici aceste recomandări. Eu sunt Părintele vostru preaplin de iubire. Amin”.

b) Drumul cel mai scurt către renașterea spirituală
(text transmis de Domnul pe data de 18 august 1840)

„Este adevărat că pentru omul drept lucrurile se petrec la fel ca în cazul unui copac, ale cărui fructe nu se coc dintr-o dată, ci treptat. Dacă primăvara este rezonabil de caldă și veselă, iar vara călduroasă, dar caracterizată de mici ploi, voi vă spuneți: „Anul acesta recolta va fi bună și o vom putea culege devreme”. La fel se petrec lucrurile și în cazul vostru. Dacă v-ați petrecut tinerețea în bucuria iubirii blânde față de Mine, vara voastră va fi dătătoare de viață, căldura ei alternând cu micile ploi ale grației coborâte din cer. În acest fel, puteți fi siguri că toamna aurie nu este departe, când fructul nemuritor se va coace în voi. Cel care dorește să renască în Mine trebuie să își recunoască în mod oficial păcatele, smerindu-se. El trebuie să le recunoască pe de o parte în lumea exterioară, prin spovedanie, iar apoi trebuie să le recunoască în interiorul său, în fața Mea. El trebuie să Mă roage să îl iert, așa cum se indică în rugăciunea Mea, după care trebuie să se căiască sincer, așa cum a făcut Petru, dovedind astfel că se teme să nu îmi fi pierdut grația inestimabilă. În sfârșit, el trebuie să ia hotărârea definitivă de a nu își mai dori să păcătuiască vreodată, iar apoi să o rupă complet cu lumea exterioară, abandonându-se în totalitate în mâinile Mele. Animat de dorul lui nestins față de Mine, el trebuie să se retragă din lumea exterioară și din toate afacerile sale și trebuie să se ocupe zilnic, timp de cel puțin o oră și trei sferturi, cu meditația și cu rugăciunea, încercând să intre astfel în comuniune cu Mine, printr-o interiorizare cât mai deplină. Ori de câte ori face acest lucru, el îmi poate adresa acest discurs scurt, dar stimulativ, rostit din inimă:

„Doamne, iată-mă! Te-am lăsat să aștepți mult timp, o, Părinte preaplin de iubire, care m-ai chemat

necontenit, încă din copilăria mea, spunându-mi: «Vino la Mine, căci doresc să te mângâi!» Acum, o, Tată, urechile mele s-au deschis, iar voința mea încăpățânată nu mai dorește altceva decât să se supună voinței Tale, fiind plină de smerenie și de ascultare față de Tine, dar și față de frații mei cei buni, așa cum dorești Tu. De aceea, Te rog să vii la mine, multiubitul meu Iisus, pentru a-mi mângâia sufletul bolnav cu balsamul iubirii Tale infinite! Ajută-mă să îmi descopăr greșelile care au contribuit la suferințele Tale și la moartea Ta. O, Iisuse, Tu, care ai învins moartea și iadul, vino și ajută-mă să îți înțeleg mai bine voința, dar mai presus de toate, să îmi realizez propria nimicnicie, căci Tu ești totul în toate! O, bunul și blândul meu Iisus, cel plin de iubire, Mântuitor al tuturor armatelor, vino la mine, care sunt slab, sărman, orb, surd, bolnav, chinuit, posedat și paralizat... Da, vino, vino la mine, multiubitul meu Domn Iisus, căci eu sunt mort. Lasă-mă să-Ți ating veșmântul sfânt, pentru a căpăta viață! Doamne, nu mai întârzia, căci am mare nevoie de tine! Nu mai pot rezista fără Tine! Tu ești totul pentru mine de când iubirea mea pentru Tine a respins orice altceva! Nu mai pot să trăiesc fără Tine. Haide, multiubitul meu Iisus, vino repede! Facă-se însă, ca de obicei, voia Ta sfântă în toate. Amin”.

După acest discurs, odihniți-vă și amplificați-vă la infinit iubirea și dorul față de Mine. Dacă veți practica acest exercițiu chiar și numai pentru o vreme scurtă, adevăr vă spun: veți vedea fulgere și veți auzi tunete, dar nu trebuie să vă temeți de ele! Căci Eu vin mai întâi sub formă de Judecător, în mijlocul furtunii, printre fulgere și tunete, și abia apoi sub forma unui suflu blând și sacru, în calitatea Mea de tată.

Cine dorește să facă o spovedanie generală, acordându-i acesteia adevărata semnificație, trebuie să manifeste încă și mai multă smerenie și abnegație. El

trebuie să ia hotărârea radicală de a nu mai păcătui, bazându-se pe credința lui pură și pe iubirea arzătoare față de Mine. Dacă va îndeplini aceste condiții, el va simți efectele miraculoase care se vor manifesta printr-o bucurie uriașă, imposibil de explicat în cuvinte, și printr-o transfigurare cu adevărat celestă.

Iată, acesta este drumul cel scurt, dar și cel mai eficient, prin care puteți ajunge la renașterea spirituală, singura care permite câștigarea vieții eterne. Orice altă cale este automat mai lungă și mai puțin sigură, căci este cu siguranță frecventată inclusiv de răufăcători; pădurile care o înconjoară pot ascunde hoți, briganzi și asasini, iar cel care nu poartă o armură solidă și care nu este înarmat până-n dinți nu poate fi sigur că va ajunge vreodată la destinație. Reflectați la aceste cuvinte și nu uitați Cine este Acela care vi le comunică!

În locul reuniunilor mondene, al distracțiilor și companiilor îndoielnice, optați mai degrabă pentru comuniunea cu Mine în timpul odihnei sabatice, căci această comuniune este gratuită și nu necesită un bilet de intrare. În acest fel, veți putea folosi costul biletului într-o manieră mai judicioasă. Ce ziceți? Credeți că poate exista ceva care să îmi facă o plăcere la fel de mare? Nici vorbă! Căci iată: așa cum le-am spus pe timpuri apostolilor Mei, nimeni nu poate sluji la doi stăpâni! Reflectați așadar cu atenție la aceste cuvinte și amintiți-vă Cine este Cel care le rostește! Amin. Eu, Părintele vostru preasfânt din veșnicie. Amin".

c) Meditația

(Marea Evanghelie a lui Ioan I/224, 8)

Domnul:

„Nimic nu este mai important pentru om decât să mediteze din când în când asupra vieții sale interioare.

Cine dorește să afle de ce forțe spirituale dispune trebuie să pătrundă cât mai des în interiorul lui pentru a se autoexamina.

Relaxați-vă și reflectați în tăcere asupra acțiunilor și greșelilor voastre, asupra voinței lui Dumnezeu pe care o cunoașteți foarte bine, precum și asupra diferitelor perioade din viața voastră. În acest fel, Satan nu va putea pătrunde prea ușor înlăuntrul vostru, căci acesta nu își dorește nimic cu mai multă ardoare decât să îi împiedice pe oameni să realizeze această introspecție, ispitindu-i cu tot felul de plăceri exterioare frivole.

De îndată ce omul atinge o anumită ușurință în arta de a-și contempla ființa interioară (conștiința), el începe să recunoască tot mai ușor și mai rapid capcanele pe care încearcă să i le întindă Satan. El le poate dejuca astfel, anticipând din timp vicleniile viitoare ale adversarului său și luând măsuri energice pentru prevenirea lor. Satan știe prea bine acest lucru, motiv pentru care încearcă din răsputeri să distragă sufletul prin tot felul de mijloace și de imagini înșelătoare trimise din exterior, pentru a se putea insinua astfel în el. Dacă reușește, el învăluie sufletul (fără ca acesta să-și dea măcar seama) cu tot felul de capcane, extrem de variate și aparent ușoare, care îl fac pe acesta să uite de problemele grave. Sufletul se vede astfel din ce în ce mai separat de spiritul său, pe care nu mai reușește să-l trezească, și nici nu se mai pune problema vreunei introspecții. Acesta este începutul celei de-a doua morți a sufletului.

Cred că ați înțeles ce înseamnă introspecția lăuntrică. Mai presus de orice, faceți acest exercițiu în liniște și nu vă lăsați tulburați de nici o manifestare exterioară. Căci Satan va încerca prin toate mijloacele să vă deturneze atenția prin orice fel de spectacol. Dacă vă treziți că ceva v-a distras atenția, reamintiți-vă ce v-am spus și întoarceți-vă cât mai rapid în interiorul vostru!”

(Marea Evanghelie a lui Ioan I/226, 1-4)
Domnul:

„Ați aflat astfel un nou procedeu prin care omul poate transforma aspectele materiale din interiorul lui în aspecte spirituale din ce în ce mai pure, dobândind un autocontrol din ce în ce mai deplin și extinzând apoi acest control inclusiv asupra naturii exterioare. De aceea, vă recomand să urmați din când în când această cale a meditației, în Numele Meu, pentru a dobândi astfel un control cât mai desăvârșit asupra pasiunilor voastre, iar apoi asupra naturii exterioare și asupra tuturor creaturilor. Nu trebuie să credeți însă că ați reușit să transcendeți cu totul intențiile rele ale lui Satan! Atât timp cât renașterea voastră spirituală nu va fi definitivă, Satan nu va înceta nici o clipă să vă tulbure prin tot felul de mijloace, ori de câte ori veți încerca să faceți acest exercițiu. Pe de altă parte, dacă veți renaște întru spiritul vostru, Satan își va pierde pentru totdeauna orice influență asupra voastră. Voi veți deveni astfel judecătorii lui și ai tuturor celor care se lasă atrași de el, pe care i-i veți putea răpi, pentru veșnicie”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan II/166, 18-19)
Domnul:

„Iar acum, ne vom relaxa și vom încerca din nou să practicăm introspecția lăuntrică, ce reprezintă o veritabilă sărbătoare pentru ziua de Sabat!” Aceste cuvinte rostite de Mine au adus liniștea în casă. Am rămas astfel cu toții timp de aproape trei ore. În final, Domnul a spus: „Sabatul s-a terminat. De aceea, le putem permite membrelor noastre să se întindă și să își primească binevenita relaxare”.

(Casa Domnului II, 242, 3-13)
Enoh către regele Lameh:

„Nu trebuie să te duci la Templu decât seara, când ziua scade. Petrece acolo un lung moment de

introspecție. Nu-ți folosi gura și mâinile, ci așteaptă într-o relaxare perfectă Spiritul lui Dumnezeu, în marea smerenie și iubire a inimii tale. Iată cum trebuie să i te adresezi lui Dumnezeu, conștientizând fiecare cuvânt în forul tău interior: «O, Tată preasfânt și preaplin de iubire, fii milostiv și plin de compasiune față de sărmanul păcătos din fața Ta. Iartă-mă pentru că îndrăznesc să Te iubesc cu inima mea impură și pentru că Te numesc Tată, eu, care sunt cel mai mare păcătos din lume!»

După ce ai rostit aceste cuvinte în forul tău lăuntric, cu multă ardoare, retrage-te într-o relaxare corporală perfectă și așteaptă Cuvântul Domnului și expresia voinței Sale. Dacă aceasta se manifestă, acordă-i cea mai mare atenție, noteaz-o pe tăblițe și anunț-o poporului! Dacă nu se manifestă, slăvește-L pe Dumnezeu în inima ta, apoi ieși cu respect din Templu și închide-l din nou pentru o perioadă de 91 de zile".

d) Formarea de sine

(Marea Evanghelie a lui Ioan II/75, 7-9)

Domnul către Iuda:

„Marele secret al formării omului prin el însuși este următorul: Eu pot să fac orice pentru om, dar el rămâne un om. Inima lui îi aparține în totalitate. De aceea, dacă dorește să se pregătească pentru eternitate, el trebuie să și-o structureze în permanență. Căci dacă Eu aș interveni în inima omului, acesta ar deveni o simplă mașinărie și nu ar mai putea descoperi niciodată independența. În schimb, dacă omul primește o învățătură corectă, care îi explică ce trebuie să facă pentru a-și dărui inima lui Dumnezeu, el simte chemarea să o urmeze și să își transforme singur inima, în conformitate cu învățătura primită.

Abia după ce omul își structurează inima ținând cont de învățătura primită și și-o purifică, vin Eu să locuiesc în spiritul lui. Acesta este momentul în care omul renaște din punct de vedere spiritual. În continuare, el nu se mai poate rătăci vreodată, pentru că a devenit una cu Mine, la fel cum Eu sunt una cu Tatăl din care am ieșit pentru a veni în această lume cu scopul de a le arăta oamenilor calea și de a o nivela pentru ei. Oamenii trebuie să parcurgă aceeași cale în spiritul lor, pentru a ajunge astfel la Dumnezeu în toată plenitudinea adevărului. De aceea, treceți cu toții la purificarea inimilor voastre. În caz contrar, veți fi pierduți, chiar dacă Eu v-am chemat de o mie de ori să ieșiți din mormânt pentru a trăi viața eternă".

(Explicația textelor, pagina 5)

„Totul s-a consumat!" De fapt, ce anume s-a consumat, luând sfârșit? Lupta Mea pentru voi, căci, în calitatea Mea de Creator, de Dumnezeu și de Domn al vieții eterne, Eu nu pot face mai mult decât să iau moartea voastră asupra Mea. În acest fel, totul a luat sfârșit, dar nu pentru voi, ci doar pentru Mine. Altfel spus, Eu am făcut pentru voi tot ceea ce Mi-a stat în puterea Mea divină. De aceea, în ceea ce Mă privește, Eu Mi-am terminat opera. În ceea ce vă privește însă, voi nu acționați ca și cum opera Mea ar fi încheiată în voi. Da, știu, voi citiți, scrieți, studiați și țineți conferințe despre Mine, dar atunci când vă spun: «În locul acestor distracții mondene, consacrați-Mi Mie măcar o oră pe zi, timp în care nu vă ocupați de nimic altceva decât de Mine», atunci găsiți o mie de pretexte pentru a evita acest lucru, iar dacă totuși îmi consacrați această oră, în mintea voastră se rotesc o mie de gânduri lumești pentru fiecare gând spiritual slab care pătrunde în ea.

Pentru voi, orice pretext lumesc se dovedește bun. În schimb, dacă vă decideți să îmi consacrați o oră din timpul

vostru, foarte puțini sunt cei care se bucură peste măsură de această perspectivă, simțind mai degrabă un fel de stânjeneală minoră, dar neplăcută. Nu mai vorbesc că de-a lungul acestei ore, ei vor privi din cinci în cinci minute ceasul, așteptând cu nerăbdare ca timpul alocat Mie să treacă odată. De altfel, dacă o problemă lumească minoră ar interveni în acest interval de timp, această întrevedere cu Mine ar fi amânată pentru un moment ulterior al zilei, atunci când de regulă omul se lasă cuprins de un somn binefăcător!

Această atitudine a voastră Mi se pare deopotrivă amară și acră. De altfel, ea nu vă ajută cu nimic să progresați, în timp ce Eu fac tot ce îmi stă în puteri pentru a vă aduce pe calea cea dreaptă a vieții. Pentru ca această realizare să prindă însă contur în voi, este absolut indispensabil ca voi să vă luați cu toată iubirea crucea cea ușoară și să Mă urmați cu credință".

(Soarele spiritual II/44, 16-17)

„Cine dorește să pătrundă în viața sufletului său trebuie să se scufunde zilnic într-o stare de relaxare perfectă, în spiritul său, fără să își mai lase mintea să rătăcească. El trebuie să își aleagă o temă de meditație și să își stabilească drept obiectiv să nu se lase în nici un fel distras de la aceasta. Iar cea mai bună temă de meditație este în mod natural Domnul Însuși! Cine practică cu regularitate, cu abnegație și în mod constant această meditație își rafinează astfel în permanență văzul și auzul spiritului său".

e) Contemplarea spirituală a răsăritului soarelui: adevărata odihnă sabatică a inimii

(Marea Evanghelie a lui Ioan II/148, 8-15)

Domnul către discipolii Săi:

„Imaginați-vă Soarele spiritual: Lumina pe care o emană el este absorbită constant de suprafața mării

vieții create, care se joacă cu această lumină, creând tot felul de imagini deformate. Deși reflectă într-o anumită măsură strălucirea luminii primite, acestea distrug de fapt orice urmă a formei divine originale. Păgânismul din lumea întreagă, iar mai recent și iudaismul reprezintă astfel de caricaturi ale unei forme inițial divine.

Pe de altă parte, dacă veți contempla suprafața unei ape perfect liniștite, în care se reflectă soarele, veți constata că acesta strălucește în toată măreția sa, reflectând același adevăr ca și cel celest. În mod similar, o inimă senină, eliberată de pasiuni (stare pe care nu o poate atinge decât prin abnegație, smerenie, răbdare și prin iubirea cea mai pură) este absolut indispensabilă pentru ca armonia lui Dumnezeu să se poată reflecta în spiritul omului, la fel cum soarele terestru se reflectă pe suprafața unei ape perfect liniștite.

Atunci când inima omului se liniștește astfel, tot ce există în el se transformă în adevăr, iar sufletul său devine capabil să se orienteze către profunzimile creației divine și să contemple totul din perspectiva adevărului plenar. De îndată ce sufletul începe însă să se agite, imaginile inițiale se tulbură, iar sufletul se trezește din nou în lumea iluziilor și a înșelătoriilor de tot felul. El își pierde luciditatea și nu mai are o viziune justă asupra realității, până când nu-și găsește din nou liniștea desăvârșită.

Aceasta este adevărata odihnă sabatică întru Dumnezeu și acesta este motivul pentru care Dumnezeu a dispus celebrarea Sabatului. În această zi, omul trebuie să se abțină de la muncile grele și epuizante, care necesită concursul sufletului, fără de care corpul nu s-ar putea descurca de unul singur. Sufletul devine astfel agitat, iar agitația sa tulbură oglinda apei Vieții, împiedicându-l să recunoască în el însuși adevărul divin. Odihna sabatică autentică

înseamnă așadar o stare de sărbătoare trăită pe fundalul abținerii de la orice muncă grea. De bună seamă, în caz de strictă necesitate, omul este obligat să vină în ajutorul semenilor săi.

În afară de renunțarea la muncile epuizante, sufletul trebuie să se abțină de la orice pasiune! Pasiunile sunt veritabile furtuni pentru suflet. Ele îi tulbură apa Vieții și îi distrug armonia, la fel cum imaginea soarelui care se reflectă în apa agitată a mării este deformată. Este adevărat că imaginea soarelui reflectată de valuri se manifestă prin scântei de lumină, dar nimeni nu ar putea recunoaște în acestea măreția astrului solar. Dacă furtuna durează mai multă vreme, marea agitată dă naștere la suprafața ei unor vapori denși, care umplu aerul celest al sufletului cu nori grei, ce ascund complet lumina soarelui, împiedicând-o să pătrundă în suflet. Sufletul astfel întunecat nu mai este capabil să facă deosebirea între adevăr și minciună, și sfârșește prin a confunda opera oarbă a iadului cu lumina cerească.

Un suflet căzut într-o astfel de stare este, ca să zicem așa, pierdut. Este nevoie de vânturi celeste foarte puternice pentru a alunga norii întunecați ce înconjoară sufletul. Mai mult, sufletul însuși trebuie să învețe în cel mai scurt timp să practice din nou odihna sabatică, pentru a-și liniști marea vieții sale. În caz contrar, nici vorbă nu poate fi de vreo mântuire!

Acesta este sensul spiritual pe care acest frumos răsărit de soare ni-l revelează acum, prin manifestarea lui perfect naturală! Cine va fi capabil să rețină această lecție va sălășlui în lumină, iar recompensa sa va fi viața eternă. Cât despre cei care nu vor dori să învețe această lecție, aceștia vor pieri pentru eternitate”.

f) Gândirea inimii

(Marea Evanghelie a lui Ioan II/62, 1-10)

Cirenius a luat cuvântul și a spus:

„Doamne, eu nu reușesc să gândesc cu inima, căci m-am obișnuit încă din tinerețe să gândesc cu mintea! De altfel, mi se pare aproape imposibil să gândești cu inima. Ce trebuie să fac pentru a reuși?" Domnul i-a răspuns: „Acest lucru este foarte ușor și se realizează în mod natural. Toate gândurile trimise de simțurile tale către creier, sau cele pe care le concepi tu însuți, provin mai întâi de toate din inimă, căci orice gând, oricât de insignifiant ar fi, trebuie să primească mai întâi un impuls pentru a fi atras către exterior. Atunci când un gând se naște în inimă, ca urmare a unei dorințe oarecare, el urcă în creier, pentru a putea fi controlat de suflet înainte ca acesta să pună în mișcare membrele corpului pentru a da viață gândului, transformându-l astfel în cuvânt sau în acțiune. Ideea că omul ar gândi exclusiv cu capul este, după cum vezi, o imposibilitate absolută, căci orice gând este o creație pur spirituală. De aceea, el nu se poate naște altundeva decât în spiritul care trăiește în inima sufletului uman. Pornind de aici, el dă apoi viață întregii ființe. Cum ar fi posibil ca o creație produsă dintr-o materie – oricât de subtilă ar fi aceasta – să se poată dezvolta, de vreme ce orice materie – deci inclusiv creierul omului – nu este altceva decât materie și nu poate fi niciodată un creator, întrucât este ea însăși creată? Acum ți-e clar? Ai început să-ți dai seama că nimeni nu poate gândi vreodată ceva cu capul său?"

Cirenius: „Da, Doamne, acum înțeleg cât se poate de clar. Dar cum se petrec lucrurile în realitate? Acum mi se pare că nu am gândit vreodată decât cu inima mea. Ce ciudat! Cum este posibil așa ceva? Acum simt literalmente cum se formează cuvintele în inima mea și nu mi se mai pare posibil să simt vreun gând în cap!" Domnul: „Aceasta

este consecința naturală a faptului că spiritul din inima ta este din ce în ce mai trezit și mai plin de iubire față de Mine și față de ceilalți oameni. Gândurile se formează în inimă inclusiv în cazul oamenilor a căror iubire nu s-a trezit încă, dar aceștia nu le pot percepe la acest nivel, întrucât sunt încă prea materiali. De aceea, numai creierul lor reușește să perceapă aceste gânduri. În cazul lor, gândurile inimii iau formă doar în creierul lor, unde sunt deja mult mai materialiste, întrucât sunt pregătite pentru acțiune. Aici, ele se amestecă cu imaginile provenite din lumea exterioară, prin intermediul simțurilor corporale, și sunt imprimate pe aceste tăblițe minuscule, formă în care îi sunt prezentate din nou sufletului. Aceste gânduri devin astfel urâte și materialiste, și stau la baza acțiunilor negative ale oamenilor. Așa se explică de ce oamenii trebuie să renască mai întâi în inima și în spiritul lor; în caz contrar, ei nu vor putea intra în Împărăția lui Dumnezeu".

Cirenius se adresează în continuare lui Petru, care stă alături de el: „Tu ai înțeles totul în legătură cu renașterea spiritului în inimă, cu Împărăția lui Dumnezeu și cu locul în care se află aceasta, subiecte despre care cei doi îngeri vorbesc fără încetare, promițându-ni-le ca răsplată viitoare pentru credința noastră?" Petru îi răspunde: „Bineînțeles, înțeleg perfect aceste lucruri. Dacă nu le-aș fi înțeles, nu aș fi astăzi aici, ci aș fi acasă la mine, unde m-aș ocupa de cu totul alte treburi. Eminent domn, bazează-te exclusiv pe inima ta, căci vei găsi aici răspunsurile dorite mai rapid decât aș reuși eu să ți le explic într-o sută de ani! Observă-ne pe noi, care suntem primii Lui discipoli și martori: ți se pare că vorbim foarte mult cu El prin intermediul cuvintelor exterioare? Nu! Și totuși, noi comunicăm cu El mai mult decât o faceți tu și toți ceilalți care vă folosiți de gura voastră, căci noi vorbim cu El în inima noastră, unde îi punem o mie de

întrebări, iar El ne răspunde prin gânduri clare, pronunțate distinct. În acest fel, noi avem de două ori de câștigat. Într-un fel, am putea spune că un răspuns de la Domnul emis direct în inima noastră reprezintă deja o implicare a Lui în viața noastră, în timp ce cuvintele exterioare nu ajung să facă parte integrantă din viață decât prin acțiunea sufletului, care le stimulează pentru a le concretiza. La fel poți face și tu, eminent domn: îi poți pune Domnului întrebările care te interesează referitoare la Satan, subiect care nouă ne este foarte bine cunoscut, iar El nu va întârzia să îți dea răspunsul cel bun în inima ta. În acest fel, Satan, care altminteri are un auz extrem de fin, nu va putea auzi nimic. În mod similar, îi poți pune Domnului întrebări referitoare la spirit și la Împărăția lui Dumnezeu, iar El îți va da răspunsurile dorite în inima ta".

g) Dubla facultate a înțelegerii

(De la iad la rai I/35, 2-6, 8)

Fiecare om posedă o facultate dublă a înțelegerii: una este exterioară, respectiv inteligența capului sau inteligența exterioară a sufletului, care nu sesizează și nu poate înțelege vreodată existența lui Dumnezeu, întrucât i-a fost dată sufletului cu scopul de a separa spiritul din el de Divinitate, ascunzându-l pentru o vreme de Ea. Dacă un suflet dorește să îl caute pe Dumnezeu și crede că îl poate găsi doar cu ajutorul acestei facultăți negative, el nu face decât să se îndepărteze și mai tare de El, atât timp cât se încăpățânează să meargă pe această cale.

Din fericire, sufletul posedă și o altă facultate a înțelegerii, al cărei sediu nu mai este capul, ci inima sa. Această facultate este numită „inima interioară" și este înzestrată cu o voință a ei, cu o iubire și cu o facultate a reprezentării care corespunde acestor două elemente

ale inimii. De îndată ce această facultate acceptă conceptul de existență a lui Dumnezeu, ea înconjoară acest concept cu iubirea ei și îl reține cu voința ei. Această fixare a conceptului de către suflet poartă numele de „credință" și are capacitatea de a trezi spiritul din interiorul sufletului. Odată trezit, spiritul contemplă sufletul care l-a readus la viață, îl recunoaște, îl îmbrățișează, apoi se retrage din nou, după care prinde iarăși curaj, până când îl penetrează complet cu lumina sa divină, transformându-l în totalitate în lumină. Această lumină devine astfel adevărata credință prin intermediul căreia sufletul poate deveni preafericit.

Ai auzit vreodată vorbindu-se de această credință adevărată? Văd că îți spui în sinea ta: „Nu, nu am auzit niciodată vorbindu-se de această credință, căci gândirea cu inima mi se pare o imposibilitate absolută!" – Nu Mă surprinde deloc!

Pentru a putea gândi cu inima trebuie să ai o anumită practică, ce nu poate fi dobândită decât prin trezirea continuă a iubirii tale față de Dumnezeu. Prin această trezire, inima ta va începe să se dilate, permițând astfel eliberarea spiritului și dezvoltarea din ce în ce mai liberă a luminii sale (căci orice spirit reprezintă o lumină născută din Dumnezeu). Atunci când lumina spiritului începe să strălucească în sediul vieții din inimă, nenumăratele prototipuri ale formelor pur spirituale se întipăresc pe pereții la fel de numeroși ai acestui mic sediu al vieții, devenind astfel vizibile pentru suflet. Și iată, această contemplare a sufletului în inima sa reprezintă practic o nouă manieră de a gândi. Sufletul capătă astfel acces la noi concepte și la reprezentări mărețe și clare, iar orizontul său se lărgește cu fiecare pulsație a inimii sale. Pietrele de încercare dispar odată cu amuțirea inteligenței capului. Sufletul nu mai simte nevoia să își pună întrebări sau să ceară

dovezi, căci lumina spiritului său iluminează formele interioare în așa fel încât nu aruncă nici o umbră, nici într-o parte, nici în cealaltă. În același timp, orice îndoială dispare pentru totdeauna din suflet. În acest tip de credință este inclusă și puterea extraordinară de care vorbesc în două rânduri Evangheliile.

h) Renașterea sufletului

(Marea Evanghelie a lui Ioan XI/50, 1-14)

Domnul:

Într-o zi, Simon Petru s-a apropiat de Mine și Mi-a spus: „Doamne și Învățătorule, mai există un lucru care nu ne este clar: de ce rămâne corpul Tău într-un fel de independență trecătoare în raport cu Spiritul Tău interior? Pe de altă parte, din discursurile Tale rezultă că Tu ești însuși Spiritul etern al lui Dumnezeu, personificat într-un om. În anumite momente, ni se pare că trupul Tău este complet independent, în timp ce alteori ni se pare că este penetrat în întregime de Spiritul divin! Părerile noastre în ceea ce Te privește sunt astfel împărțite, lucru pe care cu siguranță ni-l vei ierta, căci suntem cu toții foarte atașați de Tine și credem în Tine, chiar dacă nu îți înțelegem încă plenar natura interioară. Ce răspuns îmi poți da?"

Eu i-am răspuns: „Dragul Meu Petru! Tu și frații tăi nu înțelegeți încă foarte multe lucruri pentru simplul motiv că nu ați atins nivelul de evoluție spirituală necesar care v-ar permite să sesizați acest proces, altminteri extrem de simplu, pe care vi l-am explicat de altfel în mai multe rânduri. Astăzi vă aflați aici tocmai pentru a experimenta în voi înșivă ceea ce deocamdată nu înțelegeți în cazul Meu.

La ce vă folosește să vă gândiți tot timpul la diferențele dintre Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu, de vreme ce nu ați reușit încă să faceți distincția între omul

spiritual și cel trupesc? Numai o renaștere spirituală plenară v-ar permite să rezolvați o dată pentru totdeauna această chestiune, într-o manieră satisfăcătoare pentru mintea voastră, și trebuie să recunosc că ați făcut deja foarte mulți pași în această direcție. Totuși, deși v-ați apropiat mult de acest obiectiv suprem, voi nu l-ați atins încă. De aceea, răspunde-Mi la câteva întrebări absolut esențiale pentru a înțelege aceste aspecte esențiale:

Mai întâi: cum înțelegeți voi funcțiile gândirii și simțirii? Sunt acestea interioare sau exterioare? Sunteți voi capabili să răspundeți la această întrebare numai pentru că memoria voastră a reținut lecția pe care v-a predat-o Învățătorul vostru, sau poate „eul" vostru interior să răspundă la ea, apelând la un raționament deductiv?

Văd că îmi spuneți: „Ambele procese sunt la fel de posibile". Dacă omul nu ar fi decât o mașinărie înzestrată cu un suflet conștient de sine, el nu ar fi capabil să gândească decât într-o manieră exterioară, creându-și astfel o cunoaștere alcătuită din impresiile acumulate de memoria sa, la fel cum se petrec lucrurile atunci când dresezi un animal. Dimpotrivă, deducția este consecutivă întrebărilor sufletului adresate unui principiu viu aflat în interiorul omului, care răspunde la aceste întrebări. Acest principiu este spiritul sufletului și este viu și perfect. După cum vedeți, un veritabil joc al întrebărilor și răspunsurilor poate avea loc inclusiv în interiorul omului.

Văd că vă spuneți: „Dacă spiritul este atât de perfect, cum se face că oamenii trag atât de des concluzii atât de stupide? Oare nu răspunde întotdeauna spiritul în mod corect?"

Ba da, dar el reprezintă înainte de toate principiul vital al sufletului, fapt care îi permite acestuia din urmă să acționeze uneori împotriva naturii sale, la fel ca o imagine reflectată în oglindă, întrucât este conștient de sine. Așa cum o imagine reflectată nu poate fi creată

fără un obiect care există deja și care îi seamănă întru totul, sufletul nu poate pretinde că judecățile sale sunt independente decât dacă acestea sunt rezultatul unor reflexe ce provin de la spirit. Deși imaginea reflectată prezintă invers modelul care a stat la baza ei, ea rămâne totuși autentică. La fel se petrec lucrurile și în cazul nostru, cel puțin atât timp cât sufletul și spiritul său nu încearcă să fuzioneze.

Numai omul care și-a dezvoltat suficient de puternic spiritul, astfel încât sufletul lui să nu îl mai reflecte invers, cunoaște renașterea spirituală și adevărul perfect. De bună seamă, aceste imagini nu sunt deloc ușor de inversat, căci din cauza corpului său material, sufletul este predispus să încline către realitatea fizică, fiind mult mai atras de corpul său decât de spiritul său. Spiritul se manifestă într-o manieră extrem de discretă, motiv pentru care sufletul are tendința să creadă că acțiunile acestuia îi aparțin. Inversarea acestor imagini reprezintă deopotrivă sarcina Mea și a voastră, precum și a tuturor celor care doresc să Mă urmeze. Spiritul vostru interior vă va ajuta să găsiți calea care conduce către realizarea acestei opere, dar în acest scop trebuie să învățați să comunicați cu el. El este singurul stăpân de care ar trebui să ascultați, întrucât se află în comuniune cu Spiritul universal al lui Dumnezeu, al cărui portret în miniatură îl reprezintă și din care își extrage întregul adevăr.

Atunci când sufletul se supune în totalitate spiritului său, el nu mai simte nici o dorință terestră și nu mai tinde decât către realitatea spirituală. Devenind independent, el înflorește în spiritualitate, iar omul atinge acel nivel de conștiință pe care înțelepții indieni îl numeau *nirvana*. Atunci când sufletul se află în această stare, orice tendință către dorințele carnale și terestre este distrusă, fapt care exclude orice viață trupească și materială.

Totuși, atingerea acestei stări de conștiință este posibilă în existența materială și ea chiar trebuie atinsă pentru ca inima omului să cunoască în sfârșit pacea interioară.

Voi sunteți deja foarte aproape de această renaștere a sufletului vostru. În lumea de dincolo, în Împărăția Mea, va mai exista o renaștere, cea a spiritului vostru, care constă într-o comuniune indisolubilă cu Mine. Așa vor domni copiii în Casa Tatălui, într-o stare de fericire perfectă, pe care nici o inimă umană nu și-o poate imagina, întrucât ea este de natură pur spirituală. De aceea, îmi este imposibil să vă prezint anticipat chiar și o simplă reflectare a acesteia.

Începeți așadar prin a încerca să ajungeți la renașterea sufletului vostru, pentru ca acesta să învețe să privească exclusiv prin ochii spiritului și să se cunoască din ce în ce mai bine pe sine, inclusiv originea sa".

(Marea Evanghelie a lui Ioan XI/52, 1-7)

Domnul:

„Toți cei care Mă urmează și pun în practică învățătura Mea vor atinge scopul despre care v-am vorbit mai devreme și pe care l-am numit renașterea sufletului. Această renaștere nu înseamnă altceva decât pătrunderea spiritului în suflet, astfel încât acesta din urmă să poată avea acces încă din timpul întrupării sale pe pământ la cea mai înaltă înțelepciune a cerurilor, dobândind astfel nu doar controlul perfect asupra sa, ci și controlul celor din preajma sa, al naturii și al forțelor ascunse. Singura condiție este ca el să îndeplinească plin de iubire voința Mea, în serviciul semenilor săi. Instrumentele prin care poate fi atins acest scop sunt credința și iubirea sinceră față de aproape.

Oamenii care au ajuns la această renaștere au fost întotdeauna foarte drepți, întrucât au obținut perfecțiunea exterioară a sufletului lor. Totuși, acești înțelepți din

antichitate nu au simțit nevoia să intre în comuniune cu Spiritul lui Dumnezeu care acționează personal.

De altfel, acest lucru nici nu a fost posibil până în prezent, dat fiind că înainte de Mine (Iisus), Divinitatea nu a existat vreodată într-o formă personificată și vizibilă. Așa se face că înțelepții din vechime care au obținut renașterea sufletului lor nu puteau vedea direct Divinitatea, așa cum se întâmplă în cazul vostru. De aceea, învățăturile lor nu permit decât accesul la cea mai înaltă înțelepciune, pe care ei o considerau infinită, dat fiind că Dumnezeu este El Însuși infinit (în aspectul Lui impersonal). Existența puterii Sale infinite poate fi simțită în plan spiritual, dar nu poate fi văzută de suflet sub forma unei Persoane.

Abia după moartea Mea, când Divinitatea infinită și atotputernică își va asuma acest corp ca pe un veșmânt, toți cei care și-au părăsit corpul înainte de venirea Mea vor putea intra în sfârșit într-o comuniune eternă cu Divinitatea pe care o contemplă și care va căpăta pentru prima dată în fața lor o formă vizibilă. Acest lucru se va petrece în acel oraș pe care vi l-am arătat deja și care se numește Ierusalimul celest. Această viață contemplativă a Copiilor lui Dumnezeu, la unison cu Acesta, reprezintă adevărata RENAȘTERE A SPIRITULUI.

Numeroși vor fi cei care, după Mine, vor putea să ajungă la renașterea sufletului lor, trăind în preafericire, dar fără a atinge și ultimul nivel de conștiință. Mulți misionari ai Spiritului Meu au coborât pe acest pământ și le-au arătat oamenilor rătăciți calea care conduce către starea de pace și către iluminarea interioară. Ei nu le-au putut indica însă o cale directă care să-i conducă la Mine, căci aceasta nu era încă deschisă la acea vreme. De aceea, toți cei care doresc să meargă pe căile antice pot ajunge cu ușurință la renașterea sufletului lor, dar fără a trăi în comuniune cu Mine.

Această comuniune nu este posibilă decât prin credința în Mine și prin recunoașterea faptului că Eu sunt Christosul, Cel Uns, care a primit întreaga putere și slavă de la Tatăl, pentru a-i face pe oameni fericiți și pentru a-i conduce la beatitudine prin intermediul Fiului. Eu sunt singura Poartă, și alta nu mai poate exista! Cine dorește să meargă pe drumurile care conduc către cer, dar fără a dori să Mă cunoască, poate atinge un grad înalt de perfecțiune, dar nu va ajunge niciodată la comuniunea luminoasă și contemplativă cu Dumnezeu Însuși".

(Marea Evanghelie a lui Ioan VIII/61, 9-14)

Domnul:

„Gândiți-vă și răspundeți-Mi la următoarea întrebare: să spunem că un comerciant află că o perlă foarte mare și cu o valoare inestimabilă este pusă în vânzare la un preț convenabil, dar nu dispune de toți banii necesari, așa că vinde tot ce are pentru a cumpăra această comoară neprețuită. Nu a procedat el corect? Oare nu ar fi fost el nebun să procedeze altfel?

La fel se petrec lucrurile cu renașterea sufletului uman în spiritul său primordial, nemuritor și născut din Mine. Oare nu trebuie omul să își vândă toate comorile lumești și să aspire din toate puterile sale la dobândirea celei mai prețioase perle a vieții: renașterea sufletului său întru spiritul care a dat viață întregii vieți? Nu trebuie el să se ocupe mai degrabă de viața eternă a sufletului său decât de bunurile lumești care se degradează și se descompun, și care nu pot cunoaște vreodată viața nepieritoare a spiritului lor?

Este adevărat că în timpul vieții sale pe acest pământ, sufletul își aproprie acele elemente care corespund corpului său, proces care continuă inclusiv după renunțarea la corp, în eter, unde el preia elementele care corespund nevoilor sale și se îmbracă

cu ele. Aceste elemente nu reprezintă însă comorile vieții sufletului său, ci doar anumite particularități ale acesteia, care au legătură cu ordinea Mea și nu au nimic de-a face cu meritele sufletului.

Trebuie să recunoaștem însă că un suflet pur, care a trăit la unison cu voința Mea, recuperează în dimensiunea eterică mai multe elemente care au aparținut cândva corpului său decât un suflet păcătos și impur. Căci dacă un corp cast reprezintă o reflectare a sufletului în această lume de jos, el îl va reflecta încă și mai mult în lumea de dincolo, unde va fi transfigurat și spiritualizat. Nici chiar acest lucru nu reprezintă însă un merit real al vieții sufletului, nefiind altceva decât o recompensă a acestuia care corespunde ordinii Mele. De aceea, ar fi o prostie și o dovadă de orgoliu ca sufletul să se ocupe chiar și un singur moment de această comoară terestră, care îi aparține doar «egoului» său care îl însoțește în lumea de dincolo. Această preocupare ar putea fi comparată cu cea a unor părinți nerezonabili care nu sunt preocupați decât ca fiul sau fiica lor să obțină o siluetă zveltă și grațioasă și care se întreabă ce pot face pentru a-și îndeplini această dorință, fără a se gândi nici o clipă că înfățișarea exterioară depinde întru totul de voința divină și că nici un om nu o poate schimba.

Singurul lucru absolut necesar pe care trebuie să îl facă sufletul este să caute și să găsească în sine Împărăția Mea, în micuțul sediu al vieții primordiale din inima sa. În acest fel, tot restul îi va fi dat cu asupra de măsură”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan VIII/57, 12)

Domnul:

„În acest mic spațiu trăiește așadar adevăratul spirit venit de la Dumnezeu. Dacă sufletul omului pătrunde în această mică încăpere din inima sa prin practicarea

smereniei sincere și a blândeții, și prin cultivarea Iubirii eterne, necreate, a lui Dumnezeu, spiritul lui se unește cu sufletul creat. Asta înseamnă renașterea sufletului întru spiritul său, născut din Dumnezeu".

(De la iad la rai II, 278, 4-6)

Domnul:

„Rezultă că Împărăția Mea se află într-o mică încăpere din inima omului. Cine dorește să intre în această Împărăție trebuie să pătrundă mai întâi în propria sa inimă, creându-și aici un mic spațiu pentru relaxare, adică pentru practicarea smereniei, a iubirii și a fericirii. Dacă își aranjează în mod corect această mică încăpere și se pune la unison cu ea, el își asigură pentru totdeauna fericirea. Această cale este scurtă, măsurând doar distanța dintre cap și centrul inimii omului. Dacă veți parcurge această distanță infimă, vă veți afla deja în cer. Nu trebuie să vă imaginați că ridicarea la cer înseamnă o călătorie dincolo de stele. Ea nu înseamnă altceva decât coborârea în inimă. Numai aici pot fi găsite cerul și adevărata viață eternă".

(Copilăria lui Iisus, 292, 8-13)

Este absolut necesar ca omul să poarte în el anumite slăbiciuni, care reprezintă legăturile ce îi mențin spiritul într-un înveliș exterior solid. Aceste legături nu pot fi rupte decât dacă sufletul amestecat cu trupul său devine suficient de puternic pentru a-și cunoaște spiritul și pentru a deveni una cu el. Prin tentațiile la care este supus, omul ajunge să își cunoască aceste slăbiciuni, care atestă locurile în care este crucificat spiritul său. Dacă își transcende aceste slăbiciuni, negându-se pe sine în aceste puncte precise ale sufletului său, el desface lanțurile în care este încătușat spiritul său și își încătușează cu ele sufletul. Spiritul astfel eliberat trece în

suflet, pe care îl purifică și îl întărește, iar sufletul capătă astfel acces la întreaga putere celestă și se unește pentru totdeauna cu spiritul său.

i) Privirea spiritului

(Marea Evanghelie a lui Ioan XI/53)

Domnul:

„Mai doresc să adaug câteva cuvinte în legătură cu spiritul, pentru a-i ajuta pe cei care urmează calea Mea și care doresc să experimenteze pe pielea lor cât de mult se poate dezvolta sufletului în interiorul acestui trup. Nu doresc să vă indic aici în ce fel puteți obține facultăți speciale, miraculoase sau magice, ci doar cum puteți transcende diferitele îndoieli care asaltează inima atât timp cât sufletul nu s-a eliberat încă de trupul său greu. Acesta este scopul: de a elibera sufletul de trup și de poftele acestuia, de îndoielile și de greșelile sale, pentru ca el să se simtă ușor în lumea reală, autentică și veritabilă în care este chemat să intre, în întregime eliberat și independent.

Este evident că viața sufletului se va manifesta mai plenar dacă legăturile acestuia cu corpul vor fi desfăcute. Cei care îmi ascultă cu atenție Cuvântul, dar care nu simt încă nimic din această viață interioară a sufletului lor, sunt încă prizonieri ai acestor legături cu corpul lor fizic. Ei sunt ascultători ai Cuvântului Meu, dar nu îl traduc niciodată în practică.

Cei care rup aceste legături cu corpul lor capătă acces la o vedere clarvăzătoare asupra oamenilor și a naturii, la început într-o manieră care îi face să creadă că simțul observației li s-a rafinat extrem de mult, deși în realitate procesul reflectă începutul trezirii spiritului lor, care se mișcă din ce în ce mai ușor. Dacă omul se obișnuiește să privească în interiorul lui, adică să recunoască imaginile pe care le percepe ochiul lui

spiritual, independent de imaginile pe care le percep ochii lui fizici, el își însușește rapid acea proprietate a spiritului pe care voi o numiți „clarviziune”, în măsura în care își păstrează iubirea față de Mine și continuă să se înalțe pe această bază. Această „a doua vedere” nu este deloc o proprietate magică, ci o calitate cât se poate de naturală a sufletului, pe care acesta și-o poate – ce-i drept – bloca, la fel cum și voi puteți refuza să vă dezvoltați anumite facultăți ale trupului vostru.

În timpul unei boli, se întâmplă adeseori ca legăturile dintre corp și suflet să slăbească din cauza neputinței corpului, caz în care poate apărea o anumită clarviziune nesănătoasă, ce poate sta la baza a numeroase greșeli. Nu rareori se întâmplă ca sufletul să trăiască în stările febrile într-o lume cu care corpul său nu are nimic de-a face. Multe viziuni nu sunt altceva decât imagini corespondente provenite din lumea sufletelor, întrucât limba în care spiritul comunică cu sufletul său nu este alcătuită din cuvinte, ci din concepte integrale, pe care cuvintele nu le pot exprima decât parțial și penibil.

Dezvoltarea în timpul vieții a acestei capacități de a înțelege limbajul spiritului (caracterizat de analogii) este nu doar foarte utilă, ci și absolut necesară. În caz contrar, sufletul riscă să se simtă străin în împărăția spiritelor imediat după moartea corpului său. El se simte aici la fel ca un om care ajunge într-o țară străină, în care nu cunoaște limba vorbită de locuitorii acesteia și are dificultăți în a se face înțeles de ei. Diferența constă în faptul că în lumea spiritelor, locuitorii indigeni îl înțeleg pe noul venit, în timp ce acesta nu îi înțelege pe ei. De aceea, sufletele dezîntrupate sunt nevoite să se adapteze, ținând cont de legăturile sufletului nou-venit. Ele adoptă astfel limbajul stângaci al corpului pentru a putea comunica cu el, deși acest limbaj nu poate comunica decât cuvinte limitate, nu și serii de idei.

Nu întâmplător, foarte mulți oameni avansați din punct de vedere spiritual regretă adeseori dificultatea de a-și exprima senzațiile în cuvinte sau imposibilitatea de a-și fixa în scris ori în limbajul oral fluxul necontenit de gânduri pe care spiritul lor îl proiectează cu mare viteză în fața sufletului lor. Acest proces nu ar fi posibil dacă nu ar exista un limbaj al spiritului, manifestat prin imagini și prin succesiunea de idei.

Rezultă că există infinit mai multe concepte, idei și imagini decât cele care pot fi transmise prin cuvinte (prin limbajul oral sau prin scris). Nimeni nu ar trebui să creadă că darul extrem de rafinat al scrisului sau talentul oratoric de excepție reprezintă apogeul limbajului sufletului uman! În realitate, acestea nu reprezintă decât modalități slabe ale aspirației spiritului interior de a-i comunica sufletului o parte din acele realități perfecte care se ascund în interiorul lui. De aceea, nimeni nu trebuie să creadă că a realizat ceva excepțional dacă și-a dezvoltat aceste mijloace exterioare de expresie. Prin comparație cu imensa bogăție a stăpânului interior, care nu își proiectează însă darurile în exterior, aceste mijloace nu reprezintă decât o sărăcie lucie.

Eforturile stăpânului interior de a-și trezi limbajul perfecțiunii prin intermediul puterii Mele în comuniune cu iubirea lui pentru Mine echivalează cu urmarea căii Mele, căci aceasta a fost calea pe care am urmat-o Eu Însumi atunci când am fost întrupat într-un corp pe acest pământ. Eu sunt cel care a deschis această cale, pas cu pas, printr-un proces extrem de dureros pentru Mine.

j) Eforturile zadarnice

(Marea Evanghelie a lui Ioan V/160, 1-8)

Mulți oameni se forțează timp de 20 de ani, fără să ajungă la perfecțiune. De ce nu obțin renașterea

spirituală acești oameni, în pofida eforturilor lor sincere? Tocmai pentru că ei fac binele cu scopul unic de a ajunge la această renaștere. Cine nu îl iubește pe Dumnezeu de dragul lui Dumnezeu și cine nu își iubește aproape de dragul aproapelui nu va ajunge la o renaștere completă, căci acest proces reprezintă o asociere directă între Dumnezeu și om. Din cauza motivelor lor interesate, acești oameni creează un văl între ei și Dumnezeu (chiar dacă este un văl foarte subțire), iar acesta îi împiedică să se unească în totalitate cu Spiritul divin. Iar atât timp cât această fuziune nu s-a realizat, nu se poate vorbi de o renaștere completă.

k) Violența cu care trebuie asumată Împărăția lui Dumnezeu

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/127, 3-7, 9)

Domnul:

„Ascultarea strictă a voinței lui Dumnezeu este adevărata Împărăție a lui Dumnezeu din voi. Respectarea acestei voințe recunoscute a lui Dumnezeu nu este însă foarte ușoară, căci oamenii lumești se opun celor care aspiră către Împărăția lui Dumnezeu, persecutându-i adeseori. Totuși, cel care dorește să își asume în totalitate Împărăția lui Dumnezeu nu trebuie să se teamă de cei care nu îi pot ucide decât corpul, dar nu-i pot afecta în nici un fel sufletul. Oamenii ar trebui să se teamă mai degrabă de Dumnezeu, care, conform ordinii Sale eterne, le poate trimite sufletul în iad!

Cine se teme de Dumnezeu mai mult decât de oameni, îndeplinind voința Lui în pofida persecuțiilor celorlalți oameni, își asumă prin violență Împărăția lui Dumnezeu, iar aceasta nu va ezita să i se predea în curând.

Mai există însă câteva criterii care trebuie adăugate la această acțiune de asumare cu forța a Împărăției lui Dumnezeu, și anume: negarea de sine în fața lumii exterioare, iertarea sinceră a celor care te ofensează, ne-cultivarea amărăciunii și a mâniei, binecuvântarea celor care te blestemă, serviciile aduse celor care îți fac rău, absența revoltei împotriva altor oameni, transcenderea tentațiilor care te asaltează și abținerea de la adulter și de la pasiunile carnale. Toți cei care dau dovadă de această abnegație își asumă cu forța Împărăția lui Dumnezeu și o atrag către ei prin violență.

Dimpotrivă, cei care îl recunosc pe Dumnezeu, îl venerează și îl iubesc mai presus de orice, iubindu-și deopotrivă semenii la fel de mult cum se iubesc pe ei înșiși, dar respectă prea mult lumea exterioară pentru a îndrăzni să îmi mărturisească cu voce tare Numele pentru a nu-și atrage astfel vreun dezavantaj lumesc – nu vor atrage cu forța Împărăția lui Dumnezeu și nu vor avea parte de ea atât timp cât vor rămâne în această lume, ci doar în lumea de dincolo, unde vor trebui să mai dea încă numeroase lupte interioare pentru a deveni perfecți.

Cine crede că Eu sunt Mesia cel anunțat trebuie să își traducă în fapte această credință și învățătura Mea, pe care am predicat-o la vremea Mea și pe care continui să o predic. În caz contrar, el nu este demn de Mine, iar Eu nu îl voi ajuta în mod deosebit în evoluția vieții sale interioare. Prin Spiritul Meu, Eu sunt însăși viața sufletului, iar acest Spirit se numește Iubirea față de Dumnezeu. De aceea, cel care îl iubește pe Dumnezeu mai presus de orice, îndeplinind întotdeauna voința Lui, își vede în scurt timp sufletul umplut de Spiritul Meu, care reprezintă perfecțiunea vieții eterne a sufletului.

Cine depune mărturie pentru Mine în fața acestei lumi Mă va vedea la rândul lui depunând mărturie pentru el în fața Tatălui ceresc”.

l) Calea unificării cu spiritul

Domnul:

„Căutați înainte de toate să vă formați și să vă fortificați facultatea de a simți viața prin respectarea învățăturii Mele. Conștientizați empatic suferința celor săraci și ușurați-le această suferință după puterile voastre; consolați-i pe cei îndurerați; îmbrăcați-i pe cei goi; hrăniți-i pe cei flămânzi; dați-le de băut celor însetați; ajutați-i pe toți cei pe care îi puteți ajuta; eliberați-i pe prizonieri și predicați Evanghelia Mea celor săraci cu duhul. În acest fel, vă veți înălța inima până la cer, iar sufletul vostru se va uni în scurt timp și fără nici o dificultate cu spiritul lui venit de la Dumnezeu, pe calea autentică a vieții. Mai mult, veți avea astfel acces la întreaga înțelepciune și la puterile divine. Acest lucru valorează infinit mai mult decât cunoașterea vană a tot felul de lucruri lumești, în condițiile în care rămâi însă impasibil și indiferent în fața aproapelui tău, dovedindu-ți astfel că ești încă foarte departe de adevărata viață a spiritului.

Vă repet: spiritul care este singura viață adevărată din interiorul omului, este iubire pură, cu o sensibilitate infinit de delicată și de binevoitoare. De aceea, orice om care încearcă să primească în sufletul său egoist o iubire din ce în ce mai mare, animată de cele două atribute, devine din ce în ce mai viguros, mai puternic, mai curajos și mai docil, accelerând astfel fuziunea completă a sufletului cu spiritul său. Dacă sufletul său se transformă la rândul lui într-o iubire pură, dublată de înțelepciune, ca urmare a sensibilității și delicateții pe care le-a cultivat, el nu numai că se unește pe deplin cu spiritul său, dar intră în posesia tuturor facultăților miraculoase ale vieții și ale esenței spiritului său. Oare nu merită acest lucru mai mult decât întreaga știință

acumulată în școli de către savanții de pe pământ, care rămân în același timp împietriți și insensibili?

De aceea, lăsați deoparte toate cercetările inutile referitoare la circumstanțele exterioare ale fenomenelor naturale, la cauzele și la efectele lor în această lume, căci toate aceste cunoștințe nu vă vor apropia nici măcar cu grosimea unui fir de păr și nici măcar în o sută de ani de adevăratul scop al vieții, care reprezintă cunoașterea interioară perfectă. Aceste cunoștințe nu reprezintă decât o cunoaștere superficială și fragmentară, dublată de numeroase presupoziții greșite, ce nu pot conduce la nici o cunoaștere ordonată sau coerentă, nefăcând altceva decât să pună sufletul într-o stare de căutare continuă și angoasată, care nu îl apropie cu nimic de eliberare”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/103, 5-6)

Domnul:

„Chiar dacă omul înțelege foarte clar cu inteligența sa ce este bun și adevărat, inima lui este adeseori întunecată de tot felul de preferințe lumești, care îl vor costa lupte dure cu universul său lăuntric până când vor fi alungate de voința sa, astfel încât să se dedice în exclusivitate iubirii și să nu își mai dorească decât ceea ce este bun și adevărat.

Abia după ce iubirea, voința și inteligența iluminată de adevăr devin una poate accede omul la renașterea spiritului său provenit din Dumnezeu și aflat în interiorul sufletului său. Aceasta este prima etapă a înfloririi puterii divine din interiorul lui. Atunci când omul atinge acest stadiu, el poate face deja miracole”.

VIII
Renașterea spiritului

Autorul acestei cărți (Jakob Lorber) va căuta cu seriozitate și va găsi ceea ce caută. El a cerut și i s-a dat, a bătut la poarta cea bună și aceasta i-a fost deschisă. Prin intermediul lui, ea a fost deschisă totodată pentru toți cei cu inima bună și cu bune intenții. Cât despre cei care nu caută cu inima lor, ci verifică și critică întotdeauna informațiile primite cu ajutorul inteligenței lor lumești, pe care o consideră pură, și care, în loc să bată la poarta Numelui viu al Celui care dăruiește din eternitate toate darurile, nu bat decât în cochilia dură a materiei, - acestora nu li se va deschide această poartă și lor nu li se va da nimic. Căci Spiritul Domnului nu se revelează niciodată inteligenței lumești, ci numai simplității inimii, iar prin intermediul acesteia, tuturor oamenilor inteligenți de pe acest pământ, care trec în ochii celorlalți drept proști.

(Darurile cerului: Introducerea Domnului, pag. 8, 1)

(Marea Evanghelie a lui Ioan I/2, 14-16)

Botezul cerului înseamnă trecerea completă a spiritului și a sufletului, cu toate aspirațiile sale, în Spiritul cel viu al iubirii față de Dumnezeu, și implicit în Divinitatea Însăși. Dacă această tranziție este operată de către liberul arbitru al omului și dacă întreaga iubire a acestuia se transferă către Dumnezeu, omul este proiectat de iubirea sa direct în inima lui Dumnezeu. El iese astfel în afara timpului, se simte întărit, susținut,

fortificat, iar după ce ajunge la maturitate, renaște întru Dumnezeu. După această a doua naștere, care nu are nimic de-a face cu pasiunea trupească sau cu voința omului de a procrea, acesta devine un veritabil Copil al lui Dumnezeu, prin Grația care se manifestă în inima sa și care reprezintă o putere liberă a Iubirii lui Dumnezeu.

Această Grație marchează de asemenea pătrunderea în forță a lui Dumnezeu în spiritul omului. Prin intermediul ei, omul accede la adevărata Înțelepciune a lui Dumnezeu, prin atracția pe care o simte față de Tatăl prin intermediul Fiului (respectiv către Lumina divină primordială).

(„Care nu se naște nici din rasă, nici prin voința trupului, nici prin cea a unui om, ci din Dumnezeu”).

(Ioan I, 13)

a) Alte explicații

(Marea Evanghelie a lui Ioan I/161, 1-6)

Domnul:

„Atât timp cât omul este o creatură, el este temporal, perisabil și nu poate dura, căci orice om creat de natură nu este altceva decât un recipient adecvat care are posibilitatea să se dezvolte cu ajutorul constant al Divinității. Atunci când acest recipient exterior atinge un grad suficient de maturizare, scop în care Dumnezeu l-a organizat și l-a înzestrat cu tot felul de facultăți, el își trezește – sau mai bine zis își dezvoltă – spiritul său etern, care nu a fost creat niciodată și care sălășluiește în inima sa.

Lumina eternă necreată, care rămâne de-a pururi vie în inima omului interior, este singura forță care poate aduce ziua perpetuă în interiorul omului, instruind recipientul primitiv astfel încât acesta să se transforme în întregime în Ființa Sa eternă și divină necreată,

făcând astfel din om un veritabil Copil al lui Dumnezeu.

Fiecare om creat posedă un suflet viu, care reprezintă totodată un spirit ce posedă facultatea independentă de a distinge între bine și rău, respectiv între adevăr și minciună, însușindu-și ceea ce este bun și adevărat și respingând ceea ce este rău și neadevărat. Totuși, acest suflet nu reprezintă un spirit necreat. De aceea, el nu ar putea accede niciodată de unul singur la statutul de Copil al lui Dumnezeu.

Atunci când sufletul adoptă, în conformitate cu Legea care i-a fost dată, ceea ce este bun și adevărat, cu toată modestia și umilința inimii sale și cu ajutorul voinței sale libere plasată în inima sa de Dumnezeu, această voință smerită, modestă și ascultătoare devine firmamentul sufletului său, tocmai pentru că este formată după chipul și asemănarea Modelului celest depus în ea. De aceea, ea este capabilă să primească în sine tot ce este divin și nu a fost creat.

Prin el însuși, sufletul omului nu L-ar putea vedea niciodată pe Dumnezeu în Ființa Sa primordială perfectă, la fel cum Spiritul Divin necreat nu ar putea vedea niciodată ceea ce corespunde naturii, întrucât El nu poate avea o percepție materială asupra naturii. În schimb, în fuziunea dintre suflet și spirit, despre care am vorbit mai devreme, sufletul îl poate contempla pe Dumnezeu în Ființa Sa primordială perfectă, iar această contemplare devine posibilă datorită noului Spirit pe care îl primește el. La rândul lui, spiritul omului poate percepe aspectele naturale prin intermediul sufletului său".

(Marea Evanghelie a lui Ioan I/214, 10-11)

Îngerul către Filopold:

„Fiecare spirit depus într-un suflet trebuie să vegheze îndeosebi asupra formării acestuia prin respectarea Legilor primite din exterior. Atunci când, prin această

disciplină, sufletul atinge gradul de maturizare dorit, spiritul pătrunde în totalitate în el și îl impregnează în întregime. În acest fel, omul devine o nouă creatură, unită cu Dumnezeu, căci spiritul din interiorul lui nu este altceva decât un Dumnezeu la o scară foarte redusă, dat fiind că a ieșit chiar din inima lui Dumnezeu. Omul nu s-a transformat în această creatură nouă prin acțiunea lui Dumnezeu, ci prin propriile sale eforturi. Tocmai de aceea poate fi considerat el un Copil autentic al lui Dumnezeu. Vă repet din nou: oamenii au menirea de a evolua singuri, potrivit ordinii revelate; în caz contrar, statutul de Copii ai lui Dumnezeu le este refuzat! Și astfel, un om realizat chiar în timpul acestei vieți pământești seamănă întru totul cu Dumnezeu, în timp ce un om nerealizat se situează chiar mai prejos de regnul animalier”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan II/41, 5)

Domnul către Sarah:

„Cel care își cultivă iubirea față de Mine își trezește astfel spiritul pe care i l-am dăruit. Acest spirit sunt Eu Însumi, căci în afară de Mine nu mai există un alt Spirit al Vieții. De aceea, oamenii care renasc a doua oară, la viața veșnică, trezesc chiar Spiritul Meu în interiorul lor. Ei nu vor mai putea muri și nu vor mai putea fi distruși vreodată, nici măcar de propria Mea atotputere, pentru simplul motiv că fac parte integrantă din Mine. De aceea, nu trebuie să crezi că iubirea Ta pentru Mine este stupidă! Ea este exact ceea ce trebuie să fie! Perseverează în cultivarea ei și astfel nu vei mai vedea, nu vei mai simți și nu vei mai gusta moartea, în veșnicie!”

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/220, 6-8)

Domnul:

„Eu am venit în lume pentru a vă arăta în ce constă adevărata întoarcere la ordinea Mea și care este calea

cea bună pe care trebuie să o parcurgeți pentru a ajunge la renașterea sufletului și spiritului vostru, după care nici o cădere gravă nu se va mai putea produce în voi.

De acum înainte va trebui să parcurgeți această cale, căci cei care îi vor întoarce spatele nu vor mai fi ajutați în caz că se răzgândesc și doresc să se întoarcă pe cale. În mod evident, sufletul care dorește să renască în spiritul său trebuie să întoarcă în întregime spatele lumii exterioare. Un suflet „peticit” nu va putea renaște niciodată din punct de vedere spiritual, căci la prima tentație lumească și la prima ocazie de a primi un avantaj personal, el va cădea cu ușurință pradă acestor ispite, revenind la vechea sa cale.

Pentru a evita pe cât posibil această cădere, Eu am pregătit noua cale astfel încât Spiritul Meu, pe care Eu l-am introdus sub forma unei scântei a Iubirii Mele paterne în inima fiecărui suflet, să poată fi hrănit de iubirea voastră pentru Mine și de iubirea față de semenii voștri, astfel încât să poată crește în sufletul vostru. De îndată ce va atinge gradul de maturizare dorit, el se va uni plenar cu sufletul vostru, care va deveni pe zi ce trece mai bun, iar în cele din urmă se va uni cu Mine. Acest proces este denumit „renașterea spiritului”, și nici un alt nume nu i se potrivește.

Această scânteie din Iubirea Mea nu este depusă în toată plenitudinea ei în interiorul sufletului uman decât după ce omul aude Cuvântul Meu și îl asimilează în inima lui cu toată credința și iubirea, după ce îl recunoaște ca fiind adevărat. Atât timp cât aceste criterii nu sunt îndeplinite, omul nu va putea avea vreodată acces la renașterea spiritului său, oricât de perfect ar fi sufletul său. Căci fără Cuvântul Meu, pe care vi-l transmit astăzi, scânteia Iubirii Mele nu va intra vreodată în inima sufletului vostru. Neexistând, ea nu

va putea crește, nici înflori în interiorul sufletului, și cu atât mai puțin să renască”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/225, 5-6-8)

Domnul:

„Dacă marile avantaje către care vă conduce Spiritul Meu sunt folosite în conformitate cu Ordinea Mea, ele vă vor aduce o mie de beneficii în toate domeniile vieții. În schimb, dacă le veți folosi într-o manieră egoistă, împotriva Ordinii Mele, ele vor deveni un izvor nesecat de nenorociri pentru voi.

Ceea ce vă spun acum este valabil și pentru oamenii care vor veni în miile de ani care vor urma după voi, ba chiar și pentru cei de dinaintea voastră. Va veni o vreme când un nou strat al pământului va începe să fermenteze și să se rafineze, cu sau fără oameni. Căci pământul este mare și numeroase sunt spiritele care așteaptă să fie eliberate de judecata lor.

În ceea ce privește renașterea spiritului, aceasta îi va transmite sufletului voința sa liberă și percepția sa exterioară a marilor creații care vor urma, toate opere ale Iubirii Mele, ale Puterii, Înțelepciunii, ordinii și forței Mele”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/54, 11-13)

Domnul către Nicodim:

„Poruncile conțin întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu, și implicit întreaga vigoare și putere divină, căci în aceste Porunci rezidă voința cea mai înțeleaptă care conduce la libertatea cea mai înaltă.

De aceea, cel care și-a însușit voința lui Dumnezeu prin respectarea Poruncilor, și-a însușit simultan și puterea și libertatea divină, atingând starea de veritabilă renaștere spirituală și statutul de Copil al lui Dumnezeu, care îl face să fie la fel de perfect ca și Tatăl ceresc.

Vă spun tuturor: faceți tot ce vă stă în puteri să deveniți perfecți chiar aici, pe pământ, prin respectarea Poruncilor, așa cum și Tatăl vostru din ceruri este perfect. Numai atunci veți deveni capabili să faceți ceea ce fac Eu, ba chiar mai multe. Dacă veți accede la această stare de spirit, veți fi printre primii cetățeni cu drepturi depline ai noului Ierusalim, chiar înainte de a ajunge în el".

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/69, 6-7)
Îngerul:

„Spiritul interior lucrează fără încetare pentru maturizarea cât mai rapidă a sufletului său și pentru eliberarea deplină a acestuia. Totuși, el nu poate să-i impună nimic, dacă nu dorește ca sufletul să devină mai material și mai puțin liber decât dacă ar asculta de toate influențele lumii exterioare. De fapt, sufletul întrupat primește o inteligență și o voință personală, care îi permit să se formeze singur. Ajutat de învățătura oferită din exterior, el se poate dezbăra gradat de atracția pe care o exercită asupra lui lumea exterioară, avansând astfel – prin interiorizare – pe căi spirituale din ce în ce mai pure. Cu cât sufletul urmează mai activ aceste căi, cu atât mai strâns se unește el cu spiritul său, aflat în lumea de dincolo. În sfârșit, când sufletul se îndepărtează total de lume, urmându-și inteligența din ce în ce mai rafinată și voința din ce în ce mai eliberată, el devine întru totul asemănător cu spiritul din interiorul lui, așa că poate fuziona cu acesta. Noi numim această fuziune «renaștere spirituală»".

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/102, 8)
Domnul:

„În ce constă această putere a lui Dumnezeu care acționează în om? Ea constă în iubirea sinceră și pură a omului față de Dumnezeu, în iubirea sa față de semenii

săi, în blândețe și în smerenie, în abnegația cu care el se ferește de atracțiile lumii exterioare, și în sfârșit, în înțelepciunea sa, care depășește cu mult inteligența. Omul care și-a perfecționat toate aceste virtuți posedă deja puterea lui Dumnezeu. Sufletul lui se unește complet cu Spiritul atotputernic al lui Dumnezeu, devenind una cu El, iar omul transcende astfel limitările timpului și spațiului și se eliberează de judecată și de moarte. În și prin Dumnezeu, el devine propriul său stăpân. De aceea, el nu mai trebuie să se teamă de «mânia lui Dumnezeu», care nu înseamnă altceva decât voința atotputernică și inflexibilă a Acestuia, care închide toate creaturile în închisoarea timpului și a spațiului. El nu mai trebuie să se teamă de Dumnezeu, așa cum Dumnezeu nu se teme de El Însuși, pentru simplul motiv că omul a devenit una cu Dumnezeu, în maniera care v-a fost expusă cu claritate".

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/108, 4-5)

Domnul:

„Același Spirit produce prin El Însuși astfel de efecte, căci El este fundamentul original al tuturor lucrurilor și așa va rămâne de-a pururi. La urma urmelor, tot ceea ce există nu reprezintă altceva decât iubirea, puterea, înțelepciunea și voința Spiritului.

Orice om se află în posesia unui astfel de spirit, dar acesta nu se manifestă activ în el decât atunci când omul se pune la unison cu voința lui Dumnezeu, caz în care spiritul se unește cu sufletul său pe calea iubirii pure față de Dumnezeu și față de semeni, iar sufletul se transformă el însuși în iubire pură și în voință divină. Atunci când această transformare se produce în om, acesta devine imaginea vie a lui Dumnezeu și capătă puterea de a face lucruri pe care nici o inteligență umană exterioară nu și le-ar putea imagina vreodată".

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/141, 3)

Domnul:

„Un suflet care a trecut printr-o renaștere completă în iubirea și în adevărul Spiritului Meu nu numai că nu va pierde nimic atunci când se va separa de trupul său, care nu reprezintă pentru el decât o povară care îl menține înlănțuit de această lume materială, dar el are chiar foarte mult de câștigat. Adevăr îți spun: nici un ochi fizic nu a văzut, nici o ureche nu a auzit și nici un simț al omului nu a perceput vreodată toate preafericirile care îi așteaptă în lumea de dincolo pe cei care Mă iubesc și care trăiesc și acționează la unison cu învățătura Mea".

(Soarele spiritual I/64, 15)

Domnul:

„Degeaba aștepți «ziua cea din urmă», căci această zi durează continuu. Pentru oamenii drepți, care trăiesc în iubire, această zi este ziua învierii la viața veșnică, care nu înseamnă altceva decât renașterea deplină a spiritului lor. Pentru cei care nu doresc să Mă primească în inima lor, cu sinceritate și cu iubire, această zi este o zi a judecății continue".

b) Numai miracolul coborârii Sfântului Duh poate face posibilă renașterea spirituală

„Eu, Emmanuel Abba, nu Mă complac în acest holocaust (sacrificiu), ci doar în cel pe care Mi-l oferă o inimă pură. Eu binecuvântez totuși acest sacrificiu, ca primă comemorare a sacrificiului care va fi făcut în viitor, atunci când toți morții și viii vor fi redați vieții. Și așa vor rămâne lucrurile până la sfârșitul timpului pentru Mielul Vieții și pentru Pâinea Vieții! Amin".

(Casa Domnului I/144, 2)

(Casa Domnului I/46, 20-23)

Domnul:

„Vedeți voi, Eu am venit deja o dată la începutul lumii, pentru a crea toate lucrurile de dragul vostru și pentru a vă crea pe voi de dragul Meu. În curând voi reveni în mijlocul unui potop mare de apă pentru a spăla pământul de ciumă, căci adâncurile pământului au devenit o oroare în fața Mea, fiind invadate de gunoaiele născute din neascultarea voastră. Voi veni atunci pentru ca voi și lumea să nu pieriți, și pentru ca pe pământ să rămână o ramură a cărei ultimă crenguță sunt Eu.

Voi veni apoi a treia oară în diferite maniere și de nenumărate ori, la fel ca în momentul de față, când în formă vizibilă, când în formă invizibilă, ascuns în Cuvântul Spiritului, pentru a pregăti căile Mele. Voi veni apoi a patra oară, întrupat și suferind o mare durere corporală, în marea oră a istoriei. La scurt timp voi veni și a cincea oară, ca Spirit al Iubirii și al Sfințeniei. A șasea oară voi veni în interiorul tuturor celor care nutresc în inimile lor dorința sinceră și autentică de a se uni cu Mine, și voi deveni astfel Învățătorul celor care doresc să fie conduși de Mine către viața veșnică. Atunci voi fi departe de lume, dar cine va fi admis va trăi, iar Împărăția Mea îi va aparține de-a pururi.

În sfârșit, voi mai veni o dată, așa cum stă scris, dar această ultimă venire va fi una de durată, într-un sens sau în altul.

Ascultați și încercați să înțelegeți: rămâneți în iubire, căci aceasta vă va mântui! Iubiți-Mă pe Mine mai presus de orice, și această iubire va reprezenta pentru voi viața eternă; dar iubiți-vă și unii pe ceilalți, pentru ca să nu fiți judecați! Fie ca Grația și Iubirea mea primordiale să vă însoțească până la sfârșitul timpurilor! Amin”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan III/171, 4-8, 11-14)

Domnul către Sarah:

„Voi nu veți înțelege pe deplin ce înseamnă noua naștere sau renașterea întru spirit decât atunci când Eu Mă voi ridica la cer de pe acest pământ, la fel ca Ilie, în fața ochilor voștri! Numai atunci voi răspândi Eu din înaltul cerului Duhul Meu Sfânt, plin de adevăr și de forță, asupra copiilor Mei, și numai atunci vor putea renaște ei în întregime întru spirit, lucru pe care îl vor înțelege cu ajutorul Sfântului Duh.

Înainte de acest moment nimeni, de la Adam încoace, nu a putut și nu va putea renaște complet, nici chiar Moise și toți profeții. Pe de altă parte, după acest moment pe care îl prezic acum, toți cei care s-au născut în această lume, de la Adam încoace, și care în timpul vieții lor corporale au fost de bună credință, chiar dacă nu au acționat întotdeauna în conformitate cu scopul suprem, vor avea din plin parte de renașterea spirituală. Căci sunt încă numeroși aceia care au dorința sinceră de a face bine și care încearcă să își concretizeze această dorință, dar cărora le lipsesc mijloacele, forțele exterioare și aptitudinile care sunt la fel de necesare în acest scop precum ochii pentru a vedea. În astfel de cazuri, bunele lor intenții echivalează în ochii Mei cu realizarea în sine a faptelor pe care doresc să le vadă îndeplinite.

Să îți dau un exemplu: iată, să spunem că tu ai dorința sinceră de a veni în ajutorul unui om foarte sărac, dar cum nu dispui de nici un fel de avere, te duci la mai mulți oameni bogați și îi rogi să facă o donație pentru acest om sărman. Din cauza împietririi inimilor lor, tu nu primești nici un răspuns favorabil de la ei, fapt care te constrânge să îți lași protejatul pradă tristei sale sorți. Neputând face nimic pentru el, te rogi cu ochii în lacrimi Domnului pentru el. Într-un astfel de caz,

intenția ta bună echivalează cu ajutorul propriu-zis.

Mulți astfel de oameni au existat pe pământ înaintea noastră. Încă și mai mulți vor exista în viitor. Toți aceștia vor lua parte la renașterea spirituală a sufletelor lor.

Chiar dacă nu ați înțeles (tu și tovarășii tăi) în ce constă de fapt renașterea spirituală, cel puțin v-am indicat cât de clar am putut fundamentul acesteia. Dacă, într-un viitor apropiat, vei avea acces la această renaștere, tu vei înțelege atunci de ce nu a fost posibil să realizezi mai devreme sensul spiritual profund al acesteia".

(Marea Evanghelie a lui Ioan III/180, 3-8)

Îngerul către Filopold:

„Deși Domnul Dumnezeu este infinit în înțelepciunea Sa și în Măreția puterii Sale, El se află aici printre voi în momentul de față, ca Om limitat, dar și ca Iubire infinită a Tatălui. Tocmai această Iubire, care L-a convins să vină printre voi în formă de Om, ne stimulează și pe noi, îngerii Lui, să luăm în fața voastră o înfățișare de oameni, deși noi nu suntem altceva decât foc și lumină care strălucește în totalitatea spațiilor infinite. În calitatea noastră de Gânduri elevate și creatoare, noi suntem purtători ai Cuvântului, ai Puterii și ai Voinței divine, acum și de-a pururi!

În momentul de față voi primiți Spiritul și flacăra iubirii ieșite din Inima lui Dumnezeu, prin intermediul cărora aveți posibilitatea să deveniți Copii ai lui Dumnezeu, statut infinit mai avantajos decât al nostru. Dacă dorim să devenim la fel ca voi, noi va trebui să parcurgem aceeași cale ca și voi.

Atât timp cât vom rămâne îngeri, așa cum suntem în prezent, noi nu vom fi decât brațele și degetele Domnului. Noi nu ne putem mișca și nu putem acționa decât atunci când El ne stimulează în această direcție,

la fel cum voi le porunciți mâinilor și degetelor voastre să vă execute voința. Tot ce este al nostru îi aparține în totalitate Domnului și nimic din toate acestea nu este independent de El. Practic, întreaga noastră ființă face parte integrantă din Domnul.

Destinul vostru este să deveniți identici cu Domnul, dar într-o stare de independență desăvârșită. Domnul Însuși v-a spus acest lucru: „Deveniți perfecți, la fel cum Tatăl vostru din ceruri este perfect!"

Atunci când veți înțelege acest mesaj al Domnului, veți realiza cu adevărat cât de elevată este opera la care sunteți chemați și predestinați să contribuiți, și cât de infinită este diferența dintre voi și noi!

Este adevărat că deocamdată nu sunteți decât niște embrioni în corpul mamei voastre, fiind incapabili să vă construiți o casă cu energia infimă a vieții de care dispuneți la ora actuală, dar atunci când veți renaște a doua oară din adevăratul corp matern care este spiritul vostru, veți putea acționa și face lucruri la fel de mărețe ca și Domnul Însuși!"

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/133, 8-9)

Domnul către Matael:

„Pentru a înțelege secretul Împărăției lui Dumnezeu în toată profunzimea lui, va trebui mai întâi să renașteți întru spirit, lucru care deocamdată este imposibil. Abia după ce Fiul omului se va întoarce Acolo de unde a venit vă va trimite El Spiritul adevărului, care vă va trezi plenar, făcându-vă inimile perfecte și trezind în voi, respectiv în inima sufletului vostru, spiritul adevărului. În acest fel, voi veți renaște întru spirit și veți primi întreaga lumină, care vă va permite să vedeți totul și să înțelegeți în întregime tot ce există în ceruri și în adâncuri.

Ceea ce vă arăt și ceea ce vă explic în momentul de față nu reprezintă decât un crâmpei din ceea ce vă va fi

oferit în toată plenitudinea de către Sfântul Duh. Aș mai avea multe să vă spun, dar voi nu le puteți suporta încă. Atunci când Spiritul Adevărului va sosi însă, El vă va conduce către întreaga înțelepciune”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/217, 9 și 218, 1)

Domnul:

„Atunci când omul va renaște din nou întru spiritul lui, el va deveni egalul Meu. El va avea facultatea de a-și exercita voința în mod liber și de a face tot ce dorește să facă, în limitele Ordinii Mele, în care va fi perfect integrat, și totul va trebui să asculte de voința lui. În această stare perfectă, omul va deveni nu doar un domn al creaturilor și al elementelor locale de pe acest pământ, ci va căpăta și o mare splendoare, care se va întinde – la fel ca a Mea – asupra întregii creații din spațiile infinite. Și totuși, nimeni nu a putut atinge această perfecțiune supremă a vieții înainte de întruparea Mea. De aceea am venit pe acest pământ, pentru a face din voi Copiii Mei autentici, prin renașterea spiritului vostru”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan VI/142, 8)

Domnul:

„După ce voi părăsi acest pământ, voi trimite Duhul Meu Sfânt al Adevărului asupra tuturor discipolilor și fraților Mei credincioși! El îi va conduce pe toți către adevăr, înțelepciune, putere și forță, le va arăta calea, îi va călăuzi și îi va înălța. El va uni sufletele voastre cu Spiritul Iubirii din lumea de dincolo, născut din Dumnezeu, realizând astfel în voi renașterea spiritului vostru, fără de care nu poate exista viață veșnică și autentică, ci doar o viață supusă judecății, care de fapt este o moarte prin comparație cu viața liberă a spiritului”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/129, 10)

Domnul către Ioan:

„Pentru a vă trimite și pentru a vă dărui Spiritul Meu, este necesar mai întâi să devin una cu Dumnezeul eternității în Persoana Mea. Când Spiritul Meu va fi asupra voastră, El vă va călăuzi către toate adevărurile care la ora actuală vi se par de neînțeles, iar voi veți putea face astfel operele pe care le realizez Eu acum, și altele, chiar mai mari decât acestea”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX/56, 6-7)

Domnul către hangiul din Samaria:

„Cuvântul Meu poartă în sine viața. El le dă viață tuturor celor care îl ascultă cu inima pură și le transmite astfel instantaneu Viața oricărei vieți. În ceea ce privește cuvintele Profeților, acestea nu reprezintă decât un ghid fidel care îi arată omului cum trebuie să înțeleagă Cuvântul viu ieșit din gura Mea, permițându-i astfel accesul la viața spiritului.

Adevăr vă spun: în ultimă instanță, fiecare om trebuie să fie instruit direct de Dumnezeu în inima lui. Cine nu a fost învățat de Tatăl sau de Spiritul divin care sălășluiește în Mine, de-a lungul drumului iubirii sale pure pentru Mine și pentru semenii săi, nu va putea ajunge vreodată la Mine, Fiul Iubirii Eterne, care sunt Lumina ce nu se stinge niciodată, Calea, Adevărul și Viața însăși, căci în Mine rezidă întreaga înțelepciune a Tatălui. Voi nu puteți înțelege încă în întregime acest lucru, dar îl veți înțelege mai bine atunci când, după Înălțarea Mea la cer, veți renaște întru spiritul vostru, care reprezintă în sine spiritul viu al oricărui adevăr și care vă va conduce către adevărata înțelepciune”.

(vezi și Marea Evanghelie a lui Ioan XI/52, 1-7, citatul din capitolul VII)

c) Raporturile dintre suflet și spirit

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/66, 5-8)

Domnul către Agricola:

„Sufletul omului este o substanță pur eterică alcătuită dintr-o multitudine de atomi de lumină sau de particule microscopice mai mici decât vă puteți imagina voi, asamblate de înțelepciunea și de voința atotputernică a lui Dumnezeu pentru a constitui o formă umană perfectă. Pe de altă parte, spiritul pur reprezintă voința exprimată de Dumnezeu sau focul celei mai pure iubiri care rezidă în Acesta.

Spiritul pur este un gând al lui Dumnezeu care se naște din Iubirea și din Înțelepciunea Acestuia, fiind chemate de El la o existență reală. Și întrucât Dumnezeu este prin El Însuși un focar al Iubirii și al Înțelepciunii Sale, același lucru este valabil și pentru gândul concretizat și chemat la o viață individuală, dar care emană din Dumnezeu. Așa cum focul reprezintă o energie, și acest gând ieșit din Dumnezeu reprezintă tot o energie, care este conștientă de sine și capabilă să acționeze cu precizie în lumina în care s-a născut. În calitatea sa de energie pură, el penetrează întreaga materie, fără ca aceasta să îl sesizeze, dat fiind că ea nu este decât o manifestare exterioară a spiritului venit de la Dumnezeu.

Prin puterea spiritului, sufletul devine o materie dizolvată pe care spiritul o constrânge să se întoarcă la forma sa originală. De îndată ce se unește cu spiritul ei, materia dă naștere unui corp substanțial luminos și spiritualizat, care apasă prin voința sa spirituală asupra materiei trupului fizic care îl înconjoară până când o descompune în totalitate, reformând astfel veșmântul pe care l-a părăsit după moartea corpului său.

Aceasta este o reprezentare sintetică, dar profund veridică, a semnificației sufletului și spiritului”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/226, 1-4)

Domnul către Cirenius:

„Sufletul se comportă întotdeauna în raport cu spiritul la fel cum se comportă corpul fizic în raport cu sufletul. Corpul unui suflet oricât de perfect păstrează încă tendința către plăcerile inferioare, care pot contamina sufletul, dacă acesta se atașează prea tare de corpul său. Un suflet corect educat nu se va lăsa niciodată antrenat de lăcomia trupului său și va rămâne stăpânul absolut al acestuia. În schimb, sufletele deformate cad adeseori pradă dorințelor corpului lor fizic.

Raporturile dintre un suflet și spiritul lui sunt identice cu cele dintre un suflet perfect cu corpul său. Corpul poate avea oricâte de multe dorințe și poate provoca oricât de mult dorește sufletul să se complacă în satisfacerea lor, servindu-se de instrumentele sale uneori foarte ascuțite, dar sufletul perfect se va opune întotdeauna acestora, exprimându-și refuzul categoric. Spiritul Meu acționează exact la fel cu sufletul în care a pătruns în întregime.

Atât timp cât sufletul se supune în întregime voinței spiritului, totul se petrece exact așa cum dorește voința spiritului, care este sinonimă cu voința Mea. În schimb, dacă sufletul – solicitat de amintirile sale – își dorește într-o mai mare măsură diferite lucruri senzoriale, spiritul se retrage și își abandonează sufletul, dându-i acestuia posibilitatea să își satisfacă dorințele, lucru pe care de cele mai multe ori acesta nu reușește să îl îndeplinească, mai ales dacă aceste dorințe nu au nimic de-a face cu spiritualitatea.

Dându-și seama de slăbiciunile și de greșelile sale, sufletul renunță rapid la tentativele sale de a-și satisface plăcerile personale și se unește din nou cu spiritul său, acceptând întru totul voința acestuia. În acest fel, totul reintră în ordine, iar sufletul își recapătă din nou forța și vigoarea”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/228, 2-5)

Domnul către Cirenius:

„Atunci când creierul nu participă la percepțiile sufletului în timpul vieții trupești a acestuia, sufletul nu păstrează nici o amintire, decât cel mult o intuiție vagă. Căci vederea sufletului este la fel de puțin menită să citească ceea ce este înregistrat în creierul fizic pe cât este menită vederea corpului să citească ce se întâmplă în interiorul sufletului, inclusiv informațiile înregistrate sub formă de imagini pe tăblițele din creier prin intermediul ochilor și urechilor sale. Numai sufletul posedă facultatea de a vedea aceste imagini, întrucât se găsește în interiorul trupului.

În mod similar, ceea ce se află în interiorul creierului sufletului nu poate fi citit decât de spirit, căci vederea și auzul sufletului sunt orientate numai către exterior, nu și către interiorul său (la fel ca în cazul corpului). De aceea, omul nu poate percepe realitățile pur spirituale decât dacă spiritul din sufletul său este pe deplin trezit și a luat în posesiune sufletul său.

Cât despre ceea ce se află în interiorul spiritului, Eu sunt singurul care poate recunoaște aceste informații, precum și spiritul acelor oameni care au ajuns la fuziunea cu Mine, căci spiritul oricărui om este imaginea Mea reflectată în sufletul său, la fel cum soarele își reflectă imaginea într-o oglindă.

Așadar, atât timp cât un suflet locuiește într-un corp, el are nevoie de un creier fizic bine organizat pentru a putea avea o vedere clară și justă. Un creier deformat nu îi va servi la nimic pentru a-și dezvolta vederea spirituală, la fel cum vederea plexului solar nu îi folosește la nimic, întrucât nu poate păstra amintiri durabile. Chiar dacă ceva se înregistrează în creierul său spiritual pentru eternitate, el nu îl poate vedea și înțelege. Numai spiritul poate face acest lucru, dacă a fost trezit".

(Marea Evanghelie a lui Ioan IV/256, 1-4)

Domnul:

„Sfera vieții exterioare a sufletului se aseamănă cu strălucirea unei lumini terestre: cu cât aceasta se îndepărtează mai mult de flacăra din care a emanat, cu atât mai slabă devine ea, pierzându-și strălucirea, până când din ea nu mai rămâne nimic decât întunericul și tenebrele.

Nu la fel se petrec lucrurile în sfera vieții exterioare a spiritului. Aceasta seamănă cu eterul care umple întregul spațiu. Atunci când spiritul eliberat începe să se miște în interiorul sufletului, sfera vieții sale exterioare se pune la rândul ei în mișcare, repercutându-se până foarte departe în spațiu, iar vederea, sensibilitatea și acțiunea spiritului produc efecte fără restricții în întregul spațiu, la fel cum eterul nu umple doar spațiul dintre creații, ci pătrunde inclusiv în interiorul acestora, umplându-le în întregime. În ultimă instanță, acest eter este întru totul comparabil cu spiritul vieții eterne al unui suflet.

Diferența dintre sfera vieții unui suflet – oricât de perfectă ar fi aceasta – și eterul vieții exterioare a spiritului este așadar infinită.

Deși particulele Spiritului Universal locuiesc în interiorul sufletelor și sunt cât se poate de distincte, ele alcătuiesc totuși o unitate absolută cu Spiritul Universal atunci când renasc și când își iau în posesiune sufletul corespondent. Cu toate acestea, ele nu își pierd individualitatea. Atunci când nu sunt altceva decât niște focare ale vieții ce strălucesc în interiorul formei umane a sufletului, ele posedă aceeași formă cu aceasta. În schimb, atunci când devin niște spirite clarvăzătoare, ele simt și percep cu o mare claritate tot ce se petrece în sufletul lor, care reprezintă corpul lor, respectiv tot ce este individual în interiorul acestui suflet. În mod similar, un suflet penetrat în întregime de spiritul său

poate vedea, auzi, simți, gândi și voi la unison cu spiritul său, cu care alcătuiește o singură unitate”.

(Marea Evanghelie a lui Ioan V/211, 3-7)

Domnul către Epifan:

„Ți s-a întâmplat vreodată să descoperi o linie de demarcație care limitează înălțarea gândurilor emise de un suflet trezit? Or, dacă un suflet are un câmp infinit de acțiune în care își poate desfășura gândurile sale, ce să mai spunem de spiritul etern care locuiește în el și care reprezintă forța, lumina și viața lui?

Adevăr îți spun: acest spirit este cel care creează totul în om și care ordonează totul în el. În ceea ce privește sufletul, acesta nu este decât un corp substanțial, la fel cum corpul din carne nu este decât un receptacul al sufletului, până când acesta din urmă dobândește o anumită fermitate. Când sufletul devine cât de cât solid, el devine din ce în ce mai capabil să se unească cu spiritul său, și implicit cu viața reală a acestuia, care reprezintă adevărata forță (sau lumină) ce creează spațiul, formele, timpul și durata formelor, dând astfel viață sufletului și făcându-l independent. Fiind născute din plenitudinea infinită și eternă a vieții autentice, aceste forme pot sesiza la rândul lor infinitatea și eternitatea.

De aceea, nimeni nu poate pretinde că omul este o ființă limitată. Chiar și cele mai mici părți ale sale conțin anumite aspecte infinite și eterne, care îi permit omului să sesizeze infinitatea și eternitatea. Cine își imaginează că nu trăiește decât o perioadă de timp limitată se înșeală amarnic. Nimic din ceea ce există în om nu este perisabil, deși corpul său material este supus – din necesitate – transformării, așa cum trebuie să se întâmple cu întreaga materie terestră, acesta fiind destinul ei stabilit de Puterea divină, înainte de a trece la o existență imuabilă.

Chiar dacă numeroasele părți ale materiei, și implicit ale corpului uman, sunt supuse transformării, ele nu încetează totuși să existe. Dimpotrivă, ele continuă să existe și să se spiritualizeze în permanență, dobândind o formă din ce în ce mai nobilă”.

d) Adevărata cunoaștere a înțelepciunii lui Dumnezeu

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/55, 3-12)

Domnul către Nicodim:

„Cuvântul și învățătura Mea nu vă pot fi prezentate în maniera în care obișnuiți să vă exprimați voi, căci nu se adresează logicii și înțelepciunii voastre lumești. Scopul lor este să dovedească existența și puterea spiritului, facultăți pe care voi nu le cunoașteți, astfel încât credința și cunoașterea voastră viitoare să nu mai depindă exclusiv de știința oamenilor orbi din punct de vedere spiritual, ci să se bazeze pe puterea miraculoasă a spiritului născut din Dumnezeu.

Așa se face că maniera Mea de a vorbi li se pare înțelepților acestei lumi lipsită de sens, căci ei nu cunosc nimic despre spirit și despre puterea acestuia, fiind incapabili să perceapă vreo realitate spirituală cu simțurile lor grosiere.

Orice ar crede ei însă, învățătura Mea conține o înțelepciune profundă și extrem de elevată, dar care nu se adresează decât ochilor, urechilor și inimii oamenilor perfecți și de bună credință, respectiv celor care au respectat întotdeauna Poruncile lui Dumnezeu. Pentru savanții și pentru mai-marii acestei lumi, care vor pieri la fel cum va pieri înțelepciunea lor, învățătura Mea nu poate avea nici un sens.

Eu vă vorbesc despre înțelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu, care v-a fost destinată încă înainte de creația acestei lumi materiale, pentru slava viitoare a vieții

voastre eterne. Ceea ce Eu vă revelez acum, Spiritul lui Dumnezeu revelează spiritului vostru, pentru ca acesta să exploreze și să recunoască profunzimile lui Dumnezeu. Căci numai spiritul poate sonda și scruta toate lucrurile, atunci când este pur, inclusiv profunzimile ultime ale lui Dumnezeu. De bună seamă, Eu nu vă ofer spiritul acestei lumi, căci voi nu mai aveți nevoie de o astfel de revelație. Eu vă ofer Spiritul care vine de la Dumnezeu, pentru ca prin intermediul lui să puteți înțelege că ceea ce vă ofer Eu vine de la Dumnezeu.

De aceea, Eu nu Mă pot exprima din perspectiva înțelepciunii umane, iar voi nu reușiți întotdeauna să Mă înțelegeți, căci spiritul vostru nu a luat încă în posesiune sufletul vostru. Totuși, atunci când sufletul vostru se va uni – prin iubirea sa și prin voința sa liberă – cu spiritul din inima lui, care vine de la Dumnezeu și pe care îl primiți acum, și voi vă veți orienta exclusiv către ceea ce este spiritual și veți putea înțelege ceea ce acum vi se pare de neînțeles.

Voi puteți deja să percepeți într-o oarecare măsură Spiritul lui Dumnezeu și multe aspecte din ființa voastră se orientează deja către spirit. În ceea ce îi privește însă pe oamenii care trăiesc doar după legile naturii, aceștia nu percep nimic din spiritul care sălășluiește în ei, iar atunci când le vorbești despre acesta ei cred că spui numai prostii, căci le lipsește complet forța care le-ar putea orienta sufletul către spiritualitate. Dacă cineva dorește să înțeleagă lucrurile spirituale, sufletul și întreaga lui ființă trebuie să se deschidă mai întâi în fața spiritului, căci orice formă de viață, orice lumină autentică și orice forță rezidă exclusiv în spirit, singurul principiu care acționează fără ca vreo forță exterioară să îl poată influența în sens contrar.

Omul care trăiește exclusiv după legile naturii nu este încă penetrat de spiritul său, nefiind altceva decât un corp material supus judecății. El nu primește viața sa naturală

de la Spiritul lui Dumnezeu decât ca instrument menit să îl ajute să trezească în el (dar numai dacă își dorește el însuși acest lucru) viața spirituală, singura formă de viață care contează cu adevărat. În această viață limitată, el poate recunoaște fundamentele poruncilor lui Dumnezeu, iar în el se poate naște dorința de a le respecta, acționând în consecință. Dacă omul ia această hotărâre, Spiritul lui Dumnezeu pătrunde deja în sufletul lui, în măsura în care observă că omul chiar respectă poruncile divine, amplificându-și astfel pe zi ce trece credința și iubirea față de Dumnezeu și de semenii săi.

Dacă sufletul își dezvoltă forța interioară până la un nivel care exclude orice cădere în starea sa de dinainte, acest lucru dovedește că Spiritul lui Dumnezeu l-a penetrat în totalitate, controlându-i în totalitate inteligența și cunoașterea. Un astfel de suflet își domină sută la sută materia altădată inertă și devine una cu Spiritul lui Dumnezeu, cu care alcătuiește o singură ființă, o singură putere, o singură lumină și o singură viață autentică și indestructibilă, care nu mai poate fi judecată de nimic și de nimeni,

De aceea vă învăț Eu să căutați înainte de toate Împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Acestuia, căci restul vi se va da cu asupra de măsură. Aceasta este opera Spiritului lui Dumnezeu care sălășluiește în voi.

Vă repet încă o dată ceea ce stă scris: «Nici un ochi omenesc nu a văzut, nici o ureche nu a auzit și nici o inimă umană nu a perceput vreodată ceea ce le-a pregătit Dumnezeu celor care îl iubesc mai presus de orice și care îi respectă poruncile»”.

e) Micul ventricul, sediul vieții inimii și al facultății care corespunde acesteia

(Marea Evanghelie a lui Ioan VIII/57, 10-14)

Domnul:

„Acest ventricul micuț, sediul vieții inimii, este cea mai mică și mai insignifiantă parte a corpului. El este întunecat și nu primește niciodată lumina soarelui, fiind complet necunoscut oamenilor, deși el este cel care le dă viață. Dacă le-ai vorbi despre el savanților acestei lumi, aceștia ți-ar răspunde: «Cum ar putea depinde atotputernica viață de acest punct minuscul, de-abia vizibil cu ochiul liber?» Acest lucru dovedește limpede că până și cei mai mari înțelepți ai acestei lumi ignoră fundamentul propriei lor vieți! Ce să mai vorbim de oamenii obișnuiți…

Și totuși, dacă dorește să se cunoască pe sine și să îl recunoască pe Dumnezeu, orice om trebuie să pătrundă în acest mic sediu, lucru care nu devine posibil decât pe calea smereniei cele mai profunde și a docilității depline, restituind aici spiritului său viața pe care a primit-o de la el. Dacă acționează în acest fel, omul dilată acest ventricul minuscul și îl iluminează în totalitate. Imediat, inima omului se iluminează la rândul ei, iar lumina se răspândește în întreaga sa ființă, care devine astfel conștientă de sine și îl descoperă pe Dumnezeu. Numai în acest punct poate realiza omul că viața sa provine de la Dumnezeu, acumulându-se în acest mic sediu, unde se concentrează și se dezvoltă, devenind o viață independentă și liberă.

În acest ventricul minuscul sălășluiește spiritul ieșit din Dumnezeu. Dacă sufletul omului pătrunde în el prin intermediul smereniei sincere și al docilității, iubirea lui se unește cu cea a lui Dumnezeu (Iubirea eternă

necreată), iar sufletul se unește cu Spiritul etern al lui Dumnezeu. În acest fel, Dumnezeu se unește cu sufletul creat, proces pe care noi îl numim renașterea sufletului întru Spiritul venit de la Dumnezeu.

Cât despre felul în care trebuie să se comporte omul pentru a putea pătrunde înlăuntrul său, căpătând acces la splendoarea plenară a vieții divine, v-am arătat tuturor prin propriul Meu exemplu ce aveți de făcut, devenind astfel ghidul vostru, în calitatea Mea de Mare Om Creator. Acesta este motivul pentru care am venit pe pământ, căci planeta voastră corespunde în Ordinea Mea eternă chiar micuțului ventricul pozitiv din inima Mea. Pătrunzând Eu Însumi în acest ventricul, v-am arătat implicit cum puteți intra la rândul vostru în el, căpătând astfel puterea cerului și a tuturor pământurilor, întru marea voastră glorie.

Este foarte adevărat că Eu M-am aflat dintotdeauna în Mine Însumi, având acces la întreaga Mea atotputere și slavă, dar până acum nu am fost niciodată un Dumnezeu vizibil și tangibil pentru creaturile Mele, și nici măcar pentru îngerii Mei perfecți. Ori de câte ori am dorit să apar într-o formă vizibilă în fața unor oameni (de pildă, în fața lui Avraam, Isac și Iacov), am făcut acest lucru prin intermediul unui înger pe care l-am umplut într-o asemenea măsură cu Spiritul Voinței Mele încât acesta M-a putut reprezenta, ca și cum ar fi fost una cu Mine. Acum am devenit însă un Dumnezeu vizibil pentru toți oamenii și pentru toți îngerii, și am creat pentru voi o viață perfectă, eternă, independentă, liberă și autentică. În ea constă slava Mea supremă, și implicit a voastră”.

f) Cele trei grade ale perfecțiunii vieții

(Marea Evanghelie a lui Ioan VII/155, 1-13)

Domnul:

„Voi țineți încă prea mult la această lume și la comorile voastre, deși le-ați acumulat plătind un mare preț în sânge, în văduve și în orfani. Acest atașament reprezintă un mare obstacol pentru oamenii lumești, fiind foarte greu de depășit.

Dat fiind însă că pentru Dumnezeu orice este posibil, chiar și oamenilor lumești și păcătoșilor cei mai împietriți li se permite să se transforme rapid și eficient, dacă au o dorință sinceră în această direcție, o credință de nezdruncinat și o încredere totală în Dumnezeu, acceptând să facă ceea ce îi sfătuiește înțelepciunea divină. Pentru început, ei trebuie să înfăptuiască un veritabil miracol interior, schimbându-și complet și subit voința printr-o renunțare sinceră la toate pasiunilor lor din trecut, la slăbiciunile și la dorințele lor, care provin de la spiritele impure și imature ale naturii, care au urcat din trupul lor în sufletul lor, degradându-l. Gândiți-vă puțin: câte pasiuni de tot felul vă asaltează? Oricât de mare ar fi numărul lor, luați hotărârea fermă de a renunța la ele și de a Mă urma pe Mine! Dacă veți reuși să faceți acest lucru, veți avea rapid acces la o mare perfecțiune a vieții voastre interioare. Dacă nu veți satisface însă această condiție prealabilă, drumul vostru va fi dificil și penibil.

Căci voința de a păcătui își găsește întotdeauna o susținere importantă, îndeosebi datorită tentațiilor și pasiunilor trupești, în timp ce voința de a face bine nu este niciodată susținută de trup. Omul nu se poate baza decât pe credința sa în adevăratul Dumnezeu, și mai ales pe iubirea lui pentru Acesta, dar și pe speranța că promisiunile pe care i le-a făcut Dumnezeu se vor îndeplini.

De aceea, cel care, prin credința sa de nezdruncinat și prin iubirea sa față de Dumnezeu și față de semenii săi, va combate pasiunile trupului său, devenind astfel propriul său stăpân, va deveni în scurt timp inclusiv stăpânul întregii naturi exterioare. Altfel spus, autocontrolul deplin reprezintă PRIMUL GRAD al perfecțiunii interioare, chiar dacă omul mai este încă asaltat de diferite tentații care îl atrag către anumite păcate ușoare.

Dacă el face o alianță fermă cu simțurile sale, specificându-le să întoarcă spatele tuturor pasiunilor terestre și să se orienteze cu hotărâre către aspectele pur spirituale, acesta este un semn sigur și luminos al faptului că spiritul său interior, venit de la Dumnezeu, a luat în totalitate în posesiune sufletul său. În acest fel, omul are acces la CEL DE-AL DOILEA GRAD al perfecțiunii vieții sale interioare.

Aflată în această etapă, forța și libertatea de care se bucură el devin desăvârșite, căci sufletul omului este în întregime umplut de voința lui Dumnezeu, iar el nu mai poate acționa altfel decât ținând cont de aceasta. De aceea, el nu mai poate comite păcate și devine perfect pur.

Deși este stăpânul naturii și are convingerea fermă că nu mai poate comite nici un păcat, întrucât toate acțiunile sale sunt ghidate de înțelepciunea lui Dumnezeu, omul se găsește deocamdată abia în cel de-al doilea grad al perfecțiunii vieții sale interioare.

Mai există și un AL TREILEA GRAD, cel mai înalt între toate, al acestei perfecțiuni. Acesta constă în menținerea sub control a forței voinței omului de către smerenia și blândețea sa, chiar dacă știe foarte bine că în calitatea sa de stăpân atotputernic, el ar putea acționa fără să comită nici un păcat, datorită iubirii sale pure față de Dumnezeu. Practic, indiferent dacă acționează sau se abține de la acțiune, omul nu poate face nimic fără a primi un ordin direct de la Dumnezeu în această direcție. Această

misiune nu este deloc ușoară pentru stăpânul absolut care știe, în plenitudinea înțelepciunii lui, că el nu poate acționa decât pentru a face bine, ținând cont de voința divină care sălășluiește în el. Rezultă că un spirit foarte profund își dă seama că între voința sa particulară care provine de la Dumnezeu (ce trăiește în inima lui) și voința infinit de liberă și universală a lui Dumnezeu mai există încă o anumită diferență. De aceea, el își supune voința personală în fața voinței divine universale și nu mai acționează decât atunci când primește un ordin direct și explicit din partea Voinței universale a lui Dumnezeu. Cine acționează astfel ajunge pe cel de-al treilea nivel, cel mai înalt, al perfecțiunii vieții interioare".

(Marea Evanghelie a lui Ioan I/13, 1)

Atunci când omul își asumă această formă spirituală prin renașterea care face din el un veritabil Copil al lui Dumnezeu, adică atunci când se naște literalmente din Iubirea lui Dumnezeu, el capătă acces la splendoarea Luminii primordiale a lui Dumnezeu, care nu înseamnă altceva decât însăși Ființa Divină fundamentală. Această Ființă este adevăratul Fiu unic al Tatălui, la fel cum lumina rămâne ascunsă în interiorul ardorii Iubirii atât timp cât Iubirea nu o animă, lăsând-o să strălucească în exterior. În consecință, această Lumină sfântă reprezintă splendoarea Fiului ieșit din Tatăl, la care poate avea acces orice om care a trecut prin experiența renașterii spirituale, transformându-se astfel el însuși în această Lumină plină de grație și de adevăr, care reprezintă adevărata Realitate și Logosul care s-a făcut trup.

„Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har".

(Ioan 1:16)

Murel: „O, Tu, Chemare a chemării, Voce a vocilor, Cuvânt al cuvântului! Cine îți mai poate opune rezistență după ce Te-a recunoscut în inima lui? O, cât de sublim, de măreț, de sfânt, de blând și de familiar răsuni Tu din gura Tatălui preasfânt în urechile slabului Tău copil, izgonit de atâta vreme din inima Ta! Câte milioane de preafericiri curg către mine odată cu acest suflu unic provenit din gura Celui care a rostit cândva în spațiile infinite: «Facă-se!», punând astfel în mișcare aceste spații pe care nici o eternitate nu le poate măsura vreodată! Tremură, corp care mă împingi către păcat! În schimb, tu, inimă renăscută, bucură-te și jubilează cu voce tare! Căci iată: Creatorul, Dumnezeul și Părintele tău te-a chemat! Ascultă această voce care îți insuflă viața în toate fibrele tale! – O, Voce a Tatălui, cât de melodioasă răsuni Tu în urechea iubirii mele, născută din inima mea de copil ce abia s-a trezit din somnul morții!”

(Marea Evanghelie a lui Ioan III/224, 12-14)

Editura Vydia Brașov

Editura Vydia a inițiat o colecție de mistică creștină, intitulată „Profetul necunoscut”, după sintagma care îi este atribuită lui Jakob Lorber, considerat la ora actuală cel mai mare mistic creștin al ultimelor secole, dacă nu cumva al tuturor timpurilor. În această colecție vor mai apărea însă și alți mistici de aceeași formație, precum Emanuel Swedenborg, Gottfried Mayerhofer, și alții, care au primit revelațiile pe cale directă, prin auzirea Cuvântului Divin.

„Am mult mai multe să vă spun, dar voi nu le puteți încă primi. Însă când va veni El, Spiritul Adevărului, acesta vă va dezvălui toate adevărurile, căci El nu va vorbi de la El, ci va rosti numai ceea ce va auzi, și El vă va revela tot ce va urma”.

(Ioan 16: 12,13)

În această colecție au apărut:

Casa Domnului, volumele I, II, III, IV și – cea dintâi carte primită prin revelație directă de Jakob Lorber și una dintre cele mai frumoase din întreaga sa operă, în care sunt prezentate aspecte legate de creație și legile ei, căderea lui Lucifer, apariția primului om – Adam, viața patriarhilor și primele învățături primite de aceștia de la Domnul, Creatorul și Dumnezeul lor, la fel de valabile și astăzi.

Dincolo de prag: scene de pe patul de moarte, un ghid pentru Viața de Apoi (sau viața în Lumea de dincolo), în care sunt prezentate scene de pe patul de moarte al

câtorva suflete (un bogat, un om sărman, dar bun, un politician, un militar, etc.) care au trăit cu adevărat pe pământ. Cartea arată ce s-a întâmplat puțin înainte de moarte și imediat după trecerea sufletului în Lumea de dincolo, oferind informații extrem de prețioase despre dimensiunea spirituală și destinul celui care ajunge în aceasta, trăind aici după cum i-a fost sufletul.

Pământul și luna, două dintre cele mai semnificative opere ale lui Lorber din domeniul natural-spiritual (***Luna***, 1841, și ***Pământul***, 1846-47), combinate în această ediție sub titlul ***Pământul și luna***. Lorber revelează aici, din perspectiva fizică, structura interioară a pământului, confirmând că acesta este un corp ceresc înzestrat cu energie și cu viață. Urmează o serie de comparații între Pământul-Mamă și corpul fizic al omului, care nu pot fi contestate de nimeni. Sunt explicate motivele pentru care au dispărut pădurile și animalele gigantice, misterioasele ploi cu amfibii, originea mirosurilor, alimentația și rotația pământului, și multe alte lucruri. Din punct de vedere spiritual, este descrisă existența pură a regatului spiritual care există în interiorul pământului, dar și deasupra acestuia. Interpretarea și descrierea „turmelor de oi de pe lună”, a „maimuțelor care sar într-un singur picior” și a oamenilor de pe lună permit o serie de comparații fascinante legate de semnificația spirituală a existenței noastre terestre, făcându-ne să ne întrebăm dacă nu cumva, în lipsa noastră de înțelepciune, avem tendința să devenim niște „locuitori ai lunii (oameni lunari)”. În plus, lucrarea ***Pământul și luna*** descrie pe larg viața de pe alte planete.

Saturn. În afara marilor sale opere legate de Biblie și de vindecarea naturală, marele mistic Jakob Lorber și-a

focalizat talentul vizionar și asupra sistemului nostru solar. Alături de lucrarea ***Pământul și luna***, ***Saturn*** prezintă o imagine de ansamblu asupra vieții pe alte planete. Această lucrare este cu deosebire bogată în imagini de o mare frumusețe. Plantele, animalele, munții și râurile de pe marea planetă a sistemului nostru solar sunt prezentate în detalii spectaculoase, care denotă un simț remarcabil al observației. ***Saturn*** reprezintă însă mult mai mult decât o simplă descriere a vieții într-o altă lume. El conține portretul societății spirituale ideale, arătându-ne inclusiv cum putem atinge noi înșine această apropiere de Divin în viața noastră.

Secretele vieții, scrisă de Gottfried Mayerhofer (1807-1877), adept entuziast al lui Lorber, căruia i-a publicat opera și care a ajuns să audă el însuși Cuvântul Divin. Lucrările sale sunt considerate încheierea Noii Revelații, începută de Lorber, dar rămasă neterminată. Cartea de față include o colecție din scrierile sale, în care Domnul răspunde multor întrebări legate de creație, de viață (de la francmasonerie și până la economie, muzică și artă), de calea către mântuire și comunicarea cu lumile spirituale, etc.

Musca, scrisă de Jakob Lorber în anul 1842, una din cele mai fascinante revelații făcute de Domnul Iisus Christos. Lucrarea este aparent naturalistă, descriind unul din animalele cele mai agasante pentru om, musca, într-o lumină spirituală, absolut uluitoare, prin care autorul demonstrează rolul esențial jucat de această micuță ființă în viața planetei noastre, inclusiv pentru salvgardarea vieții umane pe pământ. La fel ca în toate lucrările lui Lorber, și aceasta se folosește de pretextul inițial pentru a dezvolta marile teme ale creației, în cazul de față legate de crearea universului, a planetelor și cometelor, explicarea

conceptului de lumină, dar mai presus de orice, revelarea misterului mântuirii sau al eliberării spirituale, pornind de la dubla polaritate existentă pretutindeni în creație, inclusiv la nivelul lui Dumnezeu: una pozitivă, spirituală, și alta negativă, materială. Care este legătura dintre muscă, acest animal micuț și enervant, pe de o parte, și toate aceste teme centrale ale creației divine, pe de altă parte, vă lăsăm plăcerea să aflați singuri prin lectura cărții.

A doua venire a lui Christos pe Pământ – Sinteză a operei lui Jakob Lorber (1800-1864) și Gottfried Mayerhofer (1807-1877), publicată inițial sub titlul „Marea Transformare”, cu referire la marea epocă a tranziției umanității de la planul fizic către cel spiritual (descrisă în Biblie sub numele de Apocalipsă). Nu ne mai aflăm însă la începutul acestei epoci, la fel ca pe vremea lui Lorber și a lui Mayerhofer, ci ne aflăm în plină epocă crepusculară, în acea perioadă de care vorbesc multe profeții ca prevestind nașterea noului soare spiritual. Haosul care caracterizează epoca în care ne aflăm reprezintă cea mai bună dovadă în acest sens. De aceea, am considerat mai potrivit să publicăm această lucrare sub titlul de ***A doua venire a lui Christos pe Pământ***.

Cu cât contrastul dintre întuneric și lumină este mai puternic, cu atât mai clară devine separarea ființelor umane (a grâului de neghină). Toate semnele indică cu claritate că bătălia finală între forțele binelui și cele ale răului este foarte aproape. Victoria Spiritului Divin asupra forțelor demoniace și a dușmanilor vieții nu poate fi posibilă fără o trezire accentuată a unui număr cât mai mare de oameni. Liberul arbitru permis pe pământ va acorda forțelor demoniace o ultimă șansă; ele vor crește din nou, pentru ultima oară, după care își vor pierde întreaga putere.

Predicile Domnului – lucrare receptată de Gottfried Mayerhofer prin intermediul Cuvântului Interior. Domnul descrie în ea cele 53 de predici anuale, acoperind astfel întregul an ecleziastic. Lucrarea oferă explicații profunde ale unor versete din Noul Testament, precum „Tentarea lui Iisus în pustie", (Matei 4:1-11); „Transfigurarea lui Iisus / Schimbarea la față (Matei 17:1-13); „Învierea din morți a lui Christos" (Marcu 16:1-8); „Sfârșitul timpului" (Matei 24:15-28), etc. Fiecare predică este precedată de textul corespondent din Noul Testament. Exegeza textului explică semnificația spirituală profundă a Cuvântului Divin, care – de cele mai multe ori – le scapă celor mai mulți dintre oameni. Epilogul cărții caracterizează perfect conținutul acesteia, prin următorul pasaj: „Cuvântul este la fel ca o sământă de muștar – atunci când încolțește, din el se naște o plantă, cu rădăcini, tulpină, frunze și flori, care produc apoi fructe. Cu cât planta crește mai mult, cu atât mai mari sunt minunile pe care le produce. Cu cât veți progresa și voi în domeniul cunoașterii, cu atât mai mari vor fi minunile pe care această cunoaștere le va produce în voi". În aceste vremuri de mari încercări, avem cu toții nevoie de o sursă de alinare, și nicăieri nu vom putea găsi o alinare mai profundă ca în Cuvintele lui Iisus Christos.

De la iad la rai, volumele 1, 2 şi 3, lucrare scrisă de Jakob Lorber în care este descrisă călătoria în lumea de dincolo a revoluționarului Robert Blum, personaj real din istoria Germaniei contemporane. Ajuns în planul spiritual, acesta îl recunoaște treptat pe Domnul Iisus Christos, și cu ajutorul acestuia, evoluează din iadul care corespunde stării sale de conștiință netrezită până la eliberarea deplină a spiritului său, care corespunde stării de rai, în urma unor încercări spirituale care includ ajutarea prietenilor și dușmanilor săi (ajunși în sfera sa de influență, adică în

palatul fascinant care corespunde sufletului său) să se trezească la rândul lor. Cartea dezvăluie etapele continuării călătoriei sufletului în viața de apoi și lecțiile pe care trebuie să le învețe acesta pentru a se trezi din punct de vedere spiritual, sub directa ghidare a Tatălui ceresc. În plus, ea prezintă o serie de profeții legate de așa-zisul „sfârșit al lumii”, adică de anii pe care îi parcurgem la ora actuală.

Cartea Domnului despre viață și sănătate – colaj de citate din opera lui Jakob Lorber, la care se adaugă cărțile lui Gottfried Mayerhofer și alți câțiva autori care au auzit Vocea Divină, selectate după criteriul sănătății și al vindecării. Cartea reprezintă un ghid practic pentru o igienă fizică și sufletească, prezentând cauzele bolilor din perspectiva spirituală, motivele care cauzează durerea și suferința, alimentația corectă pentru copii și adulți, consecințele sinuciderii, informații despre sănătate, viață lungă, teama de moarte, cum poate fi eliminată depresia, etc. Cataloghează metodele terapeutice în metode grosiere, bazate pe medicamente alopate (chimice), care mai mult îmbolnăvesc decât vindecă, și metode de vindecare din ce în ce mai subtile, homeopatice, cu ajutorul plantelor, al apei, al luminii solare, mergând până la vindecarea spirituală, prin plasarea mâinilor pe trupul bolnav, dublată de o credință puternică în grația divină. Cartea reprezintă o alinare pentru toți cei care caută ajutor.

Împărăția copiilor din lumea de apoi: condițiile spirituale de viață ale copiilor decedați prematur în lumea de dincolo – Această carte își propune să aducă tuturor cititorilor lumină și alinare, liniște interioară și pace, să întărească și să consolideze încrederea în căile Domnului, îndeosebi în inimile acelor care deplâng pierderea unui copil

sau care asistă lângă patul de moarte al acestuia la plecarea lui din această lume. Lucrarea ne dezvăluie faptul că sufletele celor mici ajung în soarele spiritual, unde sunt preluate în îngrijire de îngeri și educate pas cu pas, în condiții de viață infinit mai bune decât cele de pe pământ. Educația lor este pur spirituală. Ei învață să îl cunoască pe Dumnezeu și creația Lui, atingând în final un nivel de evoluție comparabil cu cel al îngerilor. Studiază în principal semnificația spirituală a celor zece porunci ale lui Moise și a celor două porunci ale iubirii date de Iisus, care sunt prezentate pe larg. În final, sunt supuși unor probe practice, devenind îngerii păzitori ai oamenilor de pe acest pământ. După trecerea acestor examene, avansează și mai mult în ierarhia spirituală, pătrunzând în noi sfere ale creației, mai înalte, până când sunt primiți în Împărăția de lumină a Tatălui ceresc.

Editura Vydia, Brașov,
Str. Minerva nr. 4, bl. 45, sc. D, ap. 1
C.P. 500439

Pentru comenzi, sunați la tel/fax 0268 313457 sau 0723 203539.

La orice comandă prin poștă aplicăm o reducere de 10%.

Taxele poștale sunt suportate de Editura Vydia.